

कर्णालीमा घटेन गरिबी

मुख्यमन्त्री शाही भन्छन्- 'हामी ५० हजारमा एक केजी जडीबुटी बेचेर ५ लाखको सामान खरिद गरिरहेका छौं'

■ **कृष्णप्रसाद गौतम** (सुर्खेत) र **तुलाराम पाण्डे** (कालीकोट)

पाखोबारीको उज्जनीले एक महिनाभन्दा बढी धान्दैन । त्यसैले खाडाचक्र-४ हिरचौरका ४५ वर्षीय सर्जन कामीको ६ जनाको परिवारमा धेरैजसो बेलुकी चुलो बन्दैन । 'बिहान त जेनतेन खानेपछ्छु,' उनकी पत्नी ३७ वर्षीया दन्ताले भनिन्, 'बेलुकी कहिले खान्छौ, कहिले भोके सुत्छौ।' ३ छोरी र १ छोरासहितका सर्जन दम्पतीले दैनिक मजदुरी गर्दै आइरहेका छन् । मजदुरीमा नगएको दिन उनीहरू भोके सुत्छन् । १३ वर्षको उमेरदेखि ज्याला मजदुरी गर्दै आएका सर्जन काम खोज्दै २३ पटक भारत गइसकेका छन् ।

कोरोना महामारीका कारण घर फर्किएका उनले अहिले गाउँमै मजदुरी गरिरहेको बताए । उनले यो वर्ष घर दरिलो बनाउने सोचेका थिए, पैसा भएन । दम्पतीले दैनिक ज्यालाबाट पेट काटेर जोगाएको पैसाले घरको जग उठाए पनि त्यसमाथि बनाउन नसकेको उनले गुनासो गरे । 'हातसीप नहुन्यालाई बाँच्न मुस्किल छ,' सर्जनले भने, 'सीप भए यधै (कालीकोटमै) काम पाइन्थ्यो, फलदारी गर्न (भारी बोक्न) भारत जान्छु।' सम्पत्तिका नाममा उनीहरूसँग खरले छाएको पुरानो घरसहित एउटा स्थानीय जातको गाई, लगाफाटो र भाँडाकुँडा मात्र छन् । उनीहरूको बसाइ रहेको डाँडामा पानी छैन । वर्षमा एक बाली मात्र पाक्ने एक रोपनी जग्गा पनि लामो समयदेखि बाँके छ ।

खुट्टाको अपांगता भएका उनका छिमेकी जुल्के परिवारले पनि मागैर परिवार पालिरहेका छन् । 'मेरा बाबाले पनि मागैरै मलाई पाल्नुभयो,' उनले भने, 'मैले पनि त्यसै गर्नुपरेको छ ।' उनका बाबु गाउँगाउँमा गीत गाएर मागेर गुजारा गर्ने क्रममा ७ वर्षअघि बितेका हुन् । उनका तीन दाजुभाइमध्ये अरूले भने ज्याला मजदुरी र सिलाइकटाइको काम गरेर परिवारको गुजारा चलाएका छन् । उनले अपांगताका कारण आफूले पुख्र्यौली पेसा अँगाल्न नसकेको बताए । उनी दैनिक गाउँ आसपासका व्यापारिक केन्द्रमा जान्छन् र मागेको पैसाले तीन जनाको परिवार पाल्छन् ।

मान्सका ६१ वर्षीय धनसिंह पाण्डेले पुख्र्यौली सम्पत्तिमा ७ रोपनी खेतबारी पाएका थिए । सदरमुकाम बसाइँ आए, खाने मेलो नभएपछि जग्गा बेच्दै सबै सके । सबै सकिएपछि केही वर्ष मान्स बजारको फोहर उठाएर परिवार पाल्ने काम गरिरहेका थिए । नगरपालिकाले ट याक्टरमार्फत फोहर उठाउन थालेपछि उनी अब भने बेरोजगार भएका छन् । उनी पनि बजारमा आएकाहरूसँग मागेरै ५ जनाको परिवार पाल्न बाध्य भएका छन् ।

शिक्षा, स्वास्थ्य, चेतनाका दृष्टिले नागरिक सशक्त हुँदै गएको देखिए पनि बहुआयामिक गरिबीका सूचकले कालीकोट अझै पछाडि छ । आर्थिक सर्वेक्षण-२०७५ अनुसार नेपालको बहुआयामिक दर २८.६ रहेकोमा कालीकोटको दोब्बरभन्दा बढी ५८.७ छ । कालीकोट मानव विकास सूचकांकमा ७८ औँ जिल्ला बाजुराभन्दा १ स्थान माथि छ । नेपालमै दलित समुदायको बसोबास बढी भएको जिल्ला कालीकोट हो । यहाँका अधिकांश दलित समुदायमा चेतना, शिक्षा र प्रतिव्यक्ति आय कम हुँदा गरिबी घट्न नसकेको अधिकारकर्मी बाले विश्वकर्माले बताए । 'अन्य जातजातिकारू उद्यमतिर उन्मुख छन्,' उनले भने, 'दलित समुदायले भने अझै छाकका लागि संघर्ष गर्नुपरेको छ ।' सीप भएका अधिकांशले भारतमा गएर मजदुरी गर्ने गरेको उनले बताए ।

चार वर्षअघि ७३ औँ स्थानमा रहे पनि पछिल्लो तथ्यांकअनुसार कालीकोटको स्तर फन्न खस्किएको हो । औसत आयु, साक्षरता दर, प्रतिव्यक्ति आम्दानीलगायत सूचका आधारमा निर्धारण हुने सूचकांकअनुसार पुछारमा हुँदा पनि स्थानीय तहले विपन्नको जीवनमा खासै परिवर्तन ल्याउन सकेका छैनन् । विपन्न नागरिकका लागि सीप विकास, आयआर्जनलगायत कार्यक्रम ल्याइए पनि प्रभावकारी हुन नसकेको खाडाचक्र नगरप्रमुख जसीप्रसाद पाण्डेले बताए ।

साविकको कर्णालीका ५ जिल्लामध्ये सबैभन्दा बढी १ लाख ४५ हजार जनसंख्या रहेको कालीकोटमा २०७४ यता मात्र फर्कदै २० अर्ब बजेट आएको कोष तथा लेखा नियन्त्रण कार्यालयको अनुमान छ । 'बजेट आउने पनि एउटै बाटो छैन,' कार्यालयका एक अधिकारीले भने, 'विभिन्न ठाउँबाट छिराएर मनमौजी गर्ने प्रवृत्तिले यहाँको गरिबी घट्न सकेन ।' कालीकोटमा आएको बजेटको दुरुपयोग पनि बढिरहेको उनले बताए । स्थानीय तहमा भएको बजेट दुरुपयोग बढेपछि सुर्खेतस्थित अख्तियार दुरुपयोग अनुसन्धान आयोगमा मात्र एक सयवटा उजुरी परेका छन् ।

जिल्लामा आएको बजेटबाट ठूलै उपलब्धि नदेखिए पनि कर्णाली सडक सञ्जालसँग जोडिनु, शैक्षिक संस्था वृद्धि हुनु, भौतिक पूर्वाधारमा सुधार आउनु, जनचेतनामा वृद्धि हुनुलगायत सकारात्मक पक्ष रहेको कालीकोटका प्रमुख जिल्ला अधिकारी रामहरि शर्माले बताए । 'भ्रष्टाचार हावी हुनु, जनप्रतिनिधिले आसेपासे र दलका कार्यकर्ता केन्द्रित बजेट बनाउनु, विकास गर्ने नभई खाने प्रवृत्ति हावी हुनु, सकारात्मक सोचको कमी रहनुजस्ता समस्या भने हटेनन्,' उनले भने ।

'विश्व बैँकको सहयोगमा गरिबी निवारण कोषमार्फत हालसम्म ३५ करोड रूपैयाँ कालीकोटमा खर्चिएको भए पनि समुदायको जीवनस्तरमा सुधार आउन सकेको छैन । हाल उक्त कोष नै खारेज भइसकेको छ । रकम समुदायमा भए पनि टाठाबाठांले फिर्ता नगरेको कालीकोट उद्योग वाणिज्य संघका अध्यक्ष रतनबहादुर शाहीले बताए । 'एकीकृत विकासद्वारा गरिबी निवारण कार्यक्रमको नाम आकर्षक दिइयो,' उनले भने, 'तर समुदायस्तरमा गरिने खुद्रा व्यापार, बाख्रा, कुखुरा, भैँसीपालनलगायत व्यवसायले गरिव किसानको उन्नति हुन सकेन ।'

आर्थिक सर्वेक्षण २०७४/७५ अनुसार नेपालको बहुआयामिक गरिबी २८.६ रहेकोमा कर्णालीको दर ५१.२ छ । मानव विकास सूचकहरूमा कर्णाली कमजोर देखिन्छ । सर्वेक्षणअनुसार नेपालको अपेक्षित आयु साढे ६९ रहेकोमा कर्णालीको ६७ वर्ष छ । युवा साक्षरता दर ८२ प्रतिशत छ । त्यस्तै नेपालमा निरपेक्ष गरिबीको रेखामुनि रहेको दर १८.७ रहेकोमा कर्णालीमा

२८.९ छ भने कर्णालीमा आर्थिक रूपले अति पछाडि परेका जनसंख्या ४४.२ प्रतिशत छ ।

आयोगका अनुसार कर्णालीमा सबैभन्दा कम गरिबीको दर रूकममा २६.६ छ भने सबैभन्दा बढी कालीकोटमा ५८.७ छ । त्यस्तै दैलेखमा ३५.४३, डोल्पा ३९.४२, हुम्लामा ५६.२७, जाजरकोटमा ३७.८७ र जुम्लामा ३९.८२ छ । यसैगरी मुगुमा ४५.९४, सल्यानमा २९.४४ र सुर्खेतमा ३०.५ रहेको प्रदेश योजना आयोगले जनाएको छ । आयोगका अनुसार मानव गरिबीका दृष्टिले नेपालको सबैभन्दा गरिव ५ मध्ये ३ जिल्ला कालीकोट, मुगु र हुम्ला कर्णालीमा पर्छन् ।

कर्णालीमा स्थानीय तहअनुसार सबैभन्दा बढी गरिबी हुम्लाको अदानचुली गाउँपालिका (७२.८६) र सबैभन्दा कम सुर्खेतको वीरेन्द्रनगर नगरपालिका (१३.८३) मा छ । कछुवा गतिको विकास, विकास महँगो हुनु, प्रशासनिक शिथिलता, निराशा जनमानस, प्रभावकारी अनुगमन संयन्त्रलगायत कारण कर्णालीको गरिबी घट्न नसकेको समाजशास्त्री नरेन्द्र ओलीले बताए । 'कर्णालीका अधिकांश पूर्वाधार निर्माणको काम गुरुयोजनाविने गरिएको छ,' उनले भने, 'कृषि उत्पादन, रैथाने बाली संरक्षण र विकास, जडीबुटी संकलन, प्रशोधन तथा त्यसको बजारीकरणको अभावले आर्थिक गतिविधि ज्यादै सुस्त छ ।' सडक नै विकासको आधार भए पनि कर्णालीका सबै सडक स्तरीय, सस्तो र सुलभ नहुँदा कर्णाली अविकसित रहेको उनले बताए । कर्णालीमा सम्भावित विपद् र जोखिमलाई ध्यानमा राखेर रणनीतिक सडक

बनाउन जरुरी रहेको उनले औल्याए । कर्णालीमा ग्रामीण विद्युतीकरण, साना सडक, पुल, विद्यालय, स्वास्थ्य चौकी, भवन, तटबन्ध, रैथाने कृषि बालीको विकासजस्ता परियोजनाले तत्कालीन आवश्यकता पूरा गर्ने भए पनि रोजगारी सिर्जना नगर्ने मध्यपश्चिम विश्वविद्यालयका उपप्राध्यापक कमलराज लम्सालले बताए । 'ठूला राजमार्ग, जलविद्युत् परियोजना, पर्यटनको विकास र ठूला मात्रामा कृषि र जडीबुटी उत्पादनले मात्र कर्णालीमा रोजगारीका अवसर सिर्जना गर्न सक्छन्,' उनले भने, 'अहिलेसम्म कर्णालीको विकास तत्कालीन आवश्यकता पूर्ति गर्नमा केन्द्रित छ । जसलाई दीर्घकालीन आर्थिक विकास र रोजगारी सुरक्षासँग जोड्नुपर्छ ।' बजारबाट पृथक् रहेर कर्णालीको विकास सम्भव नभएको उनले बताए । बालीको उत्पादकत्व बढाउनु र जलवायु परिवर्तनको प्रभाव मूल्यांकन गरी त्यसको प्रतिकूल नहुने गरी कृषि विकास गर्नुपर्ने उनको भनाइ छ । 'खाद्यान्न भनेको नै भात हो भन्ने मानसिकता पनि परिवर्तन गर्न जरुरी छ,' उनले भने ।

खाद्य व्यवस्था तथा व्यापार कम्पनीले गत वर्ष मात्र कर्णालीमा खाद्यान्न ढुवानी गर्न फर्कदै ७० करोड रूपैयाँ खर्च गरेको थियो । प्रदेश योजना आयोगका अनुसार कर्णालीमा २ लाख ९९ हजार हेक्टर खेतीयोग्य जमिन भए पनि २ लाख १६ हजार हेक्टरमा खेती गरिएको छ । कर्णालीमा ३ लाख ९ हजार मेट्रिक टन खाद्यान्न उत्पादन हुन्छ भने १६ हजार मेट्रिक टन खाद्यान्न अपुग छ । कर्णालीमा प्रतिव्यक्ति आय ५९७ अमेरिकी डलर अनुमान गरिएको छ भने कूल गार्हस्थ्य उत्पादनमा प्रदेशको योगदान ३.४ प्रतिशत मात्र छ ।

कर्णाली प्रदेश योजना आयोगका पूर्वसदस्य दीपेन्द्र रोकायाका अनुसार वाइसे-चौबीसे शासनकालमा कर्णाली समृद्ध थियो । 'खस राज्य स्थापना गर्ने राजा नागराज दूर्दृष्टि राख्ने राजा थिए,' उनले भने, 'सिंजाको राज्यसत्ता भाइभाग लगाएर विभाजन भयो, त्यहीबाट कर्णाली कमजोर हुँदै गएको हो ।' चारैतिरका व्यापारिक नाका बन्द हुनु, वस्तु बिनियमका सामानहरू सीमित हुनु, पशु व्यवसाय मासिँदै जानु, उत्पादन घट्नुलगायत कारण कर्णाली कमजोर बन्दै गएको उनको भनाइ छ ।

काठमाडौँले कर्णालीलाई आफ्नो सीमाभित्र पारेपछि जिम्मेवार बन्न नसकेको उनले बताए । 'जसका कारण राज्यसत्तामा पहुँच स्थापित भएन, व्यापार व्यवसाय हुन पाएन र परम्परागत उत्पादनमा कमी आयो,' उनले भने, 'परिणामस्वरूप कर्णालीमा प्राकृतिक स्रोत भए पनि बहुआयामिक गरिबीको चक्रमा घुमिरहन पयो ।' नेपाल जीवस्तर सर्वेक्षण-२०७२/७३ अनुसार वार्षिक ३४ हजार ७४ रूपैयाँ आम्दानी गर्न नसकेको व्यक्तिलाई गरिव परिवार मानिएको छ । यसैमा पनि ६० प्रतिशत खाद्यवस्तुमा खर्च हुन्छ भने त्यो अति गरिव वर्ग मानिन्छ । प्रदेशभरि ३५.५० प्रतिशत जनसंख्या गरिबीको रेखामुनि छन् । सम्पन्नता र विपन्नताको दुवै अध्याय कर्णालीले भोगिसकेकोले दूरदृष्टि राखी योजना तर्जुमा गर्नुपर्ने रोकाया बताउँछन् । उनले लगानीमैत्री वातावरण र मानव केन्द्रित विकासले फेरि कर्णालीलाई समृद्ध बनाउन सकिने जनाए ।

मुख्यमन्त्री जीवनबहादुर शाहीले ६ 'ब' को नीति अघि सारेर कर्णालीलाई विकासको मार्गमा डोर्‍याउन लागिएको बताए । 'वाटो, बिजुली, विचार, वन, बजार र व्यवस्थापन नहुँदा कर्णालीको विकासमा समस्या देखियो,' उनले भने, 'कर्णालीमा जम्मा १० मेगावाट बिजुली उत्पादन भएको छ, जबकि यहाँको क्षमता २१ हजार मेगावाट हो ।' कर्णालीका वनमा अथाह बहुमूल्य जडीबुटी भएकाले त्यसको सदुपयोग गर्न सके पनि गरिबी घट्ने उनी बताउँछन् । 'हामीले ५० हजारमा एक केजी जडीबुटी भारतलाई बेचेर ५ लाखको सामान खरिद गरिरहेका छौं,' उनले भने, 'बजारको समस्या हुँदा पनि कर्णाली समृद्ध बन्न सकेको छैन, हामीले बिजुली र जडीबुटी बेचेर पनि प्रशस्त आम्दानी गर्न सक्छौ ।' उचित व्यवस्थापन अभावमा पनि कर्णालीको गरिबी कायमै रहेको उनको भनाइ छ । 'सबै कुरा हामीसँगै हुँदाहुँदै पनि व्यवस्थित गर्न सकिएको छैन,' उनले भने । कर्णालीमा १ हजार १ सय ५२ किलोमिटर सडक रहेको आयोगको तथ्यांक छ ।

'कृषिमा मात्रै ५ अर्बको अनुदान दिइयो, तर उपलब्धि हासिल हुन सकेन,' उनले भने, 'सडकमा पनि उल्लेख्य प्रगति भएन । जसका कारण जनताको अपेक्षा पूरा गर्न सकिएको छैन ।' कर्णालीमा बढीमा ३० करोड रूपैयाँ राज्यस् संकलन हुने गरेकाले संशोधन सरकारको भर पनुपरेको उनले जानकारी दिए । ५० प्रतिशतमा रहेको गरिबीलाई प्रदेश सरकार गठनपछि ३९ प्रतिशतमा झारेको उनले दावी गरे ।

राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाउन रातभर लाइनमा

एक दिनमा ४० जनाले मात्रै परिचयपत्र बनाउन पालो पाउने भएकाले वैदेशिक रोजगारीमा जान चाहनेलाई सास्ती

■ **केदार शिवाकोटी** (दोलखा)

कोरियाका लागि भाषा तथा सीप परीक्षणको आवेदन खुलेपछि, राहदानी बनाउन आएको भीमेश्वर-३ की सञ्जिता श्रेष्ठले जिल्ला प्रशासन कार्यालयको मूल ढोकामा एक रात अनिदै बिताउनुपयो ।

सरकारले राहदानी बनाउन राष्ट्रिय परिचयपत्र अनिवार्य गरेपछि, प्रशासन कार्यालयमा अचेल गरेका छन् । 'भोलि राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाएपछि राहदानी बनाउने हो,' उनले भनिन्, 'जे काममा पनि लाइन नबसी नपाइने रेछ, बहिनीसँगै आगो तापेर रात बिताउनुपर्ला ।'

राहदानी बनाउन आएका सयौँ युवा हरेक दिन जिल्ला प्रशासनको मूल ढोकांमा राष्ट्रिय परिचयपत्रका लागि राति ८ बजेबाटै लाम बस्ने गरेका छन् । प्रशासनको गेटमा युवाहरू कोही खाना खादै गरेका देखिन्छन्, कतिले कम्बल ओढेर रात काट्ने सुरसार गरेका भेटिन्छन् । कोहीले भने आगो तापेर रात काट्ने गरेका छन् । कालिञ्चोक-३ का सविन सेन्चुरी राहदानी

बनाउन आएको तीन दिन बित्यो । उनले दुई दिन-रात लाइन बसेर राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाए । 'विदेश जान हतारमा थिएँ, तीन दिन लाइनमै बसेर बितायँ,' उनले भने, 'हामी जस्ता हतार हुने धेरै युवा लाइनमा बसेरै रात काट्न बाध्य छन्, सरकारले कहिले सहज गरिदिन्छ ।'

जिल्ला प्रशासन कार्यालयमा हरेक दिन ४० जनाको मात्रै राष्ट्रिय परिचयपत्र बन्ने गरेको छ, तर लाइनमा भने सयौँ युवा हुन्छन् । राहदानी बनाउन आउनेहरू तीन दिनसम्म लाम बसेर परिचयपत्र बनाउने र त्यसपछि राहदानी बनाएर फर्कने गरेका छन् । रातभरि लाइनमा बस्ने भीड बढेपछि, दोलखामा सेवा केन्द्र थप गरिने भएको छ । राहदानी बनाउनेहरूले अनिवार्य राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाउनुपर्ने नियम भएकाले प्रशासनमा सेवाग्राहीले रातभर लाइन बस्नुपरेको हो ।

जिल्लाका जनप्रतिनिधिहरूले परिचयपत्रका लागि सेवाग्राहीले प्रशासनमै रात काट्नुपर्ने बाध्यता परेको गुनासो गरेपछि, सेवा केन्द्र थप गरिने भएको हो । राष्ट्रिय परिचयपत्र तथा पञ्जीकरण विभागले विहीबार गरेको जिल्लास्तरीय सार्वजनिक सुनुवाइमा जनप्रतिनिधिले राष्ट्रिय परिचयपत्र सहज बनाईदिन आग्रह गरेका थिए । जिल्लामा दैनिक ४० जनाले मात्रै परिचयपत्र बनाउने व्यवस्था गरिएको छ ।

राहदानी बनाउन राष्ट्रिय परिचयपत्र अनिवार्य गरेपछि अधिल्लो रातबाटै जिल्ला प्रशासन कार्यालय दोलखा अगाडि लाम बसेका सेवाग्राही ।

तस्विर : केदार / कान्तिपुर

प्रशासनको गेटमा युवाहरू कोही खाना खाँदै गरेका देखिन्छन्, कतिले कम्बल ओढेर रात काट्ने सुरसार गरेका भेटिन्छन्

तामाकोसी गाउँपालिका अध्यक्ष ईश्वरचन्द्र पोखरेलले राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाउने नाममा नागरिकलाई प्रशासनको ढोकाबाहिर सुताउनुपर्ने बाध्यता रहेको बताए । 'परिचयपत्र बनाउन पनि दुई/चार रात प्रशासनको गेटमा सुत्नुपर्ने बाध्यता छ,' उनले भने, 'प्रशासनले अझ आलोपालो सेवा भनेर नागरिकलाई अधिकारबाट थप बञ्चित गरेको छ । हतारमा राहदानी बनाउनेहरू थप मर्कामा परेका छन् ।'

रातभर प्रशासनमै बास बसेर राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाउनेको भीड बढेपछि, प्रशासनले स्थानीय तहका सेवाग्राहीका लागि आलोपालो सेवा थालेको छ । विदेश जान हतारमा आएकाहरूले राहदानी बनाउन आलोपालोले फर्न सक्न बढेको भीमेश्वर-९ का वडाध्यक्ष चित्रबहादुर भुजेलले बताए । '४० जनाको परिचयपत्र बनाउने कोटा छ,' उनले भने, 'त्यसमा

पनि आलोपालो तालिका राखेर सेवाग्राहीलाई फर्न सक्न दिइएको छ,' उनले भने । रातभरि राष्ट्रिय परिचयपत्रको लाइनमा बसे पनि भोलिपल्ट ४१ औँ नम्बरमा परे पुनः अर्को दिन राति लाइनमा बस्नुपर्ने बाध्यता रहेको उनले गुनासो गरे । राष्ट्रिय परिचयपत्र तथा पञ्जीकरण विभागका महानिर्देशक तीर्थराज भट्टराईले जिल्ला प्रशासन कार्यालयमा रातभरि लाइन बस्नुपर्ने बाध्यता हटाईदिन सेवा केन्द्र थप गरिदिने बताए । 'एक साताभित्र सेवा केन्द्र थप गरिदिन्छौ,' उनले भने, '४० जनाको कोटाबाट बढाएर ८० जनाले एक दिनमा सेवा पाउनेछन् ।'

राष्ट्रिय परिचयपत्रका लागि आउँदो वैशाखमा टोली खटाइने उनले बताए । विदेश जानेहरूले राहदानी बनाउँदा अनिवार्य राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाउनुपर्ने नियम भएको उनले बताए । 'सरकारले तीन वर्षभित्र सबैको परिचयपत्र बनाउने अभियान थालेको हो,' उनले भने, 'कोही पनि नछुट्नु भन्नका लागि राहदानी बनाउँदा अनिवार्य गरेका हौं ।' कर्मचारी व्यवस्थापन गर्न नसक्दा देशभर सेवा केन्द्र थप गर्न नसकिएको उनले बताए । प्रमुख जिल्ला अधिकारी भोजराज खतिवडाले टोकन प्रणाली लागू गरेर पनि राष्ट्रिय परिचयपत्र बनाउनेका लागि सहज गरिने बताए ।

वर्गीकृत डिसप्ले

नयाँ वर्ष २०७९ वैशाख १ गते बाट खुल्दैछ

सम्केना खाजा घर

हजुरहरु कौ घर आँगन
गोकर्णेश्वर -८, माकालवारी
पाँचपोखरी स्कूल संगै खुल्दैछ
नेवारी खाजा घर ।

साथै कुक, वेटर, असाहवी सहित
केहि कर्मचारी आवश्यकता ।

सम्पर्क: ९८२३३४६४०८
९७४५३५९६७७

**के तपाईं वैदेशिक
रोजगारमा जाँदै हुनुहुन्छ ?**

सुरक्षित वैदेशिक रोजगारका
लागि नि:शुल्क परामर्श/ जानकारी
लिन तलको फोनमा मिसकल गर्नुहोस्
वा फेसबुकमा मेसेज गर्नुहोस् ।
www.fb.com/SAFE.THN
नोट: हामी ग्यालनापर कम्पनी वाही हेइन् ।
Email: ramnhr515@gmail.com
9803888424, 9845057965

**सोलार
वाटर हितर**

सस्ता आयातित तथा न्यून
गुणस्तरिय सोलार जडान गरेको
कोही वर्गमा नै बिबेकर हेराल हुनुहुन्छ
महर्जन गेटल इण्डस्ट्रिज
डेक्, काठमाडौं
५३६२०३२, ५३६२५३७
९८०१०३३३६/९८०१०३३५४०

वाहियो

तनहुँ स्थित एक कम्पनीलाई घरको
रेखदेख, बुवा आमा हेरचाह, सरसफाई,
विरुवा गोडमेल, जलमल, रेखदेख,
घरायसी कार्य सबै तथा अन्य तोकिएको
कार्य तथा कम्पनीको कार्य गर्न फार्ममै
बस्ने, खाने सुविधा सहित व्यवस्था भएको
योग्य, इमान्दार, कर्मठ, १०+२ उर्तिग
पुरुष कर्मचारी चाहियो । इच्छुकले
आफ्नो बायोडाटा इमेल मार्फत वा
फोन मार्फत सम्पर्क गर्न सकिनेछ ।
सम्पर्क फोन ९८४६५७१३७३
इमेल :tanahunagro@gmail.com

जग्गा बिज्रीमा

हेटौंडा ८ कमानेको
एकेडेमि मार्गमा
(कमाने मेनरोडबाट
२५० मि. उत्तर) कि.मं.
२०३४७ को ८२.५ घुर
जग्गा बिज्रीमा
सम्पर्क: ९८६१५४७४६९

WANTED

We are looking for a person with
fluency in Chinese (Mandarin &
Cantonese) and English. S/he
should be able to translate all kind
of Chinese documents and manage
all data. S/he should be willing to
travel as and when required. People
above 30 years of age are
encouraged to apply. The interested
candidates who have at least 5
years' experience in freight
forwarding and also familiar with
shipping lines may send their latest
CV with application letter to
hr@flashfreight.com before 10th
April, 2022

वर्गीकृत डिसप्ले

श्याम स्वेत: रु. ३०००/-
स्पट कलर: रु. ३५००/-
मल्टि कलर: रु. ५०००/-

अब मल्टिकलरमा पनि ध्यान सकिने

सम्पर्क नं: ९९३५०००, ९९३५००४, Ext. १६४८
Email: mktdisplay@kmg.com.np
* उपरिले द्तरादहस्ता मूल्य अतिमिदू कर समावेश गरिएको छैन ।

विनिमय सञ्चिति बढाउन ठूला भारु नोट खुलाउन माग

■ हेमन्त जोशी (काठमाडौं)

पाँच सय र दुई हजार दरका भारु नेपालमा चलाउन निजी क्षेत्रले सरकारसँग माग गरेको छ। आगामी आर्थिक वर्ष २०७९/८० को वजेटका लागि सुझाव मान्न शुक्रबार अर्थ समितिले बोलाएको बैठकमा उद्योगी व्यवसायीहरूले ठूलो दरका भारु नोटको कारोबार खुलाउनुपर्ने माग राखेका हुन्।

अहिले नेपालमा कारोबार अवैध मानिएका भारु ५ सय र २ हजार दरका नोट चलनचल्तीमा ल्याउँदा त्यसले द्विदेशीय व्यापार सहज हुने, भारुको सञ्चिति बढ्ने र पर्यटन क्षेत्रमा पनि सकारात्मक प्रभाव पर्ने उद्योगी व्यवसायीको भनाइ छ। ठूला दरका भारु नोट चलाउँदा वैदेशिक व्यापारमा सहज हुने र विदेशी मुद्रा सञ्चितिको चाप पनि केही कम हुने नेपाल चेम्बर अफ कमर्सका अध्यक्ष राजेन्द्र मल्लले बताए। ठूला दरका भारु चल्तीमा ल्याउनुपर्ने र प्रतिव्यक्ति बोनस मिल्ने नगदको सीमा भारु २५ हजारबाट भारु २ लाख ५० हजारसम्म पुर्‍याउनुपर्ने नेपाल उद्योग वाणिज्य महासंघको कुर तथा राज्य समिति सभापति सन्दीपकुमार अग्रवालको भनाइ छ। विदेशी मुद्रा आर्जनका लागि पर्यटन एक महत्त्वपूर्ण क्षेत्र हो। भारतीय बैकका डेबिट र क्रेडिट कार्ड नेपालमा सहजै चल्ने हुनुपर्छ। भारु ५ सय र २ हजारका नोट नेपालमा चल्ने व्यवस्था पनि गर्नुपर्छ, उनले भने।

निजी क्षेत्रले अर्थ समितिमा यी विषय उठाएपछि, पूर्वअर्थमन्त्री एवं नेकपा एमालेका उपाध्यक्ष सुरेन्द्र पाण्डेले जायज विषयलाई सरकारले कार्यान्वयन गर्नुपर्ने र त्यसका लागि संसदीय समितिबाट पनि सिफारिस हुने बताए। 'भारतले अनुमति दिन्छ भने भारु ५ सय र २ हजारका नोट चलाउन सकिन्छ। सरकारले निजी क्षेत्रको यो सुझाव सुनोस्,' पाण्डेले भने, 'नेपालभित्र प्रतिव्यक्ति भारु २५ हजारसम्म बोनस पाउने व्यवस्थालाई २ लाख ५० हजारसम्म पुर्‍याउनुपर्ने माग पनि जायज छ।' ठूला दरका भारतीय नोट कारोबार नेपालमा वैध गरिनुपर्ने निजी क्षेत्रको मागपछि, त्यसको पक्ष र विपक्षमा प्रतिक्रिया आउन थालेका

ठूला दरका भारु नोट चलाउँदा वैदेशिक व्यापारमा सहज हुन्छ, विदेशी मुद्राको चाप पनि घट्छ

- राजेन्द्र मल्ल
अध्यक्ष, नेपाल चेम्बर अफ कमर्स

भारतले अनुमति दिन्छ भने ५ सय र २ हजार दरका भारु नोट नेपालमा चलाउन सकिन्छ

- सुरेन्द्र पाण्डे
उपाध्यक्ष, नेकपा एमाले

भारु चल्तीमा ल्याउँदा त्यसका सकारात्मक र नकारात्मक पक्षबारे सरकार स्पष्ट हुनुपर्छ

- चिरञ्जीवी नेपाल
पूर्वगभर्नर, नेपाल राष्ट्र बैक

छन्। सन् २०१६ नोभेम्बरमा भारतले नोटबन्दी गरेपछि, नेपालमा रहेको भारु नसार्नेको दृष्टान्तबाट पाठ सिक्नुपर्ने धारणासमेत आउन थालेका छन्। नेपाल राष्ट्र बैकका अनुसार करिब भारु ७ करोड अहिलेसम्म भारतीय रिजर्भ बैकबाट सटही भएको छैन। राष्ट्र बैक र रिजर्भ बैकले पटक-पटक छलफल गरे पनि नोट सार्दैन विषय हालसम्म टुंगिएको छैन। यसरी विगतमा जस्तै भविष्यमा पनि भारतले गर्ने मौद्रिक र वित्तीय नीतिको फेरबदलबाट नेपालले घाटा बढ्ने अवस्था आउन सक्ने भएकाले सुझबुझपूर्ण तरिकाले मात्र निर्णय लिनुपर्ने नेपाल राष्ट्र बैकका पूर्वगभर्नर चिरञ्जीवी नेपाल बताउँछन्।

'नेपालको वैदेशिक व्यापारको ठूलो हिस्सा भारतसँग भएकाले त्यसको सहजताका लागि भारु ५ सय र २ हजार दरका नोट नेपालमा चलाउन सकिन्छ,' उनले भने, 'अर्को देशको स्वेय्यामा भर पर्दा मौलिका दिनमा त्यहाँ हुने नीतिगत परिवर्तनले नेपालमा कस्तो समस्या सिर्जना गर्छ भनेर पहिले हामी आफै स्पष्ट हुन जरुरी छ।' अहिले ठूला दरका भारतीय नोट नेपालभित्र कारोबार अवैध हो। तर खुला

वीरगन्जका उद्यमीका मार्गैमाग

प्रधानमन्त्री, गृहमन्त्री, अर्थमन्त्री, गभर्नरलगायतसँग आयकरमा छुट, बैक ब्याजदर घटाउनुपर्ने, अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थल निर्माणदेखि औद्योगिक सुरक्षा बल राख्नेसम्मका आग्रह

■ राजु चौधरी (काठमाडौं)

सरकारी उच्च अधिकारीसँग वीरगन्जका उद्योगी व्यवसायीले दुई दर्जनभन्दा बढी माग राखेका छन्। वीरगन्ज उद्योग वाणिज्य संघका अध्यक्ष सुबोधकुमार गुप्ता नेतृत्वमा काठमाडौं आएका उनीहरूले प्रधानमन्त्री शेरबहादुर देउवा, गृहमन्त्री बालकृष्ण खाँण, अर्थमन्त्री जनार्दन शर्मा, स्वास्थ्य तथा जनसंख्यामन्त्री विरोध खतिवडा, राष्ट्र बैकका गभर्नर महाप्रसाद अधिकारीलगायत उच्च अधिकारी भेटेर आफ्ना माग राखेका हुन्।

अर्थतन्त्रमा र्सििएको तरलताको अभाव, बैक ब्याजदर, सीमा नाका, औद्योगिक क्षेत्रका समस्यालगायत विषयमा उनीहरूले समाधानको माग राखेका छन्। प्रधानमन्त्री देउवासँगको भेटमा बारा-पर्सा औद्योगिक करिडोरलाई औद्योगिक करिडोरका रूपमा घोषणा तथा नयाँ औद्योगिक क्षेत्रको स्थापना गर्न माग गरिएको संघले शुक्रबार काठमाडौंमा आयोजना गरेको पत्रकार सम्मेलनमा अध्यक्ष गुप्ताले जानकारी दिए। 'वीरगन्ज-पथलैया औद्योगिक करिडोरमा नेपालकै ७० प्रतिशत औद्योगिक लगानी छ। यस करिडोरलाई विधिवत् रूपमा राज्यले औद्योगिक करिडोर घोषणा गर्नुपर्ने हाम्रो मान्यता छ,' गुप्ताले भने, 'यससँगै वीरगन्ज-ठोरी करिडोरमा नयाँ औद्योगिक क्षेत्र स्थापना गरिनुपर्छ।'

गृहमन्त्री खाँणसँगको भेटमा उद्योगीहरूले स्थानीय स्तरबाट भइरहेको नेपाल-भारत सीमा सुरक्षा बैठकलाई टेवा पुर्‍याउन केन्द्रीय स्तरबाट भारत सरकारसँग आवश्यक पहल हुनुपर्ने माग गरेको जनाइएको छ। अपराधीहरूको सञ्जाल आश्चर्यजनक किसिमले विस्तार हुँदै गएकोले दुई मुलुकीबीचको सुरक्षा बैठक अत्यावश्यक रहेको गुप्ताले बताए। 'सीमा सुरक्षा बैठकलाई नियमित गर्न संकियो भने सीमा पारिबाट हुने आपराधिक क्रियाकलाप न्यून हुन्छ,' उनले भने, 'यसमाथ्य अपराधका सूचना आदानप्रदानमा धेरै सहयोग मिल्ने भएकाले बैठकहरू पुनः नियमित गर्न अनुरोध गरेका छौं।'

अर्थमन्त्री शर्मालेसँगको भेटमा संघका अधिकारीले आयकर छुटको सीमामा समयायुक्त परिमार्जन हुनुपर्ने, मूल्य अभिवृद्धि करमा बृहदर प्रणाली लागू गरी

- यी हुन् माग
- आयकर छुटको सीमा परिमार्जन
 - सीमा सुरक्षा बैठकको नियमितता
 - औद्योगिक सुरक्षा बल पुनःस्थापना
 - नगद रकम कारोबारमा निश्चितता
 - बैक ब्याज दर सिंगल डिजिट हुनुपर्ने
 - औषधि विकास परिषद् गठन
 - मूल्य अभिवृद्धि करमा बृहदर प्रणाली लागू
 - भीसीटीएस बुटिमा जरिवाना कम गरिदिनुपर्ने
 - तरलता अभावमा तत्काल यथोचित पहल
 - सुकखा बन्दरगाहको पूर्वाधार विस्तार
 - भीसीटीएसमा देखिएका समस्या समाधान
 - लामो अवधिको उद्यारो कारोबार सीमा घटाइदिनुपर्ने
 - तरलता अभाव टार्न पुँजीगत खर्चमा तीव्रता
 - बैकहरूले १० प्रतिशत मार्जिन रकम रोक्का परिपाटी अन्त्य
 - मेसिनरी पार्ट भारतबाट आयात गर्ने
 - एकीकृत जाँच चौकीमा शीत भण्डार, दमकल र एम्बुलेन्सको व्यवस्था
 - बारा-पर्सालाई औद्योगिक करिडोर घोषणा र नयाँ औद्योगिक क्षेत्र स्थापना
 - तयारी वस्तु र कच्चा पदार्थको भन्सार दरबन्दीमा १५ प्रतिशत फरक हुनुपर्ने
 - वीरगन्ज-रक्सौल ह्यापी बोर्डर, २५/२५ किमिसम्मको भौतिक पूर्वाधार विकास
 - तराई-काठमाडौं द्रुतमार्ग र निजगढ अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थल निर्माण

अत्यावश्यक उपभोग्य वस्तुमा कम दरको मूज कर लागू गरिनुपर्ने, बैकहरूले १० प्रतिशत मार्जिन रकम भनी आयातकर्ताको खाताबाट कट्टा गर्ने खा खातामा रोक्का

राख्ने परिपाटी पनि अन्त्य गरिनुपर्ने माग गरेका छन्। 'व्यक्तिगत र पारिवारिक आयको छुट सीमालाई बृद्धि गरी क्रमशः एकल व्यक्तिको ८ लाख तथा दम्पतीको हकमा ८ लाख ५० हजार स्वेय्यासम्मको आयमा आयकर छुट गरिनुपर्ने माग छ,' संघले भनेको छ। 'यीबाहेक तयारी मालवस्तु र औद्योगिक कच्चा पदार्थको भन्सार दरबन्दीमा १५ प्रतिशत फरक हुनुपर्छ।' अहिले दाल र गेडागुडी आयातमा १० प्रतिशत भन्सार लाग्छ। तर यी दुवैमा फरकफरक हुनुपर्ने संघको माग छ। 'नेपाली दाल निर्यातकर्ताहरूलाई सरकारले ४ प्रतिशत सहूलियत दिने गरेको थियो। तर अहिले पूर्ण रूपमा हटाएको छ। दाल तथा यसको पिना निर्यात गर्दा प्रतिकिलो १ र ५० पैसा भन्सार लगाएको छ,' अध्यक्ष गुप्ताले भने, 'यसलाई शून्यमा झार्नुपर्छ।' औद्योगिक विकासका लागि मेसिनहरूको आयात आवश्यक रहेको र विदेशी मिल मेसिनरीका पार्टपुर्जालाई भारतबाट आयात गर्न व्यवस्था हुनुपर्ने संघको माग छ। विशेष आर्थिक क्षेत्रमा उद्योगीलाई बिन्की गरिने प्लटहरूको दर घटाउनुपर्ने माग पनि उद्यमीका छन्। निर्यात हुने प्रतिशतको मात्रा पनि घटाउनुपर्ने संघले बताएको छ। 'अहिले प्रतिस्क्वायर दर प्रतिमहिना २० रुपैयाँ छ, त्यसलाई ५ रुपैयाँमा झार्नुपर्छ,' गुप्ताले भने, 'मापदण्डअनुसार ६० प्रतिशत निर्यात गर्ने उद्योगलाई मात्र सेजमा राख्ने प्रावधानको साटो २५ प्रतिशत निर्यात गर्ने उद्योगलाई पनि स्थान दिने प्रावधान ल्याउनुपर्छ।' अहिले सेजमा सञ्चालित उद्योगका लागि ५ देखि १० वर्षसम्म आयकर छुट गरिनुपर्ने उनीहरूको माग छ।

स्वास्थ्य तथा जनसंख्यामन्त्री विरोध खतिवडासँगको भेटघाटका क्रममा उद्यमीहरूले म्याद सकिएका औषधिको व्यवस्थापन गर्न माग गरेका छन्। 'म्याद सकिएका औषधिको उचित व्यवस्थापन भइरहेको देखिँदैन, जसका कारण वातावरण विनाश हुनुका साथै मानव जीवनमा प्रत्यक्ष असर परिरहेको छ,' गुप्ताले भने। नेपाल राष्ट्र बैकका गभर्नर महाप्रसाद अधिकारीसँगको भेटमा उद्यमीहरूले तरलताको अभाव, रेमिट्यान्ससम्बन्धी समस्या समाधानलगायत माग गरेका छन्।

तातोपानीबाट भित्रियो ५३९ टन मल

■ अनिश तिवारी (सिन्धुपाल्चोक)

तातोपानी नाकाबाट शुक्रवारसम्म ५३९ टन युरिया मल भित्रिएको छ। अहिलेसम्म १५ सयमध्ये ५ सय ३९ टन मल सीमा क्षेत्रमा भित्रिएको तातोपानी सुकखा बन्दरगाह तथा भन्सार कार्यालयका प्रमुख भन्सार अधिकृत नारद गौतमले जानकारी दिए। बुधवारयता १९ कन्टेनर आइपुगेकामा धेरैमा युरिया मल आइरहेको र केहीमा कुखुराको दाना र स्याउ रहेको उनले बताए।

'बाँकी कन्टेनर मल पनि चीनबाट नेपालका लागि छुटिसकेका छन्, भन्सार प्रक्रिया पूरा गर्नुपरे पनि कृषिजन्य सामग्री आयातमा भन्सार महसुल पूर्ण छुट दिइएको छ,' गौतमले भने। भन्सार प्रक्रियाबीच युरिया मलको नमुना परीक्षणका लागि भन्सार विभाग पठाइएको र त्याबको रिपोर्ट आएपछि काठमाडौंका लागि छुट्ने उनले उल्लेख गरे। यसअघि चीनबाट रासायनिक मल आयात गर्न टेन्डर पाएको सिल्क मार्केट कम्पनीले युरिया भित्र्याएको हो।

६ महिनाअघि सिल्कले पहिलो चरणमा केही कन्टेनर मल भित्र्याएको थियो। केही समय चिनियाँ पक्षले कृषिजन्य सामग्री आयातमा रोक लगाएपछि अहिले प्रतिदिन आठ कन्टेनरबाट बाँकी भित्र्याइँदै छ। 'बाँकी मलसहित अन्य फलफूल बोकेको कन्टेनर खाम्रा र न्यालमबाट आउँदै छन्। अन्य व्यापारिक सामग्री कन्टेनरमा खासै आएका छैनन्,' उनले भने। यसअघि सिल्क मार्केटले चीनको छिहार्इ सहरस्थित उत्पादकसँग मल खरिद गरेकामा ग्लोबल टेन्डरमा प्रतिटन मल ६ सय ६९ अमेरिकी डलरमा आयात गर्ने सम्झौता गरेको थियो।

सिल्कले उताबाट व्यावसायिक रूपमा क्तिनेको कृषि सामग्री मल संस्थानलाई टेन्डरअनु रूप बुझाउनेछ। 'मलको अभाव बेहोरिरहेका स्थानीय किसानबीच यस खबरले केही उत्साह थपिदिएको छ, यो धेरै खुसीको कुरा हो,' भोटेकोसी-३ का अध्यक्ष कैलाश पौडेलले भने। ग्लोबल टेन्डरपछि नेपाल सरकारले सिल्क मार्केटलाई चीनबाट १० हजार टन रासायनिक मल आयात गर्ने ठेक्का दिएको थियो।

SHERPA ADVENTURE GEAR PVT LTD

BUDHANILKANTHA, KATHMANDU

Request for bid for the construction of Flex Space with facility

Tender no : SGN/FLEX/0315/01

Bids are invited for the construction of Flex Space (1200+ sq ft) with facility at the Sherpa Adventure Gear Nepal office compound in Budhanilkantha.

Blue print layout & BOQ can be obtained from the Sherpa Adventure Gear Nepal office within office hours (Monday-Friday /9am to 5:30 pm).

●

For all bid inquiries please email planning@khangrisourcing.com or call +977-1-4377026/4378746

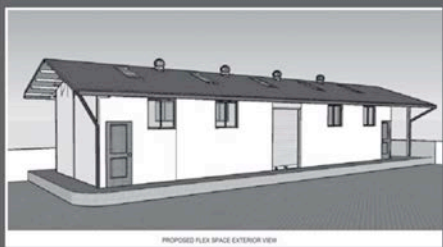
Hard and soft copy documents are available upon payment of non refundable fee of Rs 500 (Five hundred rupees only).

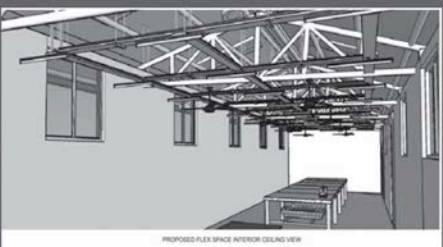
All bids should be submitted in a sealed envelope with heading SGN/FLEX/0315/01 at Sherpa Adventure Gear Nepal office or via email to planning@khangrisourcing.com

●

Cutoff date for all submission of bids is 4th April 2022.

Selection for construction partner will be declared on 8th April 2022 Friday. Sherpa Adventure Gear Pvt Ltd reserves the right to accept or reject any bid in whole or any part including cancellation and postponement of tender without giving reasons thereof.

केबलकार सेवा बन्द हुने सूचना

केबलकार सेवाको नियमित मर्मत संभारको लागि मिति ३०७८ चैत्र १४ गते, सोमबार (28th March, 2022) बन्द रहने जानकारी गराउँदछौं ।

यसबाट आदरणीय यात्रु तथा भक्तजनहरूलाई पर्न गएको असुविधा प्रति क्षमा प्रार्थी छौं । केबलकार सेवा ३०७८ चैत्र १५ गते, मंगलबार (29th March, 2022) देखि पुनः सञ्चालन हुने जानकारी गराउँदछौं ।

सो अवधि भर बटम स्टेशन स्थित रेष्टुरेन्ट सेवा यथावत सञ्चालन हुने त्यहोरा समेत जानकारी गराउँदछौं ।

मनकामना दर्शन (प्रा.) लि.

पो.ब.नं. ४४१६, मनकामना मार्ग, नक्साल, काठमाण्डौ, नेपाल
फोन नं. ०१-४५३४८६०, ४५३४८२५, ४५३४६४८
चरस स्टेशन, फोन: ०६४-४६००४४, ०५६-४९००१२

German Development Cooperation

VACANCY ANNOUNCEMENT

Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH invites applications from suitable candidates for the following positions in the proposed SFF module of GIZ-Nepal. The objective of this module is to enhance the revenue administration capacity of the local governments in Nepal. The SFF module will be implemented by the Revenue Administration Support project (RAS). RAS is implemented by the Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) GmbH on behalf of the German Federal Ministry for Economic Cooperation and Development (BMZ). Overall objective of the project is to support Nepali Tax administration to create conditions for increased voluntary tax compliance by taxpayers.

The project supports the Inland Revenue Department as well as implements pilot measures to strengthen revenue administration at Provincial and Local level. The Technical Advisor Fiscal Federalism will be responsible for the design and implementation of various technical assistance measures for strengthening revenue collection by concerned government departments at the provincial and local level.

Position: Technical Advisor, Fiscal Federalism
Duty Stations: Dhangadhi with frequent travel to project location

Responsibilities:

- Support in the effective and efficient implementation of planned measures by developing necessary strategic documents
- Monitor the implementation of the activities and achievement of the revenue pilots
- Report the activities and achievements according to the reporting requirements of the project through the various reporting tools and templates
- Organize meetings with counterparts and field visits for project management and visiting delegations
- Provide comprehensive technical expertise and support in the area of fiscal federalism with a particular focus on Own Source Revenues (OSR) and green finance/ taxation
- Provide expert technical advisory service to the relevant stakeholders in updating/drafting relevant Acts, rules, procedures and by-laws relevant for Own Source Revenues (OSR)
- Support in the improvement of OSR of pilot local and provincial governments aligning with the laws and bylaws with the establishment/upgradation of infrastructures
- Provide technical expertise for institutional and individual capacity enhancement in the area of OSR
- Maintain active liaison with relevant government counterparts for effective implementation and coordination of project activities
- Organize stakeholder dialogues in creating awareness related to various aspects of OSR and its significance in relation to service delivery by the government
- Identify opportunities and organize activities for peer-to-peer learning for counterparts for enhanced knowledge sharing
- Cooperation with governmental institutions, non-governmental organizations, and particular target-groups as the expert of the module
- Support short-term consultants and experts of the programmes to fulfil their tasks during their assignment
- Cooperate with other GIZ projects/modules to achieve the broader objective of GIZ Nepal with essential expertise and involvement
- Cooperate with other Technical Advisors of RAS project to achieve the objective of RAS by supporting in implementation, monitoring and reporting

Required qualifications and experience

- Master's Degree from a recognized university in the field of Finance, Public Administration, Public Policy, Economics, Law or any other relevant degree or professional qualification
- Minimum 10 years of working experience in the field of public financial management, taxation, fiscal federalism, own source revenues etc.
- Previous experience of working with international development institutions in relevant field will be an advantage
- Report writing and presentation skills are essential
- Should be able to work in a diverse team and independently
- Proficient knowledge of English and Nepali languages (both written and verbal)
- Good working knowledge of ICT including use of computers, printers as well as commonly used MS Office applications e.g. MS Word, Power point, Outlook etc.

Position: Administrative Assistant
Duty Station: Kathmandu

Responsibilities:

- Ensure smooth, uninterrupted functioning of the office
- Ensure the availability of necessary office supplies and execute small purchase s per office requirement
- Report damages to administration, organises and follows-up the proper maintenance and repair of office equipment
- Maintain stock fuel for generator and logbook for its operation and fuel consumption
- Provide proper telephone services- Answers, screens, forwards and/or returns phone calls and messages
- Organise waiting area to show Courtesy and assistance to visitors
- Maintenance of a good flow of incoming and outgoing communication
- Daily execution of reception and secretarial services
- Take note of calls that could not be immediately taken by staff
- Manage incoming and outgoing correspondence, parcels and hand delivered messages on a routine basis
- Maintain the petty cash book
- Record daily disbursement and conducts a cash count at end of the day
- Ensure that official receipts, sales invoices, etc. are properly completed
- Verify correctness of vouchers, including supporting documents
- Assist in and/or carries out other office activities and other tasks, as assigned

Required qualification and experience:

- Undergraduate degree from a recognized university in management/ science subjects
- Minimum one years of prior working experience in the area of office administration
- Previous experience of working with international development institutions in relevant field will be an advantage.
- Should be able to work in a diverse team, independently and willing to travel
- Proficient knowledge of English and Nepali languages (both written and verbal)
- Good working knowledge of ICT including use of computers, printers as well as commonly used MS Office applications e.g. MS Word, Power point, Outlook etc.

Interested candidates are requested to send a complete application including CV with two referees to the RAS Project via email to ras@giz.de by 9 April 2022. Only applications sent by email will be accepted. Please write in the subject line while applying by position: for “Ref. Nr. 22015 Technical Advisor – Fiscal Federalism” and “Ref. Nr. 22016 Administrative Assistant”.

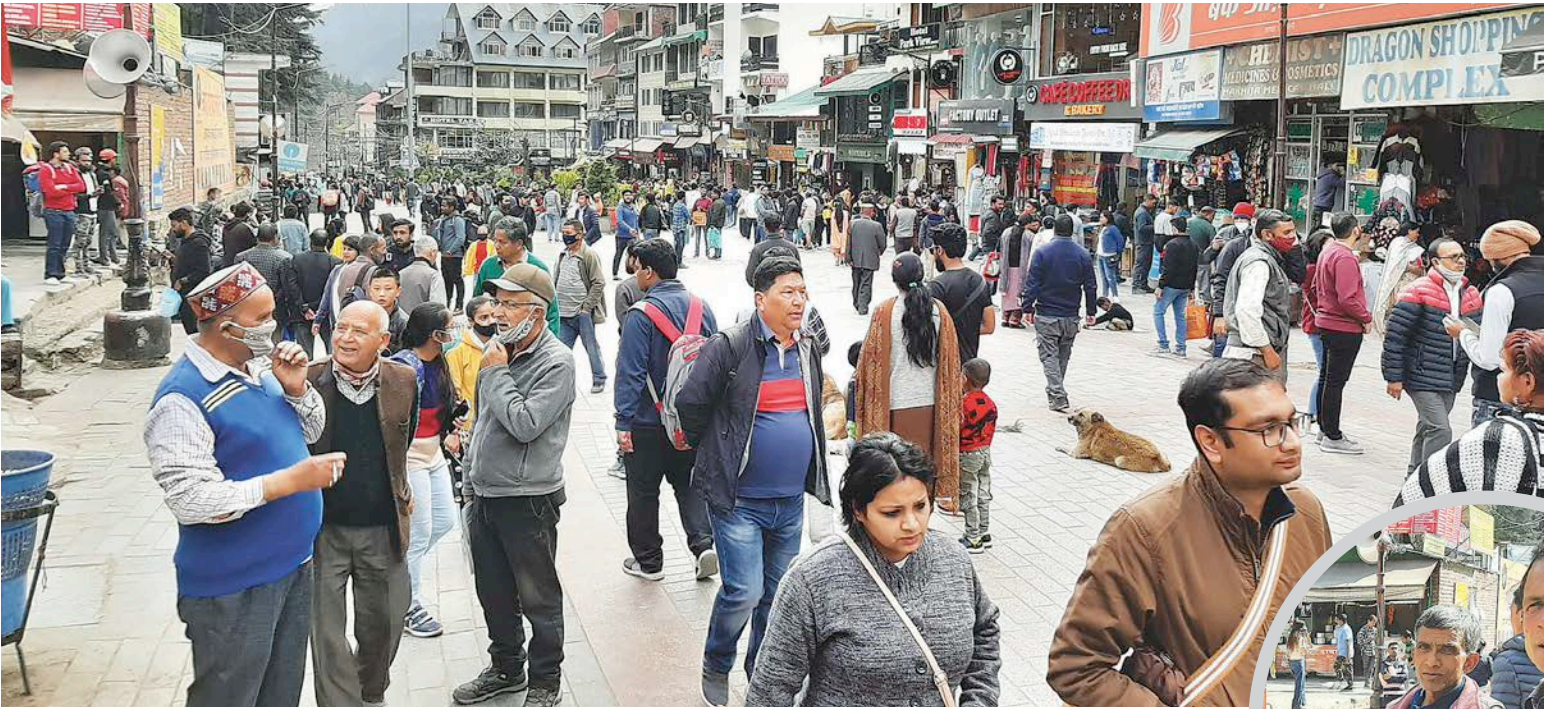
Only short-listed candidates will be called for written test and interview. No telephone inquiries will be entertained. The organization reserves the right to cancel or postpone the whole recruitment process without providing any reasons whatsoever.

The salary and social benefits will correspond to the GIZ rule applicable to national staff. Especially women and candidates from minority groups are highly encouraged to apply.

नेपाली श्रमिकले धानेको मनालीको अर्थतन्त्र

विकास निर्माण, पशुपालन, खेतीपाती, पर्यटन, मजदुरीलगायत मनालीमा त्यस्तो कुनै क्षेत्र छैन, जहाँ नेपालीले काम नगरिरहेको होस्

■ राजेश मिश्र (मनाली, भारत)

भारत हिमाचल प्रदेशस्थित कुल्लु मनालीको माँल रोडमा बिहीबार देखिएको चहलपहल । र, इन्स्टेमा भारीको प्रतीक्षामा नाम्को लिएर उभिएका नेपाली कामदार ।

रविन्द्र

भारत हिमाचल प्रदेशको 'हिल स्टेशन' मनाली पर्यटकीय स्थलका रूपमा परिचित छ। बढी गर्मी हुने भारतका विभिन्न सहरका सर्वसाधारणलाई यहाँको चिसो मौसमले लोभ्याउने गरेको छ। बर्सेन लाउँ भारतीय नागरिक मनाली घुम्न आउँछन्। मनालीस्थित पर्यटन कार्यालयको तथ्यांकअनुसार कोरोना महामारीका बावजुद गत वर्ष (सन् २०२१) मात्रै यहाँ २१ लाख आन्तरिक पर्यटक भित्रिएका थिए। विदेशीको संख्या भने केही हजारमा सीमित रहेको थियो। कोरोना महामारीका कारण सन् २०२० मा भने करिब ८ लाख भारतीयले मात्रै मनालीको भ्रमण गरेका थिए। भारतका विभिन्न सहरबाट मासिक सरदर डेढदेखि २ लाख जना मनाली आउने गरेको कार्यालयले जनाएको छ। मनालीको आयश्रोत आन्तरिक पर्यटकमा निर्भर रहेको यसबाटै प्रष्ट हुन्छ। यसरी भित्रिने पर्यटकलाई सेवा पुर्याउनेमा अग्रपंक्तिमा खटिएका हुन्छन्, नेपाली नागरिक। सानो हिल स्टेशन मनालीमा हजारौंको संख्यामा नेपालीभाषी छन्। कैयौंको त पुस्तान्तरण नै भइसकेको छ। मनाली वजारमा जताततै नेपाली कामदारहरू नै भेटिन्छन्। बिहीबार स्थानीय 'माल रोड' मा एक हल नेपालीहरू नाम्को र रस्सी बोकेर उभिएका भेटिए। उनीहरू कुल्लीको काम गर्छन्। उनीहरूलाई कसैले नाम्को त कसैले रस्सी पाटीका रूपमा बोलाउँछन्। कामका लागि उभिएकामध्ये कैलालीका विनोद वम भन्दै थिए, 'धेरै नेपालीहरू यहाँ बस्नुहुन्छ, उहाँहरूबाटै सम्पर्क हुन्छ। र, बेलाबेला काम गर्न यहाँ आउँछु।' विनोदको समूहमा दैलेख, बागलुङ, कैलाली र बर्दियाका व्यक्तिहरू थिए। उनीहरूले भन्दै थिए, 'मनालीको मुठो (पैसा) र नेपालको पानीले आफूहरूको घर चलेको छ।' मुख्य वजारमै छ, लक्ष्मी चिया पसल। त्यसका सञ्चालकदेखि कामदारहरू सबै नेपाली। टेबल-टेबलमा चिया पुर्याउन उनीहरूलाई भ्याइभ्याइ थियो। त्यहाँ कार्यरत ४ जनामध्ये दैलेखका राजवहादुर खत्रीले आफू मनाली आएको ३० वर्ष भइसकेको बताए। 'अहिले ४६ को भए,

१६ वर्षको हुँदा यता आएको रहेछु' उनले भने, 'मनालीमै गरेको थ्रमले आफ्नो जिव्जगी धानिएको छ।' बागलुङ मिसीखोलाका रवि पुन मगर सन् १९८३ मा २३ वर्षको हुँदा मनाली आएको सम्झन्छन्। 'उताकै जस्तो पहाड, नदीनाला र मौसमले नेपालमै बसेको महसुस पनि हुन्छ,' उनले भने, 'जीवनको ऊर्जाशील समय मनालीलाई दिइसके।' भौतिक पूर्वाधार निर्माणमा संलग्न रहँदै आएका उनले केही वर्षदेखि आफ्नै निर्माण व्यवसायीका रूपमा काम गरिरहेका छन्। दर्जनौं नेपाली युवालाई रोजगारी पनि दिइरहेका छन्। 'मैले उहाँहरूबाट र उहाँहरूले मबाट सहयोग पाउनुभएको छ, एकअर्काको पूरक बनेर बसेका छौं,' उनले सुनाए।

मनालीलाई जोड्ने सडक खन्ने कार्यमा पनि नेपालीहरू नै थिए। 'ठूला चट्टानलाई फुटाएर मनालीसम्म सडक ल्याउने कार्यमा हाम्रो योगदान छ,' सडक विभागकै स्थायी जागिर सिन्धुपाल्चोकका साइला लामा शेर्पाले कान्तिपुरलाई सुनाए। मनाली हिमाचल प्रदेशको कुल्लु जिल्लामा पर्छ। कुल्लुमा मात्रै ७० हजार नेपालीको बसोबास रहेको लामाले बताए। उनका अनुसार मनालीको सडक, जल र वन सम्बन्धित कार्यालयमा ६ सय नेपाली स्थायी रूपमै कार्यरत छन्। 'राजधानी सिमला र अन्य जिल्लालाई पनि जोड्ने हो भने यो संख्या २ हजारभन्दा बढी छ,' उनले भने। सडक विभागको 'मेठ' पदमा कार्यरत लामामातहत २० कर्मचारी मजदुर खटिन्छन्।

उनी अबको २ वर्षमा ६० वर्ष उमेर हदका कारण सरकारी सेवाबाट अवकाश पाउँदै छन्। मंगोलियन समुदायको बसोबास रहेकाले पनि मनालीमा धेरै पहिलेदेखि रोजगारी गर्न नेपालीहरू आउने गरेका उनले बताए। 'स्थानीयहरू स्याउ खेती र पर्यटन क्षेत्रको आम्दानी तथा व्यापार व्यवसायबाट सम्पन्न छन्। जो छैनन्, उनीहरू पनि कामदार भएर काम गर्न चाहँदैनन्,' उनले भने, 'स्याउ टिप्न र घाँस काट्नमात्रै बर्सेन मौसमी रूपमा हजारौं नेपाली कामदार यहाँ आउँछन्। केही महिनाको काम गरेपछि फर्किन्छन्। तिनको औपचारिक रेकर्ड त हामीले राख्ने सकेका छैनौं।' मनालीमा कुनै यस्तो काम छैन, जसमा नेपालीको संलग्नता नभएको होस्।

सडक खन्ने, नदीजन्म पदार्थको उखनन, भवन निर्माण, पशुपालन, खेतीपाती, सवारी चालक, कुली, होटलमा सेफदेखि मजदुरीसम्म जताततै नेपालीले काम गरिरहेको भेटिने रेल्वे सुविचारका रतनलाल मगरले बताए। उनी आफू पनि सन् २००६ देखि यतै छन्। पर्यटकलाई प्याराम्पाइडिङ, स्काईटिङ, डाइभिङ, जीपलाइन, क्लाइम्बिङजस्ता साहसिक खेल खेलाउने कार्यमा पनि नेपाली युवाले

५ लाख जनसंख्या रहेको कुल्लुमा मात्रै ७० हजार नेपाली छन्, तीमध्ये ६ सयभन्दा बढी त सरकारी सेवामै छन्

कौशलता देखाएका छन्। भारतको राजधानी नयाँदिल्लीबाट ५ सय ७५ किलोमिटरको दूरीमा रहेको मनाली ठूलो सहर भने होइन। तर, हिउँ हेर्न/खेल्न, तातोपानी नुहाउन, व्यास नदीमा स्काईटिङ गर्न पर्यटकको घुइँचो नै लाग्ने गर्छ। 'नेपालको पहाडी क्षेत्रमा पाइने जस्तै सुविधाहरू नै हो मनालीको आकर्षण, त्योभन्दा भिन्नता केही छैन,' लामाले भने, 'नेपालमा यस्ता ठाउँ एउटा/दुइटो होइन सयौं वा हजारौं बन्न सक्छन्। भारतीय पर्यटकलाई मात्रै उनीहरूले खोजेको अनुसारको सेवा सुविधा र सम्मान दिन सक्थे भने त्यसैले पनि नेपालका युवाहरूलाई उतै रोकन सकिन्थ्यो।' उनले यहाँका मानिसले विदेशीबाट होइन, आफ्नै नागरिकलाई घुम्न बोलाएर कमाइरहेको उल्लेख गरे। भारतीय पत्रिका 'पन्जाब केशरी' का स्थानीय पत्रकार सोनु शर्मा मनालीको सानोदेखि ठूलो काम नेपालीहरूकै भरमा धानिएको बताउँछन्। 'नेपालीहरू परिश्रमी र विश्वासिलो हुन्छन्। मनालीको पर्यटन, कृषि र निर्माण उद्यममा नेपालीहरूको धेरै ठूलो योगदान छ,' उनले भने, 'कुल्लु मनाली मात्रै होइन, छिमेकी लाहोल जिल्ला पुनर्नु, त्यहाँ पनि कृषि कार्यमा नेपालीहरू नै भेटिन्छन्।' कुल्लु जिल्लाको जनसंख्या ५ लाख हाराहारी छ। त्यसभित्र ७० हजार नेपाली हुनुले पनि उनीहरूको योगदान कति होला भन्ने अनुमान लगाउन सकिने उनको भनाइ छ।

‘एक महिनामा १०८१ युक्रेनी मारिए’

१३५ बालबालिकाको मृत्यु हुँदा रूसी सैनिकतर्फ १३५१ जनाको हताहती

किभ (एजेन्सी)- रूसले युक्रेनमा गरिरहेको आक्रमणमा हालसम्म एक हजार जनाभन्दा बढी सर्वसाधारण मारिएका छन्। एक महिनाको यो अबधिमा कम्तीमा १ हजार ८१ जना सर्वसाधारणको मृत्यु भएको छ भने १ हजार ७ सय ७ जना घाइते भएका संयुक्त राष्ट्रसंघले जनाएको छ। बालबालिका मात्रै १ सय ३५ जना मारिएका छन्। युक्रेनले नाटोको सदस्यता लिन लागेको भन्दै रूसले गत फेब्रुअरी २४ बाट युक्रेनमाथि 'सैन्य कारवाही' थालेको थियो। यसअघि रूसले सैन्य कारवाही युक्रेनी सर्वसाधारणक्षति नरहेको दावी गरे पनि ठूलो संख्यामा सर्वसाधारण मारिएका र अंगभंग भएका छन्। हजारौं भौतिक संरचना ध्वस्त बनेका छन्। आक्रमणको सबैभन्दा बढी असर देखिएको डोनेत्स्क राज्यको मरिओपुल्लगायत क्षेत्रमा मृतकको संख्या यकिन गर्न अधिकारीहरू खटिएको पनि राष्ट्रसंघले जनाएको छ। यसअघि राष्ट्रसंघले लगातारको आक्रमणका कारण युद्ध क्षेत्रमा तथ्यांक संकलन गर्न कठिन भइरहेको उल्लेख गर्दै मृतक र घाइतेको संख्या युक्रेनी अधिकारीले सार्वजनिक गरेको भन्दा धेरै बढी हुन सक्ने अनुमान गरेको थियो।

युक्रेनको खार्किभमा शुक्रबार रूसी सेनाले प्रहार गरेको मिसाइलका कारण जन्दै गरेको कार ।

तस्विर : एपी

भइरहेको मिसाइल प्रहारले मानवीय संकटको अवस्था सिर्जना भएको जनाउँदै उनले सहरलाई पुरानै अवस्थामा फर्काउन वपी लाग्ने बताएका छन्। रूसी सेनाले शुक्रबार खार्किभको एक स्वास्थ्य संस्थामा समेत मिसाइल प्रहार गरेको छ। जसमा परी हालसम्म ४ जनाको मृत्यु भएको स्थानीय प्रहरी अधिकारीले जनाएका छन्। खार्किभ रूसी सेनाले सबैभन्दा धेरै बमबारी गरिरहेको युक्रेनी सहरमध्ये एक हो। रूसले युक्रेनको उत्तर, दक्षिण र पश्चिम क्षेत्रबाट लगातार आक्रमण बुनिरहेको छ। तर अपेक्षित जित भने हासिल गर्न सकेको छैन। अमेरिका, बेलायतलगायत नाटो मुलुकबाट हतियार सहयोग पाएको युक्रेनी सेनाले डटेर रूसी सेनाको सामना गरिरहेको अन्तर्राष्ट्रिय समाचार संस्थाहरूले जनाएका छन्। रूसी सेनातर्फ हालसम्म १ हजार ३ सय ५१ सुरक्षाकर्मीको मृत्यु भएको छ। आक्रमण थालेयता दोस्रो पटक क्षतिको विवरण सार्वजनिक गर्दै रूसी सेनाले आफ्ना ३ हजार ८ सय २५ सैनिक घाइते भएको रूसी समाचार

एजेन्सी रिया नोभोस्तीले लेखेको छ। यसअघि युक्रेनी सेनाले भने १५ हजार रूसी सैनिक मारिएका दावी गरेको थियो। अमेरिकी गुप्तचर निकायले भने साढे ७ हजार रूसी सैनिक मारिएको हुन सक्ने जनाएको थियो। रूसी रक्षा मन्त्रालयले गत मार्च २ मा पहिलो पटक आफूनीतर्फको क्षतिको विवरण सार्वजनिक गरेको थियो। जसमा ४ सय ९८ सेवक मारिएको उल्लेख थियो।

Career Opportunity

For a reputed 10+2 and School Event Managers

Qualification: Min. Bachelor Degree
Experience: Min. 3 years in similar job
Salary: Attractive (Negotiable)

Contact: 9851126947
(Only short listed candidates will be called for interview.)

VACANCY Announcement

Kantipur Engineering College announces vacancy for the following faculty and staff position:

Lecturer Mathematics, Civil Engineering, Computer Engineering, Electronics Engineering, Mechanical Engineering
Minimum Qualification: Master's degree in related discipline

Lab boy Electrical
Minimum Qualification: Diploma in Electrical Engineering or equivalent

Note:

- Candidates with higher qualification and teaching experience can be appointed in higher position in academic ladder.
- Graduates with BE in relevant discipline can also apply for Assistant Lecturer position.

How to Apply?
Interested candidates should apply online at www.kec.edu.np before 24th of Chaitra, 2078.

KANTIPUR ENGINEERING COLLEGE
(Affiliated to TU)
Dhapakhel, Lalitpur
Tel: 977 1 5229204, 5229005

अमेरिकाले रासायनिक हतियार प्रयोग नगर्ने

रुस-युक्रेन युद्धका क्रममा अमेरिकाले रासायनिक हतियार प्रयोग नगर्ने बताएको छ। रूसले युक्रेनमा रासायनिक हतियार प्रयोग गर्न सक्ने संकेत दिएकोमा हवाइट हाउसका राष्ट्रिय सुरक्षा सल्लाहकार जेक सुलिवानले भने रासायनिक हतियार प्रयोग गर्ने 'कुनै आशय' नभएको शुक्रबार स्पष्ट पारेका हुन्। 'रूसले रासायनिक हतियार प्रयोग गर्न सक्ने ठूलो मूल्य चुकाउनुपर्नेछ। यद्यपि अमेरिकाले कुनै पनि परिस्थिति र अबधिमा रासायनिक हतियार प्रयोग गर्ने कुनै आशय छैन,' उनले भनेका छन्।

CAREER OPPORTUNITY

National Healthcare, one of the leading pharmaceutical companies of Nepal, invites application from suitable candidates for its marketing divisions.

Post	Medical Sales Officer
Qualification	B.Sc. / B. Pharm or equivalent
Headquarters & Divisions	
Kathmandu - Delica National (Specialized Division: Pharmacists are highly encouraged to apply.)	
Spectra Healthcare-Azul, Status	
Biratnagar - Optima National, Otiva	
Butwal - Spectra Healthcare-Rajo	

If you have excellent communication skills, ability to work in a team & willingness to work in odd hours, then please send in your CV via **e-mail to mkt@nationalhealthcare.com.np** by **2078-12-18**.

National Healthcare

Kamalpokhari, Kathmandu, Nepal. Tel: 01-4444878

WALK-IN-INTERVIEW

United School invites qualified and experienced teachers for **Walk-in-Interview** for the session 2079

Vacant Post (Level)	Required Qualification	Experience
Secondary English	MA / MEd in English	Min. 3 years
Secondary Science	MSc	Min. 4 years
Secondary Math	MA in Major Math / MSc Physics	Min. 4 years
Secondary Nepali	MA / MEd in Nepali	Min. 3 years
Secondary Social Studies	MA / MEd in English	Min. 3 years
Secondary Computer Science	MSc CSIT/ MIT/ MCA	Min. 3 years
Primary/ L. Sec. English	BA / BEd in English	Min. 2 years
Primary/ L. Sec. Science	BSc	Min. 2 years
Primary/ L. Sec. Math	BA / BEd in Major Math / BSc Physics	Min. 2 years
Primary/ L. Sec. Nepali	BA / BEd in Nepali	Min. 2 years
Primary/ L. Sec. Social Studies	BA / BEd in English	Min. 2 years
Grade Teachers	Bachelor	Min. 2 years

Salary: Attractive (Negotiable) for the deserving candidates.

DATE OF INTERVIEW: 19th Chaitra, 2078 (Saturday)
TIME: 10 AM TO 3 PM

For queries:

United School
Imadol, Lalitpur
Ph: 5204342, 5202938
Cell: 9851050851, 9840596971

(Please bring updated CV and copies of Academic Certificates.)

आर्मी र पुलिस फाइनलमा

कान्तिपुर संवाददाता (धनगढी)

त्रिभुवन आर्मी क्लब र नेपाल पुलिस क्लब धनगढीमा जारी मुख्यमन्त्री कप राष्ट्रिय पुरुष भलिबल प्रतियोगिताको फाइनल भिड्ने भएका छन् ।

शुक्रबार सेमिफाइनलमा आर्मीले विभागीय प्रिद्वन्द्दी एपीएफ क्लबलाई ३-१ को सेटले हरायो । आर्मीले २५-२१, २५-१६ ले लगातार दुई सेट आफ्नो पक्षमा पारे पनि तेस्रो सेट २४-२६ ले गुमायो । चौथो सेटमा लय समान्दै २४-१८ ले सेट आफ्नो पक्षमा पाउँदै आर्मी फाइनल पुगेको हो । म्यान अफ द म्याच आर्मीका मानवहादुर श्रेष्ठ भए ।

अर्को सेमिफाइनलमा पुलिसले गण्डकी प्रदेशलाई ३-२ को प्रतिस्पर्धात्मक सेटमा रोक्‍यो । २५-१६, २५-१९ ले लगातार दुई सेट जितेको पुलिसले त्यसपछि दुई सेट गुमायो । २२-२५, २३-२५ ले सेट गुमाएपछि खेल पाँचौँ तथा निर्णायक सेटमा पुग्यो । उक्त सेट पुलिसले १५-१२ ले जित्दै फाइनल पक्का गर्यो । म्यान अफ द म्याच पुलिसका रविन चन्द भए ।

फाइनल शनिवार विहान हुने आयोजक सुदूरपश्चिम प्रदेश खेलकुद परिषदले जनाएको छ । विजेताले ४ लाख, उपविजेताले २ लाख रूपैयाँ प्राप्त गर्नेछन् ।

हरियाणा र न्यु डायमण्ड सफल
 नेपालगन्ज- आठौँ सगरमाथा सिमेन्ट

नेपालगन्जमा जारी प्रधानमन्त्री कप महिला भलिबलमा प्रतिस्पर्धा गर्दै हरियाणा (पहेँलो) र नेपाल पुलिसका खेलाडी ।

तस्विर : कान्तिपुर

प्रधानमन्त्री कप आमन्त्रण महिला भलिबल प्रतियोगितामा शुक्रबार भारतीय टिम हरियाणा स्पार्टस क्लब र न्यु डायमण्ड एकेडेमीले विजयी भएका छन् ।

नेपालगन्ज रंगशालास्थित कभर्डहलमा हरियाणाले नेपाल पुलिस क्लबलाई ३-२ को सेटमा पराजित गरेको हो । प्रतिस्पर्धात्मक खेलमा हरियाणाले १७-२५, १९-२५, २५-१८, २५-१६, १५-१३ ले नतिजा निकालेको थियो । पुलिसकी कोपिला राना प्लेयर अफ द म्याच घोषित भइन् । पहिले लगातार दुई सेट

गुमाएको हरियाणा तेस्रो सेटदेखि लय समाल्न सफल भयो । रेलवे टिमका खेलाडीसम्मिलित हरियाणाले पुलिसविरुद्ध जित्न निकाल्न निकै मिहिनेत गरेको थियो । हरियाणाका प्रशिक्षक सुरेन्द्र सिंहले च्याम्पियन बन्ने उद्देश्यका साथ नेपालगन्ज आएको बताए । 'केही नयाँ सेटमा पराजित गरेको हो । प्रतिस्पर्धात्मक खेलमा हरियाणाले १७-२५, १९-२५, २५-१८, २५-१६, १५-१३ ले नतिजा निकालेको थियो । पुलिसकी कोपिला राना प्लेयर अफ द म्याच घोषित भइन् । पहिले लगातार दुई सेट

गुमाएको हरियाणा तेस्रो सेटदेखि लय समाल्न सफल भयो । रेलवे टिमका खेलाडीसम्मिलित हरियाणाले पुलिसविरुद्ध जित्न निकाल्न निकै मिहिनेत गरेको थियो । हरियाणाका प्रशिक्षक सुरेन्द्र सिंहले च्याम्पियन बन्ने उद्देश्यका साथ नेपालगन्ज आएको बताए । 'केही नयाँ सेटमा पराजित गरेको हो । प्रतिस्पर्धात्मक खेलमा हरियाणाले १७-२५, १९-२५, २५-१८, २५-१६, १५-१३ ले नतिजा निकालेको थियो । पुलिसकी कोपिला राना प्लेयर अफ द म्याच घोषित भइन् । पहिले लगातार दुई सेट

प्रदर्शनमा आफू सन्तुष्ट रहेको बताए । 'टिम सेट नभए पनि टिमवर्क राम्रो देखिएको छ,' उनले भने, 'आगामी खेलमा कमजोरी सुधार गर्नेछौँ ।' दोस्रो खेलमा न्यु डायमण्ड एकेडेमीले भारतीय टिम एकलव्य स्पोर्ट्स कम्प्लेक्स (छत्तीसगढ) लाई २५-१२, २५-८, २५-५ को सेटमा हरायो । न्यु डायमण्डकी शैमा कुँवर प्लेयर अफ द म्याच घोषित भइन् ।

शनिवार लुम्बिनी युनाइडेडविरुद्ध हरियाणा तथा आर्मीविरुद्ध एकलव्य स्पोर्ट्सले प्रतिस्पर्धा गर्नेछ ।

गण्डकी च्याम्पियन

मुख्यमन्त्री कप यू-१९ च्याम्पियन गण्डकी प्रदेश टोली । तस्विर : कान्तिपुर

विज्राग थापा (धनगढी)

गण्डकी प्रदेशले मुख्यमन्त्री कप यू-१९ महिला राष्ट्रिय क्रिकेट प्रतियोगिताको उपाधि जितेको छ । गण्डकीले फाइनलमा कर्णाली प्रदेशलाई ३ विकेटले पराजित गर्दै उपाधि जित्यो । गण्डकीले २ लाख, उपविजेता कर्णाली प्रदेशले १ लाख ५० हजार रूपैयाँ पुरस्कार प्राप्त गरे ।

धनगढीस्थित फाप्ला अन्तर्राष्ट्रिय क्रिकेट मैदानमा शुक्रबार टस जितेको कर्णालीले २० ओभरमा ७ विकेट गुमाई ६४ रन बनायो । ६५ रनको लक्ष्य पछ्याएको गण्डकीले १७.३ ओभरमा ७ विकेट गुमाई पूरा गरेको हो । ज्योत्सनिका मरासिनीले ११, सिर्जना पौडेल र आईपेम्बलुम्बा शेर्पाले ९-९ रन बनाए । कर्णालीकी श्रीमीसिंह थारुले ४ विकेट लिइन् । विना थापाले २ र एन्जला थापाले १

विकेट लिए । त्यसअघि कर्णालीको इनिङ्समा किरणकुमारी कुँवरले एकैले सम्हालिन् । ६७ बल खेलेकी उनले २ ९ रन जोडिन् । गण्डकीबाट आर्कृति तिवारीले २, मनीषा उपाध्याय र ज्योत्सनिकाले १-१ विकेट लिए । प्लेयर अफ द म्याच ज्योत्सनिका भइन् ।

सर्वोत्कृष्ट खेलाडी गण्डकीकी ज्योत्सनिका मरासिनी चुनिइन् । उनले २५ हजार रूपैयाँ पुरस्कार पाइन् । उत्कृष्ट बलर कर्णालीकी एन्जला थापा र उत्कृष्ट ब्याटर वाग्मतीकी हेलिसा गुरुङ चुनिए । उनीहरूले १०-१० हजार पाए ।

विजेता खेलाडीलाई सुदूरपश्चिमका आर्थिक मामिला तथा योजनामन्त्री तारा लामा तामाङ, प्रदेश खेलकुद परिषद्का सदस्यसचिव दीपकबहादुर सिंह, क्यानका सदस्य वीरेन्द्र चन्दलगायतले पुरस्कृत गरे ।

चन्द्राको ह्याट्रिक

महिला लिगमा भिड्दै चन्द्रपुर (रातो) र ललितपुरका खेलाडी ।

चितवन (कास)- राष्ट्रिय महिला लिग फुटबलमा शुक्रबार धनगढी उपमहानगर, ललितपुर महानगर र नेपाल पुलिस टिम विजयी भएका छन् । चन्द्रा भण्डारीको ह्याट्रिकसहित चार गोलमा धनगढीले स्याङ्जा वालिङलाई ६-० गोलको फरकिलो अन्तरले हरायो । उनी प्लेयर अफ द म्याच भइन् । उनले १० हजार रूपैयाँ पुरस्कार प्राप्त गरिन् ।

भरतपुर महानगरपालिका-१९ स्थित शारदानगर माविको मैदानमा खेलको १० औँ मिनेटमै धनगढीबाट सीमा राखलले गोल गरिन् । चन्द्राले २९ र ३५औँ मिनेटमा गोल थपिन् । मध्यन्तरपछि दोस्रो मिनेटमै चन्द्राले गोल गर्दै ह्याट्रिक पूरा गरिन् । खेलको ७० औँ मिनेटमा अञ्जना

थुलुङले गोल गरेलगत्तै ७३ औँ मिनेटमा चन्द्राले व्यक्तिगत चौथो गोल थपिन् । ललितपुर र चन्द्रपुर नगरपालिकाबीचको दोस्रो खेल भने प्रतिस्पर्धात्मक रह्यो । ललितपुर १-० ले विजयी भयो । ललितपुरकी विष्णु सम्बाहाम्फेले पहिलो हाफको इन्ज्युरी समयमा गरेको एकमात्र गोल नै निर्णायक भयो । खेलमा ललितपुरकी सिर्जना सिंह प्लेयर अफ दिन म्याच घोषित भइन् ।

तेस्रो खेलमा निर्मला उपाध्यायको दुई गोलमा विभागीय टोली पुलिस क्लबले विराटनगरमाथि २-० को जित निकाल्यो । निर्मलाले खेलको १४ र ७५ औँ मिनेटमा गोल गरेको थिइन् । उनी नै प्लेयर अफ द म्याच भइन् ।

इटाली पुन सकेन विश्वकप

पेरिस (एएफपी)- युरोपेली च्याम्पियन इटाली लगातार दोस्रोपल्ट विश्वकप छनोटबाट बाहिरिएको छ । इटाली युरोपेली विश्वकप छनोटमा बिहीबार नर्थ मेसेडोनियासँग १-० ले पराजित रह्यो । टोली प्लेअफमा पुग्न असफल भयो । पोर्चुगल, वेल्स र स्विडेन भने प्लेअफका लागि छनोट भएका छन् । पालेमोमा भएको खेलमा चारपल्टको विश्वकप विजेता इटालीविरुद्ध खेलको अन्त्यतिर एलेक्सान्डर ट्राज्कोस्कीले निर्णायक गोल गरे । त्यसपछि इटालीसामु खेलमा फर्कने अवसर पनि रहेन । इटाली सन् २०१८ को विश्वकपमा छनोट हुन असफल रहेको थियो । त्यतिवेला प्लेअफमा स्विडेनसँग पराजित भएको थियो । इटालीले नौ महिनाअगाडि मात्र युरो जितेको थियो । बिहीबार युरोपका अन्य खेलमा पोर्चुगलले टर्कीलाई ३-१, स्विडेनले चेक गणतन्त्रलाई १-० र वेल्सले अस्ट्रियालाई २-१ ले हराए ।

मैले किन सहें ती सब ?

तराईमा उत्पातै गर्मी हुन्थ्यो । जीउभरि घमौरा निस्कन्थ्यो । घरमा छँदा आधा जीउ नागै हुन्थ्यो । कपडा लगाएर बस् भनेर दाइ धेरै पटक रिसाइसक्नुभएको थियो । तर, मेरै उमेरका टोलका केटीहरु कपडै नलगाई उफ्रिरहेका हुन्थे ।

भोगाड

सुजा चौधरी

मलाई आकाशजस्तै छ्याइड खुल् मन लागेको छ । धरतीजस्तो सहनशील होइन । समुद्रजस्तो गहिरो पनि होइन । मलाई खोलाजस्तो वन मन लागेको छ, ताकि म वाटो बनाउँदै सबै अस्थूयारा भत्काउँदै आफू बाँच्नुको अर्थ सार्थक बनाउन सकूँ । डराएर होइन, हवसका दृष्टिले हेर्ने आँखाहरुलाई थर्कमान बनाएर हिँड्न सकूँ । हिँड्न सकूँ त्यसरी, जसरी लालीमय विहानीले कालो बादललाई सफा गरेर हिँड्छ ।

...

वैशाख १ को फूलबारी मेला हेर्न दिदी र भाउजूहरूसँग गाएकी थिएँ । १२ वर्षकी थिएँ । एक समय मिडी पहिरन धेरै चलनचल्तीमा थियो । रातो कुँडेदार मिडी लगाएकी थिएँ । खेतका फाँटहरु उजाड-उजाड थिए । यात्रुहरु खेतैखेत हिँडिरहेका थिएँ । हामी फूलबारीको गहवर (मूर्ति) दर्शन गरेर दुनमुनि गाउँतिरको गहवर्गाँतर जाँदै थियौँ । त्यहाँ पुग्न आधा घण्टा समय लाग्थ्यो । धूलाम्मे आली र खेत हुँदै हिँडिरहेका थियौँ । यात्रु धेरै थिए, पाइला टेकेनै ठाउँसम्म थिएन ।

गहवर नजिकै अग्लो आली थियो । आली हुँदै तीन जना केटा आइरहेका थिए । हामीहरु लहरै खेतको बाटो हिँडिरहेका थियौँ । एक जना केटा अचानक आलीबाट खेतमा हाम फाल्यो । र, उसले मेरो बायाँ स्तनमा आँलाले बेक्सीरी घोच्यो ।

खेतमा ऊ अचानक उफिँदा उसको जीउको सबै बल भस्मै टुसाउँदै गरेको मेरो बायाँ स्तनमा पऱ्यो । मानौँ, कुनै दह्रो लठ्ठीले उसले निरङ्गी तरिकाले घोच्यो । मलाई हड्डीमा घोचेजस्तै कष्ट भयो । मेरो सास अड्कियो । हलचल गर्न नसकेन भएँ । जहाँको त्यहीँ ठिड्ड उभिएँ । दिदीहरुले के भयो भनेर सोझुभयो । कटोले मेरो छातीमा आँलाले आक्रमण गरेको दिदीहरुले देल्नुभएनछ ।

मेरो अनुहार रातो भएको थियो, कानबाट तातो निस्किरहेको थियो । केही भएको छैन भन्दै सकीनसकी हिँड्न थालें । केटाको अनुहारतिर पनि हेरिनँ । कटोले यति छिटो आँलाले घोचेको थियो कि कसैले केही देखेनन् । मैले मात्र पीडा अनुभव गरें । एक छिनपछि बल्ल होस आयो । तर, केही बोल्न सकिनँ । एक प्रकारको अस्थूयारो लाग्यो । सम्झन्छु, त्यो रात फलाँकौँ रातो भएको कलिलो अनुहार मेरै थियो ।

अहिले सोच्छु, उतिवेला दिदीहरुलाई भन्न सकेको भए केही सहयोग पाउँथेँ कि ! दिदीहरुले त्यस कटोलाई रत्नकनै गरी थपड हान्नुहुन्थ्यो होला । र, म पनि आगामी दिनमा साक्षा कीटी बन्थेँ होला । अनि पटक-पटक मैले त्यस्ता समस्या सामना गर्नुपर्दैनथ्यो होला ।

...

तराईमा उत्पात गर्मी हुन्थ्यो । जीउभरि घमौरा निस्कन्थ्यो । लुगा लगाउँदा घमौरा विभ्र्थ्यो । घरमा हुँदा माथिल्लो जीउ नागै बस्थेँ । कम्मरमुनि स्कर्ट मात्रै लगाएकी हुन्थेँ । लुगा लगाएर बस् भनेर दाइ धेरै पटक रिसाइसक्नुभएको थियो । तर, मेरै उमेरका टोलका केटीहरु कपडै नलगाई उफ्रिरहेका हुन्थे । त्यतिवेला मेरो मस्तिष्कमा सोच आउँथ्यो, साथीहरु छाती ढाकेन गरी समिज वा सट लगाउँदैनन् भने मचाहिँ किन लगाउने ?

मेरो शरीरमा आइरहेको तीव्र परिवर्तन मलाई स्वीकार्य थिएन । म चाहन्नथेँ, मेरा स्तन पलाउन् । म बस्न चाहन्नथेँ लुगाभित्रको ओढारमा । म पहिले फेँ नागै जीउ फुकाफाल भएर साथी समूहमा खेल्न चाहन्थेँ । म चाहन्थेँ, मेरो बाल्यकाल कहिल्यै मभन्दा टाढा नजाओस् । म किशोरावस्थाका परिवर्तन श्र्विकानं कदापि तयार थिदैनँ ।

तर, मेरो बाल्यकाल सधैँ मर्सँग रहेन । जति ठुली हुँदै थिएँ, उति नै आमा र दाइहरु यो नगर, त्यो नगर, यसरी नहिँड्, त्यसरी नवस्

“**म किन डराएँ ? कसैलाई किन भठ्न सकिनँ ? सोचें– बाले भजेको सही थियो, केटीमान्छेले खुकुलै कपडा लगाउनुपर्छ ।**

...

भनिरहनुहुन्थ्यो । समाजले खडा गरेका कुनै पनि नियम मान्न म तयार थिदैनँ । खेतका फाँटहरुमा खुलेआम धानका बाला हावासित बयली खेलेसरि प्रकृतिको काखमा र आँपको रूखमा चढेर पुली डड्ढा खेल्ने बानी परेको थियो । धूलाम्मे डगहरमा जीउभरि बालुवा घसेर चुंगी, गुच्चा, भाँडाकुटी खेल्दै हुर्केकी थिएँ । त्यसैले म कुनै नियममा बस्न चाहन्नथेँ । खुलेआम त्यसरी बस्न चाहन्थेँ, जसरी सानैदेखि निस्फिक्री बसेकी थिएँ । तर, शारीरिक परिवर्तनहरुले मेरो सीमारेखा तोकिरहेका थिए ।

अहिले सोच्छु, मेरो स्तनमा कुनै परचकीले आँलाले घोच्दा किन मौन बसेँ ? किन विरोध गर्न सकिनँ ? तत्काले त्यो केटाको गाला रत्नकने गरी किन थपड हान्न सकिनँ ? हामीलाई सधैँ सिकाइयो, छोरी मान्छेले लाजलाई छोप्नुपर्छ । तर, हाम्रा संवेदनशील अंगमा कसैले नराप्नो नियतले हेर्‍यो वा स्पर्श गर्‍यो भने जहाँको त्यहीँ उसलाई लात हान्नुपर्छ, भनेर किन सिकाइएन ? सहेर बस्नुहुँदैन, यस्तो कुरा अरूलाई सुनाउनुपर्छ र पिडकलाई सबक सिकाउनुपर्छ भन्ने किन सिकाइएन ?

१२ कक्षा पढ्दै थिएँ । लहान बजारको एक पसलमा जिन्य पाइन्ट किनेकी थिएँ । पाइन्ट धेरै फिटिड थियो । हाम्रो घरमा छोरी, बूहारीलाई फिटिड कपडा लगाउने अनुमति थिएन । बा र दाइहरु जहिल्यै खुकुलो कूर्ता–सुरूवाल सिलाइदिनुहुन्थ्यो । यति खुकुलो कि कूर्ताभित्र दुई जना अटे पनि अफैँ खुकुलै देखिन्थ्यो । टोलका केटी साथीहरु पनि खुकुलै लुगा लगाउथे ।

म विहान क्याम्पस पढ्न र दिउँसो कम्प्युटर सिक्न जान्थेँ । एक दिन त्यही जिन्य पाइन्ट लगाएर कम्प्युटर सिक्न निस्किएँ । निस्किने बेला कुनिँ, वा कहाँ हुनुहुन्थ्यो देल्नुभएनछ । तर, उतावाट फर्केर आउँदा मैले लगाएको जिन्य बाले देल्नुभयो । रिसाउँदै भन्नुभयो, ‘यस्तो लुगा कसले लगाउन भन्यो है ? जीउमा टाँसिएको लुगा लगाउने अनुमति कसले दियो ? तेरो कर्तुत देखेर छिमेकीहरुले के सोचे होलान् ? किन किनिसु यस्तो लुगा ? कहाँ किनिसु ? कसले भन्यो किन ? लाज नामको चीज छ कि छैन तँसँग ?’

बाको गाली खाएर मैले शिर निहुराएँ । मानौँ, नचाहिने काम गरेछु, ठूलै अपराध गरेछु ।

म एकान्तमा एक छिन रोइरहें । जतनसाथ जिन्य अलमारीमा राखें । त्यो जिन्य अब म कुनै अवस्थामा पनि लगाउन सकिदैनथेँ । लगाएँ भने बाको टोकसो सुत्नुपर्थ्यो । जिन्य पाइन्ट लगाउने रहर निकै थियो । तर, बाको अनुमतिबिना त्यो लगाउने फेरि साहस भएन । मैले आफ्ना सबै

रहर मनभित्रै मारेँ ।

भोलिपल्ट क्याम्पस सकेर जिन्य पसलमा पाइन्ट फिर्ता गर्न गएँ । फिर्ता गरेर खुकुलो कपडाको पाइन्ट लिएँ । पसलमा चेन्जिड रम थिएन । मैले चुनीदार सुरूवाल र कूर्ता लगाएकी थिएँ । पसलेलाई सोधेर स्टोर रुम गएँ । सुरूवालको माथिबाटै मैले पाइन्ट लगाएर ठीक भयो कि भएन भनेर जाँचें । पाइन्ट लगाउँदै गर्दा पसले स्टोर रुममा आयो । मलाई लाग्यो, सायद कुनै कपडा लिन आएको होला ।

मनजिक आउँदै उसले सोध्यो, ‘पाइन्ट ठीक भयो ?’ मैले उत्तरि हेर्दै नहेरी टाउको हल्लाउँदै जवाफ फर्काएँ, ‘एकदम ठीक भयो ।’ मेरा कुरा सुनेर ऊ मनजिक आयो । र, उसले मेरो पाइन्टको टाँक छाम्यो । कम्मरको टाँक छाप्दै अचानक एक सेकेन्डमै मेरो तल्लो पेटमा हात छिराउँदै बेक्सीरी चिमोट्यो । चिमोटेर तुरुन्तै हात निकाल्यो र पिट्युर्मा धाप माँदै भन्यो, ‘यो पाइन्ट ठीक छ नि है ?’

उसलाई कसेर गालामा थपड हान्नुपर्ने ठाउँमा मैले उट्टै लाजले टाउको निहुराएँ । चिमोटेर हात निकाल्दै ऊ फेरि काउन्टरमा गएर बस्थ्यो ।

डरले म रातीनीली भइसकेकी थिएँ । पूरै जीउ काँपिरहेको थियो । निधारभरि पसिना थियो । त्यो पाइन्ट हतपत फुकालेर, बटारेर म भोलामा हाव्दै कतै नहेरी डराउँदै पसलबाट निस्कें । छेउछाउका मान्छेलाई पनि त्यो पसलेको कर्तुतबारे बताउन सकिनँ । हल्ला पनि गर्न सकिनँ । विरोध गर्नु त भन्नु परको कुरा थियो । हुँदाहुँदा क्याम्पस पढ्न जाँदा मैले त्यो बाटै हिँड्न छोडिदिएँ ।

त्यति नै बेला मैले त्यो पसलसँग किन प्रतिवाद गर्न सकिनँ ? म किन डराएँ ? त्यो कुरा वा–आमालाई किन भन्न सकिनँ ? त्यसपछि मलाई लाग्यो– बाले भनेको कुरा सही रहेछ । केटी मान्छेले खुकुलै कपडा लगाउनुपर्छ । यस्तै यस्तै अपराधी आँखाबाट मलाई जोगाउन वा र दाइले यसो भन्नुभएको हो । मैले त्यस दिनदेखि जिन्य लगाउन छाडें । लुकेर पनि कहिल्यै जिन्य लगाइदैन । अहिले सोच्छु– केटी मान्छेले फिटिड लुगा लगाउनु हुँदैन भनेर सिकाउनु कहाँको न्याय थियो ? मन लागेका लुगा लगाउनुपर्छ । तर, लुगालाई लाग्छना लगाउने र हवसका दृष्टिले हेर्ने घटिया आँखाहरुमा सकारात्मक सोचको पट्टी भिराउनुपर्छ भन्ने किन सिकाइएन ? संवेदनशील अंग छाम्ने हातहरुलाई प्रतिवाद गरि रोक्न सक्नुपर्छ भन्ने किन सिकाइएन ?

केटी मान्छेले खुकुला लुगा लगाउनुपर्छ र पुरुषअधि टाँसिएका लुगा लगाएर प्रस्तुत हुनु हुँदैन भन्ने कुरा केटीको हकमा मात्रै किन ? केटीहरुलाई अपराध र हवसका दृष्टिले हेर्नेहरुले नै सोच परिवर्तन गर्नुपर्छ भन्ने किन सिकाइएन ? स्वेच्छाचारी यौनिकता प्रकट गर्नहरुमाथि तत्कालै दह्रोसँग जाडलाग्नुपर्छ भन्ने किन सिकाइएन ? किन मैले ती सबै फेलें ? किन मौन बसिरहें ? किन सहें ती सब ?

...

पछि एमएड गर्न काठमाडौँ आएँ । पहिलो वर्षमा राम्रो अंक ल्याएर प्रथम श्रेणीमा उत्तीर्ण भएँ ।

दोस्रो वर्ष चल्दै थियो । दोस्रो वर्ष उत्तीर्ण भएपछि गाउँकै क्याम्पसले मलाई पढाउन बोलाएको थियो । धेरै खुसी थिएँ । पहिलो वर्षमा प्रथम श्रेणीमा उत्तीर्ण भएकीले दोस्रो वर्षमा पनि राम्रै अंक ल्याउँछु भन्ने आशा थियो । तर, दुःखको कुरा दोस्रो वर्ष ५० पूर्णांकको एउटा विषयमा म अनुत्तीर्ण भएँ । गाउँको क्याम्पसमा पढाउने मेरो इच्छा त्यतिकै रह्यो ।

क्याम्पसमा सँगै पढ्ने ६० वर्ष कटेको एक जना साथी थियो । उसले भन्यो, ‘रि–टोटलिङका लागि बक्नुमा निवेदन हाल, मेरो एक जना साथी छ । उसले क्याम्पस पढाउँछ । उसले तिमीलाई सहयोग गर्छु ।’ र, साथीको फोन नम्बर दियो ।

उसको साथीले मलाई कपनमा भेट्न बोलायो ।

भोलिपल्ट उसलाई भेट्न कपन गएँ । कपन चोकको सानो चियापसलमा हामी भेट्यौँ । मैले आफ्ना लागि कालो चिया मगाएँ । उसले आफ्ना लागि बियर मगायो । म चिया र ऊ बियर खाइरहेका थियौँ । बियर खाइसकेर उसले भन्यो, ‘हेर्नुस् म तपाईंलाई रि–टोटलिङ गराउने बेलामा अंक थपेर उत्तीर्ण गराइदिन्छु । तर, त्यसको बदलामा तपाईं मलाई के दिनुहुन्छ ?’

म उसको माग सुनेर टुवाल्ल परें । म विद्यार्थी मान्छे, उसलाई के पो दिन सक्थेँ र ? न मर्सँग पैसा थियो, न सम्पत्ति । मैले सोचें, उसले पैसा माग्नेछ । त्यसो भए म रि–टोटलिङ गराउँदैनँ । पैसाले शैक्षिक योग्यता किर्दैन ।

मैले केही नबोल्दै उसले थप्यो, ‘भोलि १० वजेपछि मेरो घर आउनुस् । मेरा छोराछोरी स्कूल र श्रीमती अफिस गइहाल्छन् । एक छिनको त काम हो नि । त्यसपछि म तपाईंलाई नम्बर थपेर उत्तीर्ण गराइदिन्छु ।’

उसको कुरा सुनेर डरले र रिसले मेरो जीउ काँप्न थाल्यो । केही भनौँ, बियर खाएको छु, यस्तो बेला के भन्नु ? ऊ होसमै छैन । त्यहाँ भएका मान्छेहरुलाई भनौँ, उनीहरुले मेरो विश्वास गर्दैनन् सायद । किर्नाकि त्यहाँका मान्छेहरुले उसले मर्सँग बोलेका संवाद सुनेका थिएनन् । म चुप लागेर टेबलबाट उठें । काउन्टरमा पैसा तिरें ।

चियापसलबाट निस्किँदै गर्दा त्यो मान्छेले सोध्यो, ‘के भयो ? किन केही नबोली हिँड्नुभो ?’

म केही नबोली सारास कपन चोकमा यात्रु कुरिरहेको कपन–बंगलामुखी यातायात चढेर डेरा फर्किएँ ।

पहिले नै स्तन र तल्लो पेटमा अत्याचारीका आक्रमण भोगेकी थिएँ । अब त सीधै शारीरिक सम्पर्कको प्रस्ताव आएको थियो । नचिनेको, कहिल्यै नदेखेको मान्छेले अनयास विस्तारामा सुत्ने प्रस्ताव गरेको थियो । डेरा पुगेर धेरैवेर रोएँ । कसैलाई केही भन्न सकिनँ ।

रि–टोटलिङका लागि निवेदन हालें । तर, त्यो मान्छेसँग सहयोग मागिनँ । रि–टोटलिङको परिणाम जस्ताको त्यस्तै आयो । म अनुत्तीर्ण भएँ ।

...

मैले बोर्डिङ स्कूल पढाउन थालें । स्कूल पढाउँदै अनुत्तीर्ण भएको विषय वैनिक एक घण्टा बेलुकी पढ्न थालें । जति जति बेला पढ्न बस्थेँ, त्यो मान्छेको अनुहार आँखाभरि नाच्छ्यो । क्रोधित हुन्थेँ । क्रोधले भन्नु बेक्सीरी पढ्ने जाँगर चल्थ्यो । म आफ्नो इज्जत वेचेर होइन, मिहिनेत गरेर उत्तीर्ण हुन चाहन्थेँ ।

वर्षभरि त्यो विषय पढ्दा–पढ्दा कुन पेजमा कुन पाठ छ, सबै कण्ठस्थ भइसकेको थियो । अर्को वर्ष जाँच दिएँ । राम्रो अड्क ल्याएर उत्तीर्ण भएँ ।

म सोच्छु, अहिले भए विस्तारा बनाउन खोजे त्यस्ता मान्छेलाई पिउँदै गरेको तात्तातो चिया उनीहरुका अनुहारमा छुर्‍यापिर्दथेँ । हिंश्र्कहरुको भयंकर प्रतिवाद गर्ने थिएँ ।

त्यति बेले छुत्पापेकी भए म दरिली हुने रहिछु । तर, त्यति बेला म के भएँ है ?

आज मेरो मन आकाशजस्तै छ्याइड भएको छ । आफूलाई स्फूर्त अनुभव गरिरहेकी छु । मेरो गल्लै मन हलुका भएको छ ।

मनको भारी विसाउन पाएकोमा आफूलाई हिसाका दृष्टिले हेर्ने मान्छेहरुलाई सजाय दिएफेँ भएको छ ।

सार्थक जीवनको उपासना

किताब

निमाञ्जा धिमिरे

जीवन विसङ्गतिले भरिपूर्ण छ, पीडाले ग्रस्त छ, विभेद र सङ्कटहरुले घेरिएको छ, तर कविताको ध्यानस्थ मीठासले त्यसलाई शीतलता प्रदान गर्न सक्छ । यो विश्वास हो कवि नेत्र एटमको ‘प्रिय मौनता’ (२०७७) उपासना कविताहरुको सङ्ग्रहको । ६२ कविता सङ्ग्रहीत यी कवितामा जीवनलाई विविध कोणबाट पर्ख्दै त्यसको गम्भीर उपासना गर्ने, मौन विमर्शमा लीन हुने र आनन्दको मार्गमा अधि बढ्ने लक्ष्य राखिएको छ ।

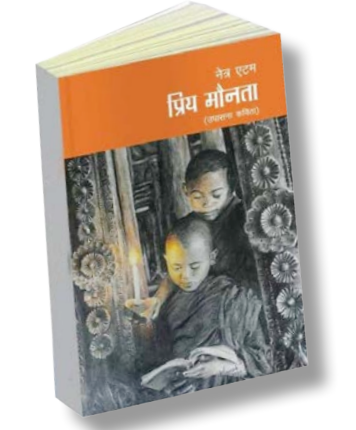
विषयवस्तुको प्रयोग तथा प्रस्तुतिका आधारमा ‘प्रणयको प्यासन’, ‘प्रमूदित प्रकृति’, ‘अभीप्साको उद्बोधन’, ‘स्मृतिको क्याराभान’ र ‘उपासनाको आलोक’ जस्ता उपशीर्षक दिई किताबलाई पाँच खण्डमा बाँडिएको छ । ‘प्रणयको प्यासन’ उपशीर्षक दिइएको यस सङ्ग्रहको पहिलो खण्डमा प्रेमको गहिरो लय समातेका उन्नाईस कविता छन् । किताबमा मानवीय प्रेमको गरिमा, महत्त्व, प्रेमी–प्रेमिकाको चाहना, एकअर्काप्रतिको समर्पण भाव, प्रेमको सुन्दरता तथा कोमलता, मानसिक आशङ्का अनि विछोडिनुपर्दोको कष्ट, पुनर्मिलनको आशा आदि पक्ष चित्रण गरिएको छ । कवि प्रेमको आर्साक्तिले हरेक क्षण रिक्त महसुस गर्छन् :

फेरि तिमीबिना

भरिँदाभरिँदै पनि किन

रहिरहन्छु बाँकी नै बाँकी

असीम–असीम रिक्तताहरु...

“**बुद्धको विपश्यना ध्यानमा प्राप्त उज्यालोमा स्निग्ध हुनु यी कविताको विशिष्टता हो । त्यहाँ पुगेपछि पाउन अरु बाँकी नरहने यात्राको बिसौनी परिकल्पित छ ।**

‘प्रमूदित प्रकृति’ उपशीर्षकको दोस्रो खण्डअन्तर्गत पन्ध्र कविता समावेश छन् । यी कवितामा प्रकृतिको सुन्दरताको वर्णन र समय परिवर्तनसँगै देखा पर्ने ऋतुचक्रका साथै प्राकृतिक परिवर्तनले मानवलगायत प्राणीजगतमा पार्ने पर्यावरणीय प्रभावको सूक्ष्म चित्रण गरिएको छ । कवि कतै बादलसँग वर्षाबारे संवाद गर्छन्, कतै चराहरु नै कविसँग उनकी प्रेयसीका खोजी गर्छन् । आफ्नो मात्रै स्वार्थ हेरेर प्रकृतिलाई उपयोग गर्दा प्राकृतिक सुन्दरता नष्ट हुँदै गएको, मान्छे स्वार्थी बन्दै गएको र त्यसले भविष्यमा सुष्टि नै सङ्कटमा पर्न सक्ने दृष्टिकोण पनि कविले प्रस्तुत गरेका छन् ।

प्रकृति र मान्छेबीच अत्योन्याश्रित सम्बन्ध हुने, प्रकृतिबिना मान्छेको अस्तित्व नरहने, प्रकृतिका विविध पक्षको संरक्षण, संवर्द्धनमा मान्छेको भूमिका रहने, तर आजको पुँजीवादी सोचका मान्छे चरम स्वार्थी बन्दै गएको र स्वार्थपूर्तिका लागि प्रकृतिको दोहन गर्नुका साथै उसले प्राकृतिक सुन्दरता नष्ट गर्दै गएको, तर प्रकृति निरन्तर ममताले भरिपूर्ण रहेको कविको चिन्तन यसमा पाइन्छ । पर्यावरणीय चेतना प्रभावकारी ढङ्गले अभिव्यञ्जित हुनु यसको विशेषता हो ।

‘अभीप्साको उद्बोधन’ उपशीर्षक दिइएको तेस्रो खण्डअन्तर्गत आलोचनात्मक चेतनाका जम्मा नौवटा कविता छन् । यिनमा मान्छेको स्वार्थीपन तथा अहम्का कारण मानवीय सम्बन्धमा तिकत्ता बढेको र मान्छे–मान्छेबीच सिर्जना भएको विभेद चित्रण गर्दै न्यायपूर्ण र विभेदरहित समाजको परिकल्पनामा जोड दिइएको छ ।

कविले मिथक भइसकेकी भारतको केरलाकी दलित महिला नङ्गोलीको ऐतिहासिक प्रसङ्गमा एक कविता लेखेका छन् । नङ्गोलीले जातीय र लैङ्गिक विभेदमूलक सत्ताविरुद्ध आफ्नो स्तन काटेर गरेको बलिदानलाई विषय बनाएर वर्तमान समाजमा पनि व्याप्त जातीय

अन्त्य गर्ने, प्रशान्तिमा लीन हुने, मानवीय जीवनमा सकारात्मक परिवर्तन ल्याउने, सुन्दर योजना तथा राम्रा लक्ष्य लिएर अधि बढ्न सके परिलक्षित आकाश प्राप्त गर्न सकिने कविको जीवनवादी मान्यता तथा सकारात्मक सोच छ ।

बुद्धको विषश्यना ध्यानमा प्राप्त उज्यालोमा मौनताको उपासनाले स्निग्ध हुनु यी कविताको विशिष्टता हो, जहाँ पुगेपछि पाउन अरु बाँकी नरहने यात्राको विसौनी परिकल्पित छ । साङ्केतिकताको विपुलताका कारण यी कविता जतिपटक पढ्यो, उतिपटक पृथक् अर्थ दिन समर्थ छन् ।

मिथकको सुन्दर संयोजन, विश्वप्रसिद्ध कविता एवम् कृतिगत सन्दर्भको युक्तिपूर्ण प्रयोग एवम् लालित्यपूर्ण भाषाको प्रवाह एटमका कविताका बलिया पक्ष हुन् । कविता पढ्दा पाठकमा समानुभूति सिर्जना हुन्छ र ऊ भावमा जति पनि डुबुल्की मार्न सक्छ ।

कविताको वास्तविक सौन्दर्य र स्वाद छन् यी कवितामा । उपासना कवितावारे कविको सैद्धान्तिक आधार एवम् डा. पुष्प दमाईले पुष्टि गरेका मौनताको सौन्दर्यशास्त्रबारेको नवीन अवधारणाले पनि ‘प्रिय मौनता’ लाई नेपाली कविताको इतिहासमा भिन्न, स्तरीय र गतिशील किताबको रूपमा स्थापित गर्ने पक्का छ ।

किताब

राजेश विद्रोही

कवि सुष्मा रानाहँमाको कविता–किताब ‘आमाको तासफोटो’ मा आफ्नो समुदायले बगाएको आँसु, रगत र पसिनाले इतिहासमा उचित स्थान तपाएको जिकिर गरिएको छ । यी कविताको आँखिभ्र्ग्यालबाट देखिने कविको अनुहार रहरलाग्दो र आशाप्रद छ ।

नेपाली समाज बहुधार्मिक, बहुभाषिक, बहुसांस्कृतिक र बहुजातीय छ, तर शासकका पक्षपाती दृष्टिका कारण लामो समयसम्म नेपाली कविताको अनुहारमा फरक वाक्की र रूप देख्न सकिएन । सत्तासीनहरुले निर्माण गरेको एक भाषा, एक धर्म र एक संस्कृतिकै प्रभुत्व– वर्चस्व नेपाली कवितामा

देखिइरह्यो । तर, पछिल्लो समय निजत्व र स्वत्व खोजी गर्दै नेपाली कवितामा जनजाति युवाकविहरुले एकात्मक सौन्दर्यको यो मानक भत्काउन थालेका छन् । उनीहरु नेपाली कवितामा सौन्दर्यको नयाँ र बेग्लै भूगोल अन्वेषण गर्न तल्लीन छन् । यसै लहरमा उभिन आइपुगेकी सुष्मा रानाहँमाले ‘आमाको तासफोटो’ मा प्रेममा मिलन– वियोगका भावसँगै नारीका पीडा, विदेसिन बाध्य नेपाली नागरिकको विवशता र कोरोना–कहरको काव्यिक चित्रणसँगै जनजातीय संस्कृति–सम्पन्नामाथिको आक्रमणप्रति विरोधका स्वर लेखेकी छन् । यी कवितामा जनजातीय सांस्कृतिक मिथक र ग्राम्य विम्बसँगै पूर्वी नेपालको पहाडी जीवनको सग्लो चित्र देखिन्छन् ।

‘सवान्टर्न स्ट्रिडिज’ का प्रारम्भिकता र्ाञ्जित गुहा इतिहासको पुनर्लेखन गरिरनुपर्नेमा जोड दिन्छन् । हेपिएका समुदायहरु प्रभुत्वशाली समुदायका हतियार मात्र बनाइने निष्कर्ष निकाल्दै उनले इतिहासलाई पनि सम्भान्तरहरूले बढ्ग्याएको, उत्पीडित तथा तल्लो तहका मानिसको भूमिका इतिहासबाट गायब बनाइएको र इतिहास निर्माणमा खर्च भएका तिनका रगत–आँसुको उपेक्षा भएको चर्चा गरेका छन् । तिनै उत्पीडित र निर्धाहरुका भूमिका इतिहासमा

पुनःस्थापित गरिरनुपर्ने गुहाको मान्यता छ । सत्तासीन समुदायको दमन–अपहेलनाबाट किनारीकृत बनाइएको आफ्नो समुदायको योगदानलाई इतिहासले स्थान नदिएको आग्रह छ कविको ।

देश छाडेर विदेसिनुको गहिरो पीडा उनका कवितामा छन् । जन्मभूमि, परिवार, आफन्तबाट टाडिएर द्रुदेशमा एक्लो जीवन बिताउनुको पीडा यी कवितामा लेखिएका छन् । कवि आफैं मातृभूमिबाट टाढा छिन् । लाछु, यी कवितामा कविले आफ्नै अनुभव–अनुभूति लेखेकी हुन् । सायद टाडिएपछि देश, आफन्तको माया भन्नु गाढा–गहिरो हुँदो हो ।

हेरेक कवितामा जनजातीय संस्कृति टड्कारो बनेर आएको छ । जीवनका अनेक भाव व्यक्त गर्ने क्रममा उनले आफ्नै संस्कृतिको हात समातेकी छन् । यो उनको कविताको शक्ति हो । पछिल्लो पुस्ताका जनजातीय कविहरुले नेपाली कवितामा आफ्नै माटोको गन्ध, भूगोलको रङ र संस्कृतिको महक पोतेका छन् । सहरका अल्फन र जञ्जालहरुमा हराउन थालेको नेपाली कवितालाई उनीहरुले आफ्नै भूगोल, सभ्यता र संस्कृतिको नाभिमा पुर्‍याएका छन् । सुष्मा यसै लहरको अन्तिममा उभिन आइपुगेकी छन् ।

प्वाल विठ्ठ र बेखबर योद्धाहरु

समाज-दृष्टिले खुट्याएको 'जाबो एउटा प्वाल' हुनु महिला भोगाइको सबैभन्दा संवेदनशील र चोटिलो पक्ष हो । पितृवादको नजरले महिलालाई प्वालभन्दा अरु देखेन/देख्दैन ।

तिनका प्रहारले सख्त घाइते छन् महिला । प्वाल-चिन्तनको सिकार हुनुपूर्व महिलाहरु लडाकु थिए, स्वतन्त्र थिए ।

महिलाका कथा

कुमारी लामा

प्वाल- महिला शरीरसँग जोडिने एक लिङ्गविभेदी विम्ब । यर्षाप त्यही सृष्टि प्वाल भई मानिस यस धर्ती टेरुछ । श्वास-प्वालबाट छाडिने अन्तिम श्वासससँगै उसको इहलीला समाप्त हुन्छ । यसबीच हरमानिस प्वालसँगको गहिरो नातामा रहन्छ । प्वालका अनेक आयाम छन् । चाहे ती भौतिक हुन् या लाक्षणिक, दुवै हाम्रै जीवन र विचार वरपर घुम्छन् । सांस्कृतिक मूल्य-मान्यताका अनगिन्ती प्वाल भई छिछ्छं अनेक विचार या वाद, जसले नराम्ररी गाँजिदिन्छ हाम्रो मथिइगल । कुनै समय त्यसरी नै छिन्थ्यो पितृवाद र सुरु भयो दमनपूर्ण समय । पितृतन्त्रको दोहन शृङ्खलामा घुलीमाटे भएका महिलाहरु अन्ततः प्वाल-विम्ब हुन पुगे ।

एक हल अच्चा उस्तुक छन् आइमाईको स्वरूप थाहा पाउन

●●●

अर्को सृष्टिको अगम्य- स्थल यौनिको अर्द्ध-हृदय थाहा पाएर उफिँदै चिच्याउँछ- 'ए सुन भनेन आइमाईको कनो जावो एउटा प्वाल रहिछ' (बानीरा गिरि, 'आइमाई' ('अच्चा' र 'हात्ती' को कथामा आधारित)

समाज-दृष्टिले खुट्याएको 'जाबो एउटा प्वाल' हुनु महिला भोगाइको सबभन्दा संवेदनशील र चोटिलो पक्ष हो । पितृवादको नजरले उनीहरूलाई प्वालभन्दा अरू देखेन/देख्दैन, जसको प्रहारले सख्त घाइते छन् महिलाहरु । प्वाल-चिन्तनको सिकार हुनुपूर्व महिलाहरु लडाकु थिए । उनीहरु स्वतन्त्र थिए । योद्धा थिए । त्यसैको एक चोइटा उछुट्टिएको थियो लेसियाको अभिव्यक्तिमा- 'हामीलाई सहानुभूति होइन हतियार देऊ ।'

युक्रेनी मित्र लेसियाले आफ्नो फेसबुक स्टोरीमा लेखेका यी शब्दले म स्तब्ध रहें । रसियाले युद्ध छेडेको केही दिनमै उनको यस्तो धारणा आएको थियो । सायद उनी वाक्क थिइन् सबैका सहानुभूतिपूर्ण शब्दले । प्रत्येक दिन उनी खस्त पार्दैिँ गरेको आफ्नो सहरको तस्विर राख्छिन् । मसँगको एक संवादमा उनले भनेकी थिइन्, 'हामीभित्र आक्रोश, पीडा र क्षतविक्षतपना छ । देशको माया त कति छ कति !'

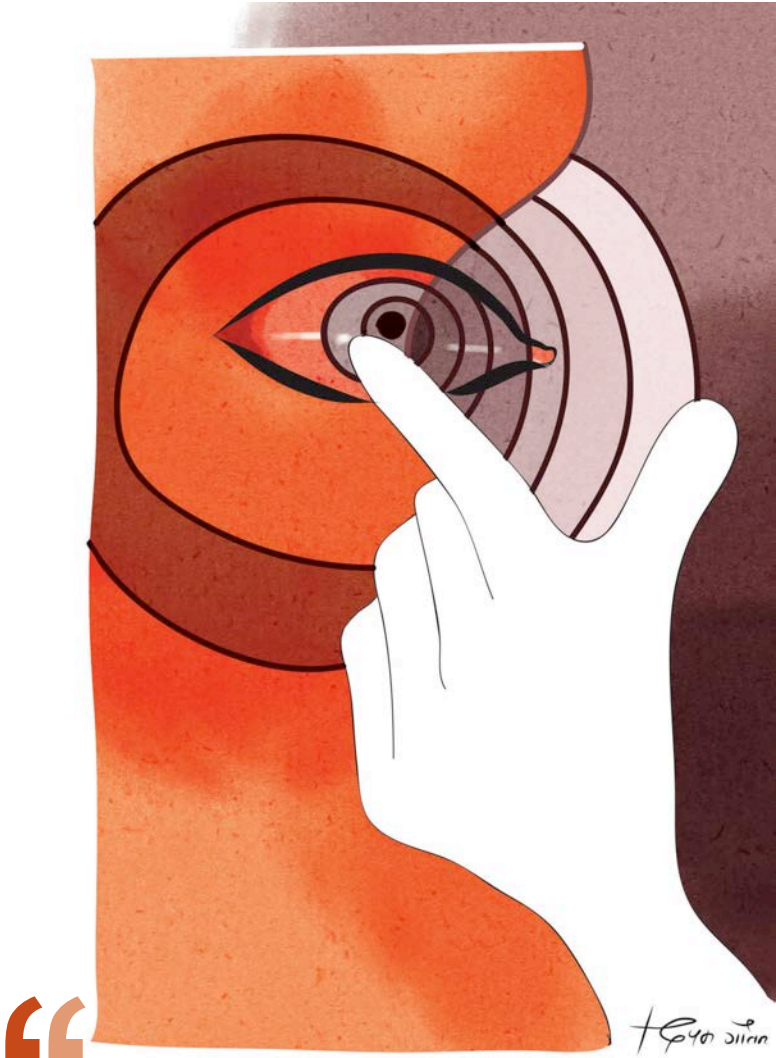
युद्धमय छ युक्रेनी वसन्त । उनीहरु विरोधाभासपूर्ण युद्ध लड्न बाध्य छन्, आफ्नैसँग । कोभिड-१९ को कब्जाआधि नयाँ वर्षको एक जमघटना

लेसियासँग मध्यरातसम्मै धुवाँदार वादविवाद चलेको थियो । राफराफको विषयान्तर हुँदै अन्ततः रसियाली नरनारीले जर्मनसँग लडेको गौरवपूर्ण इतिहासका केही पाठा खोतलिएका थिए । युक्रेनी समाजमा रहेका कतिपय कट्टरपना र अवकाशप्राप्त सेनाधिकृत बाबुको अनुशासन-धेराभन्दा टाढा रहन उनले विदेशको बाटो पहिल्याइन् । केही वर्ष चीनमा काम गरी नेपाल पसेकी लेसियाका निम्ति युद्ध केवल इतिहास थियो : एक बेखबर क्षेत्र । उमेरले उति काँचो नभए पनि लहडेपना भारी थियो उनीभित्र । सामाजिक सरोकारहरुबाट विच्छेदित केवल आफ्नो स्वतन्त्रतालाई केन्द्रमा राख्ने युवती थिइन् उनी । तथापि आज उनको समय फरक छ । उनी वचस्ववादी छिमेकको बर्लमिच्याईको परिणति भोगिरहेको देशको नागरिक । कोमलताका सारा लेपनबाट मुक्त एक खरो युवती ! र, पितृवादको 'प्वाल' विम्बबाट टाढा एक लडाकु भएकी छन् उनी ।

विस्मृतिमा ती योद्धा

महिला लडाकु प्रजाति होइन भन्छन् कोही भने अलिकति कुवाद्श्यबाट आँखा उठाए पुग्छ (अभिलेखनमा नपर्नु फरक विषय हो) । हुन त वीरता, साहस र जितको वकालत गर्नु युद्ध केवल पुरुष क्षेत्र मानिन्छ । तर, महिलाहरूले पनि कैयौँ युद्ध लडेका थि । ज्यान दिएका थिए उनीहरूले आफ्नो जन्मभूमिको रक्षार्थ । बगाएका थिए रगत । तथापि देशभक्ति र वीरगाथाबाट उनीहरू सधैं विमुख भइरहे । युद्धको ग्लोरिफिकेसनमा महिला सधैं बेवास्ताले डामिए । त्यसकारण लिङ्गापिभेदी छ युद्ध इतिहास । दोस्रो विश्वयुद्धमा हिटलरको जर्मन फौजविरूद्ध वीरतापूर्वक मैदानमा उत्रिएका लाखौँ रसियन महिलाको इतिहास गुमानमग्रायः छ । नोबल पुरस्कारबाट सम्मानित बेलासियन लेखक स्वेटलाना एलेक्सेइविचको पुस्तक 'द अनउमनली फेस अब वार' भने एक गतिलो दस्तावेज बनेको छ ।

प्रत्येक युद्धसँग प्रत्यक्ष-परोक्ष रूपमा जोडिने महिलाका भोगाइ ज्यादै चोटिलो छ । तर, उनीहरु इतिहासका पानाबाट वेदख्वल छन् । सुस्थान आस्मानले उल्लेख गरेको 'पोलिटिक्स अब मेमोरी' जहाँतीर्थ लागू हुन्छ । चाहेको कुरा सम्भन्नु र अन्यमा मौन रहनु हो सम्भन्नाको राजनीति । पितृसत्तात्मक मनोविज्ञानले महिलालाई भोगको क्षेत्र या सुन्दरताका अनेक उपमा भन्दा पर देख्दैन । उनीहरूका योगदानले खास अर्थ राख्दैनन्, तब किन कसैले सम्भिरहने फन्क्स्ट गरोस् । स्वेटलाना विस्मृतिको गर्तमा थन्क्याइएको युद्ध इतिहास स्फोटलिन्छन् । चौथो इसापूर्वमा ग्रिकको एथेन्स र स्पार्टाको सैनिक भई महिलाहरु लडेका थिए । उनीहरूले एलेक्जेन्डर द ग्रेटको क्याम्पियनमा पनि भाग लिएका देखिन्छ । स्लाभिक महिलाहरु आफ्ना वाउ र लोभनेहरूका साथ लागेर युद्ध लडेका प्रमाण भेटिएको दावी गर्छन् रसियन इतिहासकार

पितृवादले निर्माण गरेको असल र इज्जतदार महिला-छवि अधिल्तिर उनीहरुको राष्ट्रसेवा र बलिदानी केवल एक दाजुमा परिणत भयो । पुनः महिलाहरु 'प्वाल' मा परिणत भए ।

फोर्समै महिलाहरु लिन थाले । रसिया, जर्मनी र फ्रान्समा पनि धेरै महिलाले सैनिक अस्पताल, एम्बुलेन्स र ट्रेनहरूमा काम गरेका थिए । दोस्रो विश्वयुद्धमा महिला सैनिकहरूले अस्पतालमा मात्र नभई युद्धमैदानको अग्रपङ्क्तिमै रहेर साहसपूर्वक लडेका थिए । युरोप र अमेरिकाको भन्दा दोब्बर, दसौँ लाखको संख्यामा थिए रसियाली सेनामा महिला । महिला यौनिकतासँग जोडिएका सम्पूर्ण भ्रमलाई चिरेर रसियन महिलाले जर्मन सेनाविरूद्ध लडाईँ लडे । युद्धका जहाज उडाए, साप सुटर भए, मेसिन गनर, ट्याङ्क ड्राइभरदेखि, प्लाटुन सभ्दामा काम गरे । युद्ध मैदानको पहिलो पङ्क्तिमा उभिएर छातीमा गोली थापे देशका लागि । स्वेटलाना उष्काउँछिन् मारिया मोरोजोभाको युद्ध-समय, जो एक करपोलन साइधर (सुटर) थिइन् । टाढा कतै लुकेर शत्रुमाथि निसाना लगाउनु थियो उनको काम । छलेर मारुनु थियो मानिस उनले । महिलाले यस्तो काम गर्न सक्छन् ? टाउको रन्थिनिन्छ । सक्छन् । युद्धमा धेरै विषय सामान्य मानिन्छन् । उनी युद्धमैदानमा उत्रिने बेलासम्म

उनको गाउँमा कुनै केटै बाँकी थिएन । उनका बुबा पनि लडाईँमै थिए । उनी अठार पनि पुगेकी थिइनन्, जब युद्ध सुरु भयो । र, एक दिन कोमसोमोल (कम्प्युनिस्ट युवा लिंग) बाट उर्दी आयो, मातृभूमिको रक्षार्थ लड्नु । त्यसबखत मस्को जर्मनले लिने खतरा बढिसकेको थियो । हिटलरको फौज मस्को नजिक पुग्न लागेको थियो । उनी आफ्ना कलिला साथीहरूसँगै युद्धमा जान तयार भइन् । युद्ध मैदानको अग्रपङ्क्तिमा उत्रिएको केही समयपछि नै उनी खतरनाक निसानाबाज बनिन् । उनले धमाधम शत्रुलाई आफ्नो निसानामा पारिन् । युद्धविराम हुने बेलासम्म उनले निसाना लगाएकाहरूको संख्या पचहत्तर पुगिसकेको थियो ।

बाफ रे ! कल्पनाभन्दा पर छ उन्नाइस वर्षकी युवतीको अनुभव । तथापि युद्धकालमा सबै सम्भव हुने रहेछ । आफ्नै देशतिर फर्कौँ अब । दसवर्षे 'जनयुद्ध' मा सामेल एक योद्धा हुन्- टोटला तामाङ (नाम परिवर्तन गरिएको) । काभ्रेकी टोटला तामाङ तेह्र वर्ष मात्रै टेक्दै थिइन्, जब उनी भूमिगत भइन् । देशमा दिनानुदिन दम्किँदै गरेको सशस्त्र द्वन्द्वको चेपेटामा नमोबुद्धलगायत काभ्रेका अन्य क्षेत्र विमुख रहने कुरै भएन । दिनमा आउने सेना र रातमा आउने लालसेनाको दोहोरो मारमा परेका गामवासीको जीवन मुस्किलको भूमरिमा प्यो । समयसमयमा हुने सेनाको धरपकड, ज्यादती र अखिेअधि सुराकीका नाममा छिमेककै दिदीलाई टिपी लगेका घटनापछि त्यस गाउँका धेरै किशोर-किशोरी भूमिगत भए । त्यस निर्णयको पछाडि बेलाबखत जङ्गलबाट गाउँ छिरी विभेदपूर्ण निरङ्कुश शासन व्यवस्थाविरूद्ध गरिने भाषण र समानतामा आधारित न्यायपूर्ण समाज निर्माणको पक्षमा लान गरिने आहवानले निकै ठूलो भूमिका खेलेको थियो । भूमिगत अवस्थामा उनी पाटील खटाएका विभिन्न कामका लागि काभ्रे, मकवानपुर, दोलखा, ललितपुरतिर आउजाउ गर्थिन् । त्यसबीच उनले हतियार चलाउनेदेखि युद्धसम्बन्धी अनेक प्रशिक्षण पाइन् । उनको कलिलो दिमागमा युद्धको उच्छ्वास छर्चल्किन्थ्यो । समाज परिवर्तनका लागि मर्न-मार्न केहीजस्तो नलाग्ने भयो । उनी २०६१ साल असोज अधिसम्म जम्मा ६ वटा लडाईँमा सामेल भइन् । मकवानपुरको भुरभुरे, काभ्रेको पनौती, सिन्धुपाल्चोकको ठोक्पा, चौतारालगायतमा भएका लडाईँमा उनी थिइन् । युद्धमैदानको रक्तमुछेल समय, मृत्युका अनेक रूप छायासरी आफैँसँग हिँडिरहने समयमा केवल उप्पीडममा परेका जनताको मुक्तिको अभिलासा थियो । डर, त्रास, भय मग्ना खेल्ने समय नै थिएन ।

मारियाको निसानामा पचहत्तर जना परे, अनि टोटलाको नि ? भनिन्छ, 'युद्धमा कति मारियो या घाइते पारियो भनेर गनी बस्ने समय कहाँ हुन्छ !' ●●● माथि उल्लिखित पात्रहरु देशरक्षाका निम्ति या न्यायपूर्ण समाजका लागि लडेका आम महिला

अवरोधको सहर, अवरोधको कहर

फुटपाथ कसको सम्पत्ति हो ? पैदलयात्रीको । तर, त्यस्तै भइरहेको छ त ? फुटपाथ केवल निर्माण सामग्री सितैमा थुपार्न पाइने अस्थायी स्टोर र पसल विस्तार गर्ने अतिरिक्त स्थान बनेको छ ।

सहरको कथा

मिलन बजाले

सहर भन्नु आफैँमा एउटा रहर हो । प्रविधि, अर्थतन्त्र र वास्तुकलाको विकासको उन्नत स्वरूपको छाप हेरेक योजनाम्द सहरमा देखिन्छन् । कहिलेकाहीँ कहर थुँप्रिँदै थुँप्रिँदै र तत्कैँदै तत्किँदै गएर पनि त्यसले सहरको रूप लिन्छ । कालान्तरमा कहर चिँदै चिँदै एउटा भद्दा बस्तीलाई सुन्दर स्वरूप दिइन्छ । ठूलुत्ता घर, हरिया पार्क, फराकिला बाटा, जतासुकै फिँलिमिली, अनेकथरी अवसर, पसल र अनेक राम्ररमिता । अरू केके चाहिन्छ, एउटा राम्रो सहर वन्न ? कसैलाई कतै पनि ठेस नलान्ने सहर अहिलेको साभ्भा रहर हो । बालबालिका, ज्येष्ठ नागरिक, अपांगता भएका व्यक्ति, अपांगता नभएका व्यक्ति सबै निर्वाध रूपमा हिँड्न सक्ने सहर । अँध्यारो र उज्यालो दुवैमा निर्धक्क हिँड्न सकिने सहर । सरर साइकल कुदाउन सकिने सहर । सजिलै बाटो काट्न सकिने सहर । सार्वजनिक सवारी सम्भन्दै आनन्द लाग्ने सहर । हृदिलचियरका पाइड्रा कतै नअल्किने सहर । दृष्टिविहीनलाई कतै उल्कन बेहोर्नु नपर्ने सहर । तर, हाम्रो वास्तविकता उल्टो छ । एक पैदलयात्रुका रूपमा काठमाडौँका बाटोपाडामा दैनिक सरदर १०-१२ किलोमिटरजति हिँड्दा अपांगता भएका व्यक्ति, ज्येष्ठ नागरिक, बालबालिका आदिका लागि काठमाडौँका सडक र भवन संरचना धरापै धराप बनेको देखिरहेछु ।

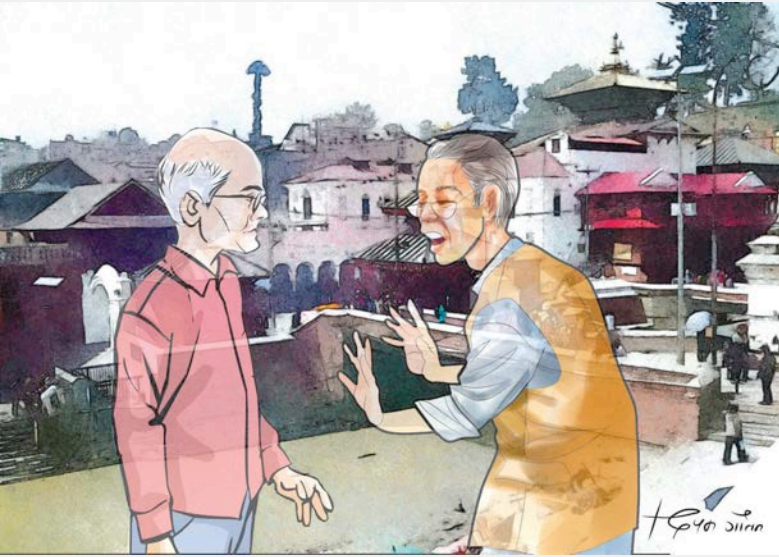
ट्याकटाइल टायल पछ्याउँदै खाल्डोतिर...

करिब ४ महिनाअघि आर्किटेक्ट सुवास अधिकारीले ट्याकटाइल टायल हाल्ने नेपाली ढांगको दारुण चित्रको लामै लहरो सामाजिक सञ्जाल टवीटरमा पस्किए । दृष्टिविहीनलाई हिँड्न सधिलो होस् भनेर फुटपाथमा ट्याकटाइल टायल लगाईन्छ । यो सामान्यतया १ फिट चौडाइ र १ फिट लम्बाइको हुन्छ । ट्याकटाइल टायल दुई किसिमका हुन्छन् ।

एउटा धर्क टायल, जसलाई गाईडिङ ब्लक पनि भनिन्छ । अर्को थोप्ले टायल, जसलाई वार्निङ टायल पनि भनिन्छ । लामालामा धर्का भएको गाईडिङ टायलमा जुताले महसुस गर्न सक्नेगरी उठेका धराँसहरू हुन्छन् । सेतो छडीको तल्लो भागको सहायताले यो टायल पछ्याउँदै दृष्टिविहीनहरू सजिलै हिँड्न सक्छन् । बाटोको दिशा परिवर्तन हुने वा टुंगिने ठाउँमा गोठो थोप्ले टायलहरू लगाइएको हुन्छ । तर, ट्याकटाइल टायल लगाउने हाम्रो ढंग मिलेको छ ? सामान्य टायल सोचेर लगाइएको छ, या यसको मर्म बुझेरै लगाइएको छ ?

काठमाडौँको फुटपाथमा हिँड्दा यसलाई मसिनोसँग नियाल्नुभयो भने असाध्यै खराब अवस्था देखिन्छ । पहिलो त ट्याकटायल टायल काठमाडौँका फुटपाथमा थोरै ठाउँमा मात्र लगाइएको छ । लगाइएको ठाउँको दशा देखिनसक्नु छ । फुटपाथमा मोटरसाइकल कुदाउँदा यो टायल धूँलोपिठो भएको छ । यसको निर््यामित मर्मतसम्भार पनि हुन सकेको छैन । ट्याकटाइल टायल पछ्याउँदै जाने हो भने किन त खाल्डामा पुगिन्छ कि विजुलीको पोलमा टाउको ठोकिन्छ कि त हवाड्ड परेको वा हिस्को बनेको मंगालमा खुट्टा ठोकिन्छ । केही महिनाअघि मात्रै पुतलीसडकको फुटपाथमा ट्याकटाइल टायल लगाइएको थियो । अहिले त्यहाँ जानुभो भने बाँदरले मकै कोपेरै फालेजस्तै दृश्य देखिन्छ । ठाउँठाउँमा टायल उखेलेर फालिएको छ । पुरानो वसपाक-शंकरदेव क्याम्पस जोड्ने बागबजारको बाटोमा ट्याकटाइल टायल लगाइएको ठाउँमा बीचबीचमा विजुलीका पोल छन् । त्यहाँ ट्याकटाइल टायल पछ्याउँदै हिँड्ने हो भने त्यसले ठूलै दुर्घटना निम्त्याउँछ । इयामै टाउको ठोकिन्छ । यस्तो काम कसले र किन गर्छ ? कसले ठीक छ भनेर पास गर्छ ?

अजंगको खाल्डामा, हिस्कामा, विजुलीको पोलमा, फोहोरको थुप्रोअघि किन टुंगिन्छ ट्याकटाइल टायलको लहर ? महानगरपालिका र सहरी विकास मन्त्रालयलाई मात्र होइन, आफैँलाई पनि प्रश्न गरौ । निर्माण सामग्री टाँसेर, घोलेर, जमाएर वा उम्याएर मात्रै सच्चा पूर्वाधार बन्दैन । त्यो त अवरोध, हिस्को वा मृत्युमार्ग बन्छ । राजधानीका फुटपाथमा ओछ्याइएका ट्याकटाइल टायलले दुर्गतिको त्यही कथा भनिरहेछ ।

फुटपाथ कि अस्थायी स्टोर ?

फुटपाथ कसको सम्पत्ति हो ? पैदलयात्रीको । तर, त्यस्तै भइरहेको छ ? यो त निर्माण सामग्री सितैमा थुपार्न पाइने अस्थायी स्टोर र सितैमा पसल विस्तार गर्ने अतिरिक्त ठाउँ बनेको छ । मन्त्रीले छप्पा मारेर या एक-दुई पटक डोजर लगेर सामान उठाउँदैंमा यो समस्याको समाधान हुन सक्दैन । कताकता मात्रै छप्पा मारु ? सिंगो काठमाडौँलाई डोजरले जुरूक्क उठाउन मिल्दैन । हिँड्दाहिँड्दै फुटपाथ गायब भएका उदाहरण त कति हो कति ? सिंहदरबार परिसरकै उत्तर-पश्चिमी कुनैमा न्युलाजाबाट अनामनगर जाँदा फुटपाथ गायब छ । त्यो कुनैमा पैदलयात्रीले निकै सक्स भोग्नुपरेको छ । साँघुरो फुटपाथमा बाटै छोपेर तारको पिँजडामा ससाना रूख रोप्ने र लैनचौरमा प्लास्टिकको दुबो बिछ्याउने प्रवृतिप्रति व्यंग्य गर्दै पत्रकार नारायण वाग्लेले टवीटरमा लेखेका छन्- 'हरियो हुँदैमा प्लास्टिकले अक्सिजन फाल्दै मेयरसाप ।'

बाटोभरि कारेकार, फुटपाथमा तारेतार

काठमाडौँ उपत्यका सानो छ । गतिलो हिँड्ने बाटो र सुरक्षित साइकल लेन भइदिए सडकभरि

जेब्राक्रस कि हिस्कोक्रस ?

माइतीघर–कोटेश्वर जोड्ने फराकिलो बाटोका

जेब्राक्रसहरू कस्ता छन् याद गर्नुभएको छ ? जेब्राक्रसबाट बारपार गर्न करिब ९ इन्चजति अग्लो हिस्को कस गर्नुपर्छ । मोटरसाइकल वा गाडी बीचबीचबाट बटारिएर फुत् नभाग्नु भनेर जेब्राक्रसमै हिस्को हालिएको हो भन्ने तर्क आउला । तर, त्यो सम्भावित तर्क आपत्तिजनक छ । केही बटारिएर जथाभावी हिँड्छ, भन्दैमा जेब्राक्रसमा हिस्को हाल्ने ? त्यो हिस्कोमा दृष्टिविहीन व्यक्तिले कसरी हिँड्ने ? बीच बाटामा पुगेपछि हिस्कामा ह्याक्क ठोकिने ? हद्दीलचियर प्रयोगकर्ताले कसरी बाटो काट्ने ? त्यसले कसलाई सजिलो बनाउँछ ? यस्तै दुर्दशा रिडरोडको कलंकी–कोटेश्वर खण्डमा पनि देखिएको छ । रिडरोडको यो खण्ड चर्चा गर्नलायक पनि छैन । त्यो त विशुद्ध अलक्ने चौर मात्र बनेको छ ।

अब जेब्राक्रसको अर्को पाटाको कुरा गरौ । आँखाले प्रस्ट देख्न सक्ने व्यक्तिका लागि मात्रै जेब्राक्रस बनाइएको छ । जेब्राक्रस भएको ठाउँ आइपुग्यो भनेर थाहा दिने आवाज वा केही संकेत लगाइएको छैन । ट्याकटाइल टायल पछ्याउँदै हिँड्दा जेब्राक्रस भएको ठाउँतिर पुगेपछि त्यो क्रम टुटिहाल्छ । नेपालमा उपलब्ध ट्याकटाइल टायल गाडी त के, मोटरसाइकलले कुल्चिँदा पनि फुटिहाल्ने खालको छ । त्यो टायलको विकल्पमा अर्थोक केही सोच्न सकिन्थ्यो । जेब्राक्रसमा रड पोल्नुभन्दा पहिल्यै ठाउँ पहिचान गरेर बलियोसँग मसिनो चिप्स, गिट्टी हालेर जेब्राक्रसको भुईँ सतह खस्ने बनाउन नसकिने हो र ? ट्याकटायल टायल पछ्याउँदै हिँड्दा अब जेब्राक्रस आइपुग्यो, खस्ने सतह पछ्याउँदै बाटो काट्नुहोस् भनेर सन्देश बज्ने र ब्रेकमा छामेर पनि पढ्न मिल्नेगरी डिजाइन बनाउन नसकिने हो र ?

सार्वजनिक पूर्वाधार सबैका साभ्भा सम्पत्ति हुन् । सहरमा प्रयोगकर्ताको विविधता असाध्यै फराकिलो छ । यति ख्याल गरियो भने कागज र पेन्सिल लिएर बस्दा मनमान अपांगता नभएका ब्यक्क व्यक्तिवाहेक ज्येष्ठ नागरिक, बालबालिका, अपांगता भएका व्यक्तिबलागत सबै लस्करी आइपुग्छन् । 'म सधैं युवा नै रहिरहन्छु', 'आपांगता भएका व्यक्ति घरबाहिर किन हिँड्नु', 'केटाकेटी एक दिन ठूला भैहाल्छन्' भन्ने सोच पालियो भने हामीले बनाएका

हुन् । आज त्यसै लहरमा सामेल हुने तरखरमा छिन् लसिया । यदि समयमै रसिया र युकेनबीच युद्धविराम भएन भने उनी पनि देशरक्षाका लागि सेनासरह हतियार बोकी मैदानमा उत्रनेछिन् ।

युद्धमा सामेल महिलाका विषय उठाउँदा आम महिला मात्र नभई दरबारका महारानीहरूको पनि सम्भन्ना गर्न आवश्यक छ । उनीहरू भौतिक युद्धमा मात्र नभई षड्यन्त्रकारी युद्धमा पनि उक्तिकै सामेल हुन्थे । नेपालका धेरै महारानीले बालकराजाको संरक्षक भई देशको वागडोर सम्हाल्नेदेखि दरबारभित्र सधैं चलिरहने षड्यन्त्रसँग डटेर सामना गरेका थिए । तर, प्रायः रानीहरू दरबारिया भाइभारदारको शक्तिलिप्साको गोटी बनेका पाइन्छन् । आवश्यकतामा प्रयोग गरी काम तामा भएपछि उनीहरूलाई निर्वासनमा लखेटिएका घटना प्रशस्त छन् । आफ्नै पति र भारदारवाटै रानीहरू षड्यन्त्रको सिकार हुन्थे । वेलायतकी रानी एनी बुलेनले सन् १४३६ मा आफ्नै प्यारा पति राजा हेनरी आठौँबाट मृत्युदण्ड पाएकी थिइन् । शक्तिको दुरुपयोगले निम्त्याएका जघन्य अपराधहरूमा बरम्बार महिला दपेटिएका छन् : चाहे ती रानी हुन् या आम महिला । नेपालमा पनि कतिपय महारानीलाई सिध्याउने अनेक चालबाजी र दमनपूर्ण परिघटना भएका छन् । हेलम्बुतिर खाली खुट्टै लखेटिएकी महारानी राजराजेश्वरीलाई राजा रणबहादुरको मृत्युपश्चात् काठमाडौँ बोलाएर बाटैमा जलाइएको थियो, सती बनाएर (इतिहासकार बाबुराम आचार्य) । कूटनीतिक र साहसी महारानी राजराजेश्वरी भाइभारदारको भेलमा परेर पोलिएकी थिइन् । जगजाह्नै छ, सतीप्रथा पितृसत्तावादकै एक दमनकारी व्यवस्था थियो । हतियारवादको युद्ध मात्र नभई संस्कारगत युद्धहरू लसुँदै अधि बढेका महिला विजयी फड्का फहराउन नपाउँदै पितृसत्ताको भासमा परि्ररहेका छन् ।

फेरि एक पटक स्वेटलानाले उष्काएको युद्ध इतिहास नियालौँ- जर्मनबाट आफ्नो देश जोगाउन ६ वर्ष युद्धकालमा रसियन महिलाहरूले दिएको योगदान युद्ध सकिएसँगै ओम्भोलियो । सकियो उनीहरूको साहसको कथा । कसैले लिने चाहेनन् उनीहरूका नाम । अफ दुखलागदो त के भने युद्धमैदानमा उनीहरूका साहसको वखान गरी नथाके पुरण सहकर्मिहरूले युद्धपश्चात् उनीहरूतिर तिरस्कारपूर्ण नजर हुत्याउन थाले । वीरतापूर्वक लडेका ती महिला समाजको नजरमा अनेक पुरस्को संसर्गमा केसैकी बेकम्मा र बाइफाले आइदाममा कायान्तरित भए । फिर एक पटक नराम्ररी पितृसत्ता जुर्मुरायो र हमला गर्‍यो उनीहरूको अस्तित्वमाथि । पितृवादले निर्माण गरेको असल र इज्जतदार महिला छुबि अर्ध्राल्तिर उनीहरूको राष्ट्रसेवा र बलिदानी केवल एक दागमा परिणत भयो । पुनः उनीहरू 'प्वाल' मा परिणत भए ।

अब तपाईंहरू नै छिनोफानो गर्नुस्, के राजराजेश्वरी, मारिया, लेसिया र टोटला केवल प्वाल-विम्ब हुन् ?

प्रथम प्रेम

कविता

कलक सुवेदी

तिमीलाई सम्झँदै ननिदाएका रातहरू टोलाएर बिर्सिएका कामहरू भन्डै भुलेको

तिम्रो शरीरबाट आउने त्यो सुवास पाइलाको चालमा सुनिने तिम्रो आगमनको भ्क्कारयुक्त सूचना तातोतातो वास्पयुक्त सास आतुर धड्कन र उच्छ्वास भन्डै भुलेको

कोमल हातको स्पर्स सासै सासले मारिएका बात आँखामा देखिने प्रेमको आह्वान सबै सबै भन्डै भुलेको

त्यो प्रथम प्रेम छटपटीमा बिटाइएका परलहरू आफैभित्रको आतुर प्रेमी सुन्दर सपना र परिकल्पनाहरू भन्डै भुलेको

भन्डै भुलेको हरेक भेटले दिने नवीन ऊर्जा जसको उज्यालोमा हँकिएका थिए परिवर्तनका जुलुसहरू जसको भरोसामा सामना गरिएका थिए मृत्युका चुनौतीहरू जसले दिएको थियो संसार बदल्ने साहस र हामीले मिलेर तोडेका थियौं स्वतन्त्रताविरुद्ध उभ्याइएका पुरातन मूल्यका पर्खाल सबै सबै भन्डै भुलेको

यतिका वर्षको सहयात्रापछि सबै उत्तेजनाहरू शिथिल हुँदै गएपछि सुस्ताएर छहारीमा बसेको समयमा बल्ल सम्भन थालेको छु उही काखको शीतलता, न्यानो आत्मीयता

घट्दै गएको साथीहरूको संगत छुट्दै गएका कामको बोफ हराउँदै गएको जिम्मेवारी

सकिएको हतारोपछि मन फर्केर उतै जाँदै छ उतिबेलेको उत्साह र ऊर्जाले उमेरका थकानसँग जुल्ने शक्ति आर्जन गर्दै छु

हेर त ! त्यो मिलनको आह्वान जब सहयात्रामा बदलियो बदलिए सबै कुराहरू एकाएक बाँकी रहेन प्राप्तिको आतुरता न्यानो महसुस हुन छाड्यो तिम्रो मुखबाट आइरहने त्यही तातो सास प्रेमिल लान छाडेका थिए तिम्रा आह्वानहरू जन्मँदै पाएजस्तो, सितैमा भेटेजस्तो ऊर्जाविहीन भट्टीजस्तो

यसैयसै बन्धनजस्तो लग्न थालेको थियो तिम्रो आग्रह र सामीप्यको खोज जीजिविषाको तीव्र दबाब भेलेर प्रेमलाई सुरक्षित राख्न खोज्दा छुटेको थियो प्रेम र बितेका थिए जीवनका धेरै वर्ष एउटा अलिनो सम्बन्धको पासामा

अहिले जब मनले खोज्न थालेको छ साथ वासनाहरू समन हुँदै गएका छन् खोजी हुँदो छ मुलायम स्पर्शको अनि सम्झँदै छु म त्यही स्वमिल प्रेम उही न्यानो स्पर्श उही तड्पाइदिने सम्भना र आतुर मिलनको क्षण के तिमीलाई पनि त्यस्तै हुन्छ ?

नभए पनि केही छैन मेरा लागि काफि छ उही सम्भना उही पाइलाको हल्का चाल उही शरीरबाट आउने महक उही साउती र काउकुती सम्भन र उग्राउँदै समय कटाउन मकिर्कदा हड्डीलाई बलियो बनाउन एकिलैंदै गएको मनलाई सान्त्वना दिन एकै छिन सुस्ताउँदै

घुलुक्क पल्टेर स्मृतिको काखमा समय कटाउन जहिले त्यो सब फेरि भुलिएला ठीक त्यही बेला म सधैँसधैका लागि हुनेछु शान्त

आउ एकपटक फेरि थालौं सुख्देषि आरम्भ गरौ एउटा नयाँ यात्रा जहाँ भेटियोस् उही प्रथम प्रेम जसले बाँधेको थियो हामीलाई जीवनमर उही प्रथम प्रेम जसले मान्छेलाई जुगीदेखि बनाइरहेछ आफ्नो दास जसबाट कोही कहिल्यै हुन चाहन्न स्वतन्त्र !

वासु शशीको खुला प्रेमपत्र

मृत्युलाई रोमान्स ठान्ने वासु शशी जीवित रहेका भए अहिले ८५ वर्षका हुन्थे । जीवनसङ्गिनी जुलुम वैद्यलाई वासु भरे आउँछन्, भोलि आउँछन्जस्तो लागिरहन्छ । भनिरहेकी छन्, 'मलाई त उहाँ नभएकोजस्तो लाग्दैन । कतै घुम्न गएजस्तो लाग्छ ।' जुलुम कोठा सजाउन छाड्दिनन्, खानाको भाग नछुट्याउन मनै मान्दैन । प्रतीक्षामा संघार कुरिरहन्छिन्, बतीमा तेल थप्न छोड्दिनन् ।

जन्मदिन

राजकुमार बागिछौं

त्यसै भनिएको होइन, वासु शशीले कविता मात्र लेखेनन्, कविताे बाँचे । र, त हाकाहाकी भन्न सके- ‘मसँग मसी भएन भने रगतले कविता लेख्छु ।’

मसी नभए रगतले कविता लेख्ने दुस्साहस कसको हुन्छ ? सिर्फ वासु शशीजस्ता असाधारण कविको । जसलाई कलमको मसी सकिए पनि पवाह छैन, रगतले पनि कविता लेख्न सक्छन् ।

समालोचक कुमारबहादुर जोशीका शब्द सापटी लिने हो भने कविता बाँच्ने मानिसहरू महाकवि देवकोटाजस्ता हुन्छन्, अथवा कवि भूपी वा शशी वा हरिभक्त, कालीप्रसादजस्ता हुन्छन् । उनीहरू जस्तो कविता लेख्छन्, त्यस्तै जीवन बाँच्छन् ।

साँच्चै वासु शशीको जीवन आफ्नै कविताजस्तो थियो । कविता रच्ने मात्र नभएर कविता बाँच्ने कवि । शशी स्वयम् कविता हुन् । सहृदयी, निश्छल, भावुक, संवेदनशील, तर अस्तव्यस्त र अय्यावहारिक पर्सीना । कविता र वासु शशीबीच कुनै दूरी रहेन । उनले जीवन बुझ्ने सुन्दरतम साधन कवितालाई नै बनाए । जीवनका सुखानुभूति र दुःखानुभूति कवितामै पोखे । उनका कविताका हरेक हरफमा मानिसका सूक्ष्म संवेदना चलमलाईरहेका देखिन्छन् ।

सम्पूर्ण कवि हुन् शशी । भित्र पनि कवि, बाहिर पनि कवि । देखिने पनि कवि, नदेखिने पनि कवि । असल कविमा असल गुण भेटिन्न भन्छन् । तर, उनका कविताले जीवनका शाश्वत मूल्य र मान्यताको खोजी गरेका छन् । सुकुमार विचार र तीव्र सौन्दर्यमार्फत उनले काव्यको चुली भेट्टाएका छन् ।

साहित्यकार दौलतविक्रम विष्ट शशीलाई ‘लई वाइरन’ भन्दा रहेछन् । किनभने कविताको रोमान्टिक स्वर उनमा अटेसमटेस छ । उनका नवीनतम वैयक्तिक विम्वहरूले कवितामा मिठास, माधुर्य र लालित्य भरएका छन् ।

शशीका लागि मानिस नै सवथोक हो । सृष्टिको आश्चर्यलान्दो कुनै कुरा छ भने त्यो पनि मानिस नै हो । मानिसलाई मानिस नभई हुन्न । मानिसलाई मानिसको माया नभई हुन्न । मानिसले पुग्ने मानिसै हो । भगवान् भनेको पनि मानिस नै हो ।

मानिसको खराब पक्षबाट पनि यी कवि आहत छन् । उनी काव्यिक कामना गर्छन्- मानिसले मानिसलाई नगिवाहे पनि हुन्थ्यो । मानिसले मानिसलाई दिएको कष्ट सबभन्दा बढी कष्टकर हुन्छ । जीवन सुन्दर छ, धृणिगत नवनाए पनि हुन्थ्यो । इश्वर पनि मानिसै भइएए उसलाई साथी बनाउने उनको उद्घोष छ ।

‘इश्वर छ, छैन भन्ने थाहा पाएर हामीलाई के हुन्छ ? विश्वास र अविश्वासको कुनै प्रश्न छैन । म इश्वरबिना पनि बाँच्न सक्छु,’ उनी भन्छन्, ‘यदि इश्वर छ भने त्यो जरुर मानिसले बनाएको हो ।’

इतिहास पल्टाउँदा २००७ सालको क्रान्तिपछि मानवीयतालाई महत्त्व दिएर लेख्ने अठोट गरे नेपाली कविहरूले । वासु शशीजस्ता कविले यस महाभियानलाई नसकार्ने कुरै भएन । अर्नेस्ट हेमिङ्वेको जस्तो भाषा, वाल्ट ह्विटम्यानको जस्तो चेतना, रवीन्द्रनाथ ठाकुरको जस्तो अध्यात्मको त्रिवेणीमा शशी सिर्जनाको संसारमा पर्से ।

वासु शशीका कविताको झीएनएम विच्छट्टको मानवतावाद छ । आफ्नो युगको अग्रदूतका रूपमा कवितामार्फत उनले शान्ति, सौन्दर्य, प्रीति, सद्भाव एवं लोकमंगलका अमर सन्देश दिएका छन् ।

हुन त बुद्ध, मार्क्स, गान्धीसम्मले मानवताकै पक्ष लिए । त्यसको काव्यिक प्रयोग भने बीसौं शताब्दीमा शशीजस्ता कविहरूले गरे । विचार भन्दैमा उनले कसैको कुम्लो वोकेनन्, आफ्नै मौलिक विचारलाई कविताको पहिरन दिए ।

हुन् पनि बीसौं शताब्दीको अनुभव सुखद रहेन । ठूलठूला युद्ध, क्रान्ति, परिवर्तन र उथलपुथल भए । त्यही समयको छाया छ शशीका कवितामा । त्यहदेखि नानो टेक्नोलोजी, आर्टिफिसियल इन्टेलिजेन्स आदिको समयसम्म पनि अतिवाद, आतङ्कवाद, शक्तिपूजन, धार्मिक कट्टरपन्थ, अन्ध राष्ट्रवाद, झुट राजनीतिक

कतिपयलाई लाज सक्छ, वासु शशी लहडी र मनमौजी कवि हुन् । तर, उनी विचारका कवि हुन् । शैली मात्र समात्ले लेखकलाई उनी असफल ठान्छन् ।

पद्धतिको जगजगी रहेकाले शशीका कविता अफ सान्दर्भिक भएका छन् ।

शशीको काव्यिक उद्देश्य प्रत्येक मानिसको गरिमाको स्थापना गर्नु हो । त्यसैले उनका कविता हदैसम्म मानवीय, करुणामय, प्रेममय र शालीन छन् । आवेग, स्वायं, लोभ र हिंसाका एकलकटि विचारलाई उनी अस्वीकार गर्छन् । मानवीय गुण, पद्धति र संस्कारको आकाङ्क्षा राख्छन् । पूर्ण, स्वस्थ र सिर्जनशील मानिस उनको आदर्श हो ।

मानवतावादको दार्शनिक धरातल विशाल छ । धर्म, राष्ट्र, सिद्धान्त, जातभन्दा माथि उठेर गरिने व्यवहार नै मानवतावाद हो । शान्ति, एकता र सहयोगात्मक भावना यसका मूलमन्त्र हुन् । मानवतावादले मानवजातिको एकतामा मात्र जोड दिँदैन, मानिसलाई अफ संवेदनशील, कल्पनाशील र सिर्जनशील बनाउँछ ।

कताकता शशीका कविताले मानवतावादको बढाइचढाइ गरेजस्तो लाग्न सक्छ । तर, मानव जातिको भविष्यप्रति चिन्ता जनाउँदै आलोचनात्मक दृष्टिकोण राख्नु कविको धर्म हो । कुनै पनि मानवतावादीले अन्यायपूर्ण युद्धको स्वागत गर्नै सक्दैन । उसले आशाको दियालो बालेर भोलिको सुन्दर संसारको परिकल्पना गर्छ नै ।

शशीका गद्यशैलीका कविता कुनै अत्यन्त लघुकायाका छन् भने कुनै खण्डकाव्य स्तरका । छिमेकी भारत र चीनबीचको युद्धको पुठभूमिमा लेखिएको कविता ‘बीसौं शताब्दीको गीत’ लामो काव्यको उदाहरण हो ।

वासु शशी आणविक शस्त्रास्त्र र ध्वंसको तीव्र भर्त्सना गर्छन् भने सङ्कीर्ण राष्ट्रवादलाई धिक्काउँछ्न् ।

किसान र मजदुरलाई मानवीय सभ्यता र संस्कृतिको सक्कली झुटा मान्छन् । उनका लागि देश पहिरोमा भल्दैैन, खोलानालामा सुबैदन, हिउँमा कक्रिँदैन, देश वगरमा किल्चिलाउँदैन, मानिसको दिलमा भत्किन्छ, मानिसको आँतमा सुक्छ, मानिसको जीउमा कक्रिन्छ, देश मानिसको मस्तिष्कमा किल्चलाउँछ । मानिसको मनमा मर्च्चिएको भूकम्पमा भताभुङ्ग हुन्छ । अनि त कवि लेख्छन्, ‘देश अर्थात् देश खोइ ?’

कवि के भन्छन् भने यो देशमा दुइटा हिमालय छन्, एउटा हिउँको, अर्को मानवीय दुख र दरिद्रताको । उनी व्यथित भएर भन्छन्, ‘दुख पनि विक्रो हो त म बडो सुख पाउँथेँ !’ उनको प्रश्न छ, ‘देश नागरिकको हो कि एउटा वजार मात्रै हो ? वा पसलहरूको समूह मात्रै हो ?’ उनका लागि मानिसहरू चिरागभन्दा उज्याला हुन्, मानिसहरू प्रेमभन्दा महान् हुन्, मानिसहरू स्वयंभन्दा महान् हुन् ।

शशी के पनि भन्छन् भने मानिस सबभन्दा बढी मानिसकहाँ जान चाहन्छ, मानिसले मानिसलाई मन पराउनुजस्तो सुन्दर अरु केही छैन । मानिस र मानिसको सम्बन्धजस्तो मधुर अरु केही हुन पनि सक्दैन । खतरनाक तब हुन्छ, जब मानिसलाई मानिस होइन, मालसामान भए पुग्छ ।

कविको दृष्टिमा मानवीय संवेदनालाई बचाउने सर्वोत्तम माध्यम साहित्य, कला र सङ्गीत नै हुन् । यिनले मानिसको मन र मस्तिष्कलाई परिमार्जित र सुसंस्कृत तुल्याइदिन्छन् । उनी जहिल्यै सरलताको पक्षपाती देखिए । शशीको दृष्टिमा सरलता नै सुन्दरता हो । तर, दुर्बोध्यता विशिष्टता र अपराध दुवै होइन । स्पष्टता स्वयम्मा सौन्दर्य र आकर्षण हो । त्यो शशीका कवितामा छ । साहित्य जति मात्रामा क्लिष्ट हुन्छ, त्यति नै मात्रामा त्यो साहित्यकारको असफलता हुन जान्छ । कवितालाई बोधगम्य तुल्याउन कविले चानेचुने परिश्रम गरेर पुग्दैन । जसरी आगोले मुखलाई पनि पोल्छ, विद्वान्लाई पनि पोल्छ, त्यसरी नै साँचो साहित्य सबैका लागि हुन्छ ।

मानिसलाई अचाक्की माया गर्ने शशी प्रेमिल कवि हुन् । उनका कवितामा प्रेम रसात्मक अभिव्यक्ति छ । मानिसका लागि खुला प्रेमपत्रजस्तै छन् शशीका कविताहरू । उनी भन्छन्- प्रेम नहुनुजस्तो कुरूपता केही हुन सक्दैन । आमाको मृत्युपछिको एक्लोपनले बाग्देव वैद्यलाई वासु शशी बनायो । र, ‘पानी गल्दैन’ जस्तो सुन्दर काव्य लेखे । छोरा नीरज अमेरिका

गएको प्रसंगमा लेखे, ‘घर छाडेर जानेले धेरै लिएर गएछ, कोठा, चोटा, छतहरू बाँकी छाडेर घरचाहिँ लिएर गएछ ।’

खासमा समयको प्रतिध्वनि छ शशीका कवितामा । नागर जीवनका अनिश्चितता, कोलाहल, वासदी, हाहाकार, दौडधुप, वेफुसंदी, रक्तपातको मार्मिक अभिव्यक्ति छन् । व्यक्तिजीवनका किभ्रयाट, हैरानी, असन्तोष र उदासीनताको तीतो र खल्लो अनुभव पनि छ । सामाजिक जीवनमा आएका उल्टोमुल्टो र घातप्रतिघातलाई सोहोरेर उनले कविता लेखेका छन् ।

कतिपयलाई लान सक्छ, वासु शशी लहडी र मनमौजी कवि हुन् । तर, उनी विचारका कवि हुन् । शैली मात्र समात्ने लेखकहरूलाई उनी असफल ठान्छन् । विचार नसमातेका कविता बाँच्दैनन् भन्ने लाग्छ । उनी लेख्नु पहिल्यै ‘थिम’ थाहा नपाउने लेखक हुन् । थाहा पाउनु नै पुरानो हुनु हो उनका लागि । उनी थाहा नपाइसकेका कुरा लेख्छन् । जब लेख्छन्, तब बुझ्छन् । बुझिसकेर लेख्दैनन् । प्रत्येक कविको आफ्नै शैली हुन्छ, त्यही शैलीवाटै लेखक अरूका सामु अभिव्यक्त हुन्छ । वासु शशी शाब्दिक जञ्जाल र भाषिक कृत्रिमतामा कहिल्यै फसेनन् । जीवनलाई अलग राखेर सिर्जना गरेनन् पनि । जीवनकै छेउछाउ हिँडिरहे डरलाग्दोसँग ।

हिजोआजका कविहरू कविताका नाममा कृण्टा लेख्छन् । वासु शशीकहाँ कृण्टाको उदातीकरण गर्छन् । आत्मपीडा, प्रणयभाव, प्रकृतिप्रेमका भावधाराले उनी निश्चक्कै छन् । यस्तो लाग्छ, रूखका साथी चरा हुन्, चराका साथी रूख हुन् । चरा र रूख दुवैका साथी वासु शशी ।

लाग्छ, बहुविधामा रमाएका शशी बाँच्नभन्दा लेख्न मन पराउने कवि छन् । यी विश्वप्रेमी हरेक क्षण बालक भइरहन चाहन्छन् । शशीको शक्ति के पनि हो भने समकालीन सबै मित्रलाई आफ्नै देवलमा ल्याए । पर्खालबिना पनि सबैसँग रहने जीवन दर्शन थियो उनमा । पर्खाल लगाएपछि धेरै थोक बाहिर पर्छ भन्ने चेतना त्यसकै भावपूर्ण दृष्टान्त हो । उनका सम्पादक दाजु गोविन्द वैद्यले भनिरहे, ‘पहिले म कवि थिएँ, कविता लेखें पनि । मैले छोडें, वासुले समातिरह्यो । ऊ ठूलो कवि बन्यो, म सानो पत्रकार बनँँ ।’

वासु शशी कुनै पद वा पुरस्कारका कारण कवि भएका होइनन् । आफ्नो ५७ वर्षे जीवनमा उनले ती चिजको सामान्य स्थंशसमेत पाएनन् । पुरस्कारले साहित्यकारलाई भिखारी र पुरस्कार गुठीका पदाधिकारीलाई व्यापारी बनाएको उनलाई बोध थियो ।

प्रजातन्त्रको पुनरागमनपछि बनेको नयाँ प्रजाप्रतिष्ठानमा उनीजस्ता असली प्राज्ञ आएनन् । रेडियो नेपालमा सल्लाहकार बन्ने हल्ला मात्रै सुनियो । राष्ट्रिय सभाको सांसद बन्न सिमलावासी जगदीशशमशेर नै चाहियो ।

मृत्युलाई रोमान्स ठान्ने वासु शशी जीवित रहेका भए अहिले ८५ वर्षका हुन्थे । उनको प्रस्थान अपर्कट भयो, कुनै सङ्केत नै नगरी । त्यसैले त उनकी जीवनसङ्गीनी जुलुम वैद्यलाई यतिका वर्षसम्म पनि वासु शशी नभएजस्तो लादैैन । भरे आउँछन्, भोलि आउँछन् जस्तो लागिरहन्छ । उनी भनिरहेकी छन्, ‘मलाई त उहाँ नभएकोजस्तो लादैैन । कतै घुम्न गएजस्तो लाग्छ ।’

काव्यमा वासु शशीको मृत्यु स्वीकार्य छँदै छैन । उनका कविताले शशीको आभास दिलाउँछन् नै । त्यसैले जुलुम कोठा सजाउन छाड्दिनन्, खानाको भाग नछुट्याउन मनै मान्दैन । प्रतीक्षामा संघार कुरिरहन्छिन्, बतीमा तेल थप्न छोड्दिनन् ।

उनी मात्र किन ? साहित्यकार परशु प्रधानका औँला अझै पनि टेलिफोन नं ४५७८० मा अनायास जान्छन् । शशीको पुरानो घरमा लोकल रक्सी र मार्सुचिउरा खाएको क्षण आँले छन् । आखिर वासु शशी भनेको ढुङ्गाभन्दा बूढो पनि होइन । हावाजस्तो पनि हलुका होइन ।

तर, समयको खेल, ज्ञान् भण्डारीले भने/सुनाए- बासे त कागो भएर आयो ! क्यान्सरले आखिर जहाजको बाक्सभित्र पासल बनाएर पठायो उनलाई । लाइछ, यी शश्व्दी कविले महाप्रस्थान गरेकै छैनन् । उनी त आफ्ना रचनाहरूमै छँलिएका छन् । फेरि कतै न कतै देखिइहाल्छन् ।

पर्खालबाहिरका कवि

स्मृति

विमल औकाजी

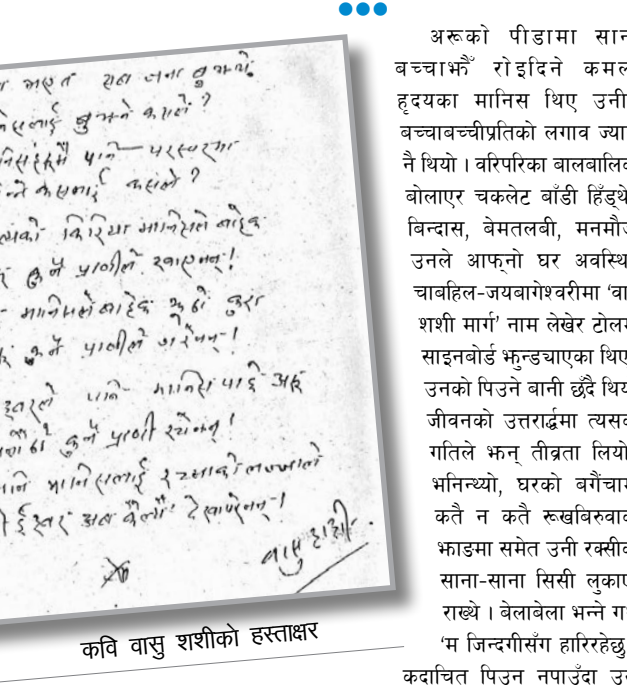
तुख्छु भनेर गएको ठाउँ पाइलैपिच्छे पर सड्छ ।’ महान् दर्शन मिसिएभै लाग्ने यो वाक्य वासु शशीले भनेका थिए । यस गहन वाक्यको रहस्य सोझ मन नलागेको होइन । तर, लेख्दालेख्दैको कलम बन्द गरे र उनको अन्तर्वाता समाप्त गरेँ । किनकि त्यस्तो गद्गैँ वाक्यप्रति कुनै अर्को प्रश्नवाचक शब्द निकाल्ने हिम्मत भएन मलाई ।

खोज्नुमै छ जीवनको सार । तर, खोज्दाखोज्दै थाहै नपाई जीवन समाप्त हुन्छ । जब भेटिन्छ खोजेको, फेरि अर्को खोज सुरु हुन्छ । जीवन बुझ्न खोजिरहे शशीले । एक हिसावमा जीवनसँग असन्तुष्ट रहे, तर जीवनको अर्थ खोजिरहे ।

- कविता लेखे, कवितामा जीवनको उद्देश्य खोजे । - गीत लेखे, गीतको धुनमा जीवनको लय खोजे । -पत्रकार भए, समाचारमा वास्तविकता खोजे । -‘सञ्चय’ डाइजेस्टको सम्पादक बने, लेखनमा मान्छेको संवेदनशीलता खोजे । -टेलिफिल्म बनाए, पात्रहरूको अभिनयमा बाँच्नुको अर्थ खोजे । तर, खोजले कहिल्यै पूर्णता पाएन । टुँडिखेलको खुलामञ्चमा उभिएर भाषण पनि ठोके, तर राजनीतिमा सदा कमजोर रहे ।

करिव-करिव ‘वेड’ नै स्थायी साथी भइसकेको थियो त्यसबेला वासु शशीको । विरामी परेको थाहा पाएर गणेशमान सिंह वासु भेट्न उनको घर पुगे । उपचारार्थ मुम्बई जाने तयारी चल्दै थियो उनको । गणेशमानले खत्तीबाट एक लाख रूपैयाँको बिटो निकालेर शशीलाफ बढाउँदै भने- ‘देशमा कवि कलाकारलाई राज्यले यस्तो बेला सहयोग गर्नु उसको कर्तव्य हो । तर, राज्यले त्यति वास्ता नगरेको तपाईंको अवस्था थाहा पाएर, एउटा अभिभावकको हँसियतले तपाईंलाई सहयोग गर्नु मेरो नैतिक कर्तव्य ठानेर यहाँ आएको छु । त्यसैले... ।’

गणेशमानको वाक्य पुरा हुन नपाउँदै वासु डाँको छोडेर रोए । वासुले भने, ‘उपचारका लागि मलाई खर्च जुटेकै छ, आवश्यकता त मलाई प्रेमको छ, स्नेहको छ । तपाईं जो यहाँसम्म आइदिनुभो, त्यो नै मेरो सौभाग्य हो । मलाई यो पैसाको जरुरत छैन ।’

अरूको पीडामा सानो वच्चाभैँ रोइदिने कमलो हृदयका मानिस थिए उनी । वच्चावच्चीप्रतिको लगाव ज्यादा नै थियो । वरिपरिका बालबालिका बोलाएर चकलेट बाँडी हिँड्थे । विन्दास, वेमतलबी, मनमौजी उनले आफ्नो घर अवस्थित चाबहिल-जयवागेवरीमा ‘वासु शशी मार्ग’ नाम लेखेर टोलमा साइनबोर्ड फुन्ड्याएका थिए । उनको पिउने वानी छँदै थियो, जीवनको उत्तरार्द्धमा त्यसको गतिले फन्न तीव्रता लियो । भनिन्थ्यो, घरको वगैँचामा कतै न कतै रूखविरूवाको फाड्मा समेत उनी रक्सीका साना-साना सिसी लुकाएर राख्थे । बेलाबेला भन्ने गर्थे, ‘म जिन्दगीसँग हारिरहेछु !’ कदाचित् पिउन नपाउँदा उनी

चिच्याउँथे- ‘खोसे, मेरो आनन्द खोसे... ।’ रक्सीभन्दा चुरोटका उमली थिए वासु शशी । अफ्न पातमा सुर्ती बेरिएको बिंडी ताथ्थे । नशासँगै अन्तले अदभुत सिर्जना गरे । ‘बीसौं शताब्दीका गीत’ (कविता), ‘बाँसुरीमा नआएका धुनहरू’ (नाटक) लेखे ।

उनले लेखेका केही वाक्य सधै सम्भननामा आउँछन्- - पर्खाल लगाएपछि धेरै थोक बाहिर पर्छ । - हिमालय अग्लो हुँदैमा हामी महान् होइनौं । - कवि-लेखकहरू दियो समान हुन्छन्, ती कहिल्यै मर्दैनन् । एउटा दियोले अर्को दियोलाई वालिरहेको हुन्छ । - संसारमा कुनै पनि मानिसको सङ्ग-भनाँ गर्न सकिँदैन ।

उनी जीवित रहन्जेल नेपाली लेखकका विभिन्न समूह-जमात कसैले पनि उनको प्रतिभा पहिल्याउने खाँचो सम्भेनन्थे । उनी भन्ने गर्थे- ‘समाजमा धोका र प्रपञ्चका अलावा अर्थोक मैले केही पाइँनँ ।’ उनले लेखेका छन्- ‘*सत्यको किरिया मानिसले बाहेक अरु कुनै प्राणीले खाएनन् ! तर, मानिसले बाहेक भूटो कुरा अरु कुनै प्राणीले गरेनन् ।’*

पुल नबन्दा सडक बेकामे

■ दीपेन्द्र शावय (संखुवासभा)

वरुण नदीमा पुल नबन्दा भोटखोला-२ च्याम्ताइसम्मको सडक प्रयोगविहीन बनेको छ। खाँदबारी किमाथांका सडकसमेत बेकामे भएका छन्। यो सडक खण्ड राष्ट्रिय गौरवको योजनामा पर्छ।

भन्डै ५ वर्षदेखि सदरमुकाम खाँदबारीबाट भोटखोला-३ वरुण दोभानसम्म यातायात सञ्चालन हुँदै आएको छ। 'वरुण दोभानदेखि च्याम्ताइसम्म ६४ किलोमिटर सडकको ट्याक खुलेको ५ वर्ष वित्यो,' हटियाका होटल व्यवसायी कर्मा भोटेले भने, 'गाउँमा सडक पुग्दा खुसी भएका थियौं, लामो समय बित्दा पनि वरुण नदीमा पक्की पुल नबन्दा सडक बेकामै भयो।' भोटखोला क्षेत्रमा आवश्यक पर्ने सबै सामग्रीहरू वरुण दोभानसम्म गाडीबाट ढुवानी गरिन्छ। त्यसपछि खच्चड र भरियालाई वोकाएर गाउँसम्म लैजानुपर्ने उनले गुनासो गरे। पुल नहुँदा वरुण पारिका स्म्युड, हटिया, हुडगुड, च्याम्ताइ, चेपुवा, लिङ्म, छुम्सुर, रिदाक र किमाथांकासम्म स्थानीयले पैदल हिँड्नुपर्छ।

भोटेले भने, 'एक किलो सामान वोकाएर लैजाँदा २५ रुपैयाँसम्म लाग्छ, भरियालाई वरुण दोभानबाट किमाथांका सामान पुर्‍याउनु ३ दिन लाग्छ।' घर छेउमै सडक भए पनि खाँदबारीबाट घर आइपुन २ दिन लाग्ने गरेको भोटखोला-२ च्याम्ताइका डेण्डि भोटेले बताए। उत्तर दिक्षण कोसी सडक योजनाले दुई वर्ष भित्र निर्माण सक्ने गरी पुलको ठेक्का निकालिसकेको छ। योजना प्रमुख दिपेश रजकले दुई वर्षभित्र पुल निर्माण गर्ने लक्ष्य रहेको बताए। उनले भने, 'पुलको ठेक्का लगाइसकेका छौं, समयमै निर्माण सम्पन्न हुन्छ।' १३ करोड ८० लाख रुपैयाँ भन्दा बढी लागतमा पुल बन्न लागेको उनले बताए। जोगबानी खाँदबारी किमाथांका सडक मार्ग १४ किलोमिटर ट्याक खोले विनिकै तिज्जलसँग जोडिन्छ। चट्टानी पहरा भएको क्षेत्रमा सेनाले विस्फोट गरेर काम अघि वढाइसकेको छ।

बस्ती चहादै भालु

जंगली डढेलो, आहाराको कमी र बासस्थानको खोजीमा भौँतारिएको हुन सक्ने

■ आनन्द गौतम (ताप्लेजुङ)

गत फागुन १९ गते बेलुकी जिल्ला अस्पतालको प्रसूति कक्षमा भालु पस्यो। जिल्ला प्रहरी कार्यालयका हवल्दार गोपाल लिम्बुले ढोका थुनेर भित्रै बन्द गरिदिए। थुनिएको भालुले रड तान्ने, भयाल, ढोका फुटाउने र बाहिर निस्कने जस्ता प्रयास गरे पछि सुरक्षित उद्धारका लागि प्रयास भयो। राष्ट्रिय प्रकृति संरक्षण कोष जैविक विविधता संरक्षण केन्द्रबाट खटाइएका वन्यजन्तु भेटेरिन्तरी प्राविधिक किरणराज रिजालको नेतृत्वमा आएको प्राविधिक टोलीले उद्धार गर्‍यो। टोलीले थुनिएको कक्षमै बेहोस बनाएर गाडीमा लगेर राति जंगलमा छोड्यो।

तर सदरमुकाम फुङलिङ आसपासमा अहिले पनि भालु घुमिरहेको छ। फुङलिङ नगरपालिका-२ तीनबरेमा चैत ७ मा सोत्तर सोर्नेले देखेको भालु त्यस पछि सशस्त्र प्रहरीको क्याम्प छेउमा देखिएको थियो। अहिले फुङलिङको तोक्मे नर्सरीमा हिडेको फोटो र भिडियो स्थानीयले खिचेका छन्। फुङलिङ-७ चारपाटेका खड् गवाहदुर गुरुङको खसी र बाख्रा खोरवाटै निकालेर खाएको छ।

बीचमा भन्डै डेढ किलोमिटर जंगल भएकोले चारपाटेबाट किसानमै विहानीमा सदरमुकाम द्ध/तरकारी पुर्‍याउन आउनेहरू आर्तकित छन्। अहिले घुमिरहेको भालुको तस्विर खिचेका र अस्पतालमा थुनिएको भालु देखेकाहक यी दुई फरक रहेको दावी गर्छन्। दुवै भालु देखेका दिपक धिमिरे अस्पतालमा थुनिएको भालुको अगाडीको पुरै भाग कालो र अहिलेको सेतो भएको बताए। अस्पतालको तुलनामा अहिलेको ठुलो हो की जस्तो लागेको उनीहरूको उम्याइ छ। तर सामुदायिक वन उपभोक्ता महासंघका केन्द्रीय सचिवालय सदस्य कृष्णप्रसाद ओंफाले त्यही अस्पतालमा थुनिएको भालु

जिल्ला अस्पताल ताप्लेजुङमा थुनिएको भालु डिभिजन वन कार्यालयद्वारा उद्धारको क्रममा । फाइल तस्विर : कान्तिपुर

हुन सक्ने बताए।

तीन महिनाअघि मात्रै फक्ताङलुङ गाउँपालिका-३ लिखिमका वीरेन्द्र वाहालको घरमा दुईवटा बच्चासहित आएको भालुले खोरका कुखुरा र बाख्रा खाएको थियो। पछिल्लो समय जलवायु परिवर्तनका कारण पनि वन्यजन्तुहरूको बासस्थान परिवर्तन भइरहेको पाइएको बता। 'हिमाली क्षेत्रमा बस्ने ओरालो ऋरेको र तल बस्ने उकालो चढेको पाइएको छ,' लिम्बूले भने। जानकारहरूका अनुसार नेपालमा हिमाली, कालो र खैरो गरी तीन किसिमका भालु पाइन्छ। हिमाली भालुलाई स्थानीयले काठे र भुईं भालु पनि भन्छन्। कुनै रूखमा चढेर पनि बस्छ र रूख चढ्न नसक्ने पनि हुन्छ।

खोजीमा पनि दौँडिएको हुन सक्छ।' फक्ताङलुङ गाउँपालिका-६ का वडाध्यक्ष दावा शेर्पा पछिल्ला वर्ष भालुको संख्या अधिक बढेको बताए।

वन्यजन्तुसम्बन्धी अध्ययन गरिरहेका कमल लिम्बूले पहिल्लो समय जलवायु परिवर्तनका कारण पनि वन्यजन्तुहरूको बासस्थान परिवर्तन भइरहेको पाइएको बता।

'हिमाली क्षेत्रमा बस्ने ओरालो ऋरेको र तल बस्ने उकालो चढेको पाइएको छ,' लिम्बूले भने। जानकारहरूका अनुसार नेपालमा हिमाली, कालो र खैरो गरी तीन किसिमका भालु पाइन्छ। हिमाली भालुलाई स्थानीयले काठे र भुईं भालु पनि भन्छन्। कुनै रूखमा चढेर पनि बस्छ र रूख चढ्न नसक्ने पनि हुन्छ।

उद्धारमा ५० हजार खर्च

जिल्ला अस्पतालमा पसेको भालुको उद्धारका लागि ५० हजार रुपैयाँभन्दा बढी खर्च भएको छ। चितवनबाट आएको टोलीलाई भ्रमण भत्ता, यातायात खर्च, खानबस्न र स्थानीय परिचालनमा खर्च भएको हो। सहायक वन अधिकृत ललित यादवका अनुसार एक नम्बर प्रदेशमा उद्धार टोली नभएकाले चितवनबाट भिकाउनुपरेको हो। जिल्लाका डिभिजन वन प्रदेश सरकार मातहत रहेका र प्रदेशमा उद्धार टोली नभएकाले संघीय सरकारसँग सम्बन्ध गरेर भिकाउनुपरेको थियो। रातको समयमा छोडिदिँदा जुन बाटो आएको त्यही बाटो जान्छ भन्ने भए पनि मानवीय क्षति होला भनेर प्राविधिक टोली भिकाइएको उक्त कार्यालयले जनाएको छ।

घर जग्गा

९.९९ लाखमा प्रिफ्याब चारकोठे घर ९८०२०३२१५०

बालकमारीमा सानासाना घर विक्रीमा, मल्सगौँड बसपार्कनजिक २६आना जग्गाविक्रीमा, सिताराइलामा ८आनामा बनेको घरविक्रीमा, भक्तपुर सुडालमा १३रोपनी जग्गाविक्रीमा (नेर्गामास पान साटफर गर्नसकिने) ९८२०६२६९६३

चापागाउँमा १४-३-०-० लेलेमा टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८६६४३१३३३, ९८२१०३०११३

३ आनामा गढवाल घर ४फिट बाटो रु. १०८ गढव बसपार्क २००मि. बाहिर ९८६६५५९०७०

मनमैजु मन्दिर नजिक पिचवाटोसँगै ०-३-२-० आना २६,००,०००/- ९८६५५५९०७०

पेप्सीकोला, काडाघात्री घरजग्गा विक्रीमा, ९८६३९४८०८०, ९८४१८००९७८

तलतप्लुको जनुसकै, एरियामा घरजग्गाहरू 'खरिदविक्रीकोलागि' ९८४१८८७८२

चाबेलमा कर्मासयल घर मुल्य ४३३, ९८४१२१५४५६

चाबेल चुच्चेपाटीमा २रोपनी कर्मासयल जग्गाविक्रीमा ९८४१२१५४५६

किन्चुपरेमा वेल्चुपरेमा घरजग्गा कर्मासयल रिसिडली चाहिएका बाँड,जोपाटी, चाबेल तिनचुली, डिल्लीचौरमा नयापुलदेखि चाबेलदेखि सकेयारा चक्रपथदेखि बाँसवाँडी नगरनया, लोजिमाट, कपन धारिपरामा ९८४१११२६७८, ९८२८५१९२८८

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

सकेयारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रिमा ९८५११०६३२७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६७४०, ९८२३२५६१८५

१,७५,००,०००/- चारआनामा बनेकाफ्याट पृजासहितविक्रिमा ९८४१२०६०४४

मुलगापुलमा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासयल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने

छोटकरी

हतियार बुभाउन अनुरोध

बर्दिया (कास)- आसन्न स्थानीय तहको निर्वाचन भयरहित र शान्तिपूर्ण रूपमा सञ्चालन गर्न इजाजत प्राप्त हतियार बुभाउनका लागि स्थानीय प्रशासनले अनुरोध गरेको छ। चैत मसान्तभित्र इजाजत लिएका ती हतियार स्थानीय प्रशासन, नजिकको प्रहरीलाई बुभाउन सूचना जारी गरिएको हो। स्थानीय निर्वाचन ०७९ वैशाख ३० देखि हुने भएकाले सुरक्षा व्यवस्था चुस्त बनाउन यस्तो निर्णय गरिएको प्रशासनले जनाएको छ। प्रमुख जिल्ला अधिकारी सन्तबहादुर सुनारले बुभाइएका हतियार निर्वाचनपछि फिर्ता गरिने बताए।

अंग्ली-पाल्पा महोत्सव

पाल्पा (कास)- तानसेन नगरपालिका-१४ अंग्लीमा चैत १७ गतेदेखि अंग्ली-पाल्पा महोत्सव हुने भएको छ। पाल्पा, गुल्मी र स्याङ्जाको संगमस्थल रुक्मेश धाम रिडीमा महोत्सव गर्न लागिएको हो। अंग्लीस्थित जनचेतना युवा मञ्चको आयोजना र तानसेन नगरपालिका-१४ अंग्लीको सहयोगमा महोत्सव हुनेछ। ‘पाल्पा, गुल्मी, स्याङ् जाको संगमस्थल रूद्रधाम जाऔं, संस्कृति तथा पर्यटन प्रवर्द्धनमा टेवा पुर्‍याऔं’ भन्ने नाराका साथ महोत्सव गर्न लागेको हो। महोत्सवमा उत्पादित वस्तु तथा सेवाको प्रदर्शन गरिनेछ। साथै विक्री-वितरण गर्नुका साथै राष्ट्रिय, बहुराष्ट्रिय उत्पादनको समेत महोत्सवको अवधिभर प्रदर्शन गरिने क्लवका अध्यक्ष अर्जुन कौशलले जानकारी दिए। महोत्सवमा कृषि प्रदर्शनी, कूटर उद्योगबाट उत्पादित वस्तु तथा सेवाको प्रदर्शनी, हस्तकलाका उत्पादित वस्तुको विक्रीवितरण, दैनिक उपभोग्य वस्तुको विक्रीवितरण, स्वदेशी तथा विदेशी लताकपडाको विक्रीवितरण, स्थानीय संस्कृतिको प्रवर्द्धन, राष्ट्रिय तथा स्थानीय कलाकारको प्रस्तुति रहनेछ। महोत्सवबाट संकलन भएको रकमले मुग्लुकडाँडामा निर्माण भएको शौचालयका लागि अगुा रकम दिइने, रिडीमा निर्माण गर्न शय्यात्री प्रतीक्षालय/पौवा निर्माणमा खर्चिने आयोजकले बताए।

स्था

स्थानीय तहको निर्वाचन नजिकिदै गर्दा यहाँका चोक, पसल र गाउँबजारमा सम्भावित उम्मेदवारको नामबारे चर्चा हुन थालेको छ। यद्यपि, अहिलेसम्म दलहरूले उम्मेदवारको घोषणा गरिसकेका छैनन्। दलहरूले अन्तिम उम्मेदवारको नामावली साव्यजनिक नगरे पनि स्थानीय तहहरूका वडादेखि प्रमुखसम्मका नाम तिनका कार्यकर्ताहरूले चर्चामा ल्याइरहेका छन्। कतिपयले पुरानैलाई पुनः बेहोयाउने मनसायले चर्चा चलाएका छन् भने कतिपयले नयाँ र माथिल्ला तहका एवं अनुभव भएकालाई मौका दिनेसम्मका चर्चा चलाएका छन्। सबै दलहरूबीच चर्चा र छलफलको निष्कर्ष समान भए पनि विषय, लैंगिकता र व्यक्तिबारे विविधता देखिएको छ। सम्भावित उम्मेदवारका नामको सूचीमा महिलाको नाम निकै कमै सुनिने गरेको छ। त्यसमा मुख्य पक्षका लागि भन्नु महिलाको नाम र चर्चा नै हुने गरेको छैन।

हरेक दलमा महिलाको सहभागिता बराबर वा कस्तौमा ३३ प्रतिशत रहने विधानतः प्रावधान छ। त्यसैले दलहरूले हरेक तहका दलीय संरचनामा महिलाको समावेशिता गराएका छन्। स्थानीय तहदेखि जिल्ला तहमा दलीय संरचनामा महिलाको नेतृत्व छैन। सहायक पदमा मात्रै महिलालाई अघि सार्ने गरिएको छ। तीन ठूला दलका मुख्य पदमा महिला छैनन्। सहायक पदमा मात्रै महिलालाई जिम्मेवारी दिने गरिएको छ। जिल्लामा एमाले, कांग्रेस र माओवादी केन्द्रका प्रमुखमा पुरुषकै नेतृत्व छ। एमालेले अध्यक्षमा, कांग्रेसले सभापतिमा र माओवादी केन्द्रले संयोजकमा पुरुषलाई नेतृत्व गर्ने अवसर दिएको छ। एमालेले जिल्ला सह इन्चार्जमा दुई महिलालाई र कांग्रेसले एक महिलालाई उपसभापति बनाएको छ।

कांग्रेसकी जिल्ला नेतृ श्रीकुमारी रोका मगरले महिलालाई सबै व्षो दार्जोका रूपमा हेर्ने पुरुष मानसिकताको उपजका रूपमा दलीय संरचना निर्धारण भएको बताइन्।

‘महिलालाई सहायक जिम्मेवारीसम्म दिनुपर्छ भन्ने मानसिकता र बुझाइ छ,’ उनले भनिन्। गत स्थानीय तहको निर्वाचनमा जिल्लाका १० वटै स्थानीय तहका मुख्य पदमा पुरुषले नै जित हासिल गरेका थिए। केही साना दलले जित्ने सुनिश्चित नभएका स्थानीय तहमा महिला उम्मेदवार बनाए पनि अन्य स्थानमा पुरुषलाई नै अघि सारिएको थियो। जिल्लाका ७२ वडाध्यक्षमै महिलालाई उम्मेदवारसम्म बनाइएको थिएन।

गत स्थानीय तहको निर्वाचनमा पाटीले थवाङको गाउँपालिका अध्यक्ष पदमा उम्मेदवारी

दिन सिफारिस गरे पनि कांग्रेस नेतृ श्रीकुमारी रोकामगरले नेकपा विप्लव समर्थक स्वतन्त्र उम्मेदवारसँगको गठबन्धनका कारण उपाध्यक्षमै चित्त बुझाइन्। ‘जितको सुनिश्चितता भएको स्थानमा महिलालाई उम्मेदवार बनाएको भए महिलाकै जित हुने पक्का थियो,’ उनले भनिन्, ‘तर, त्यस्ता स्थानमा पुरुषलाई नै अघि सार्ने चलन छ। यसपटक त्यस्तो नहोस् भन्ने उद्देश्यले हामीले संलग्नता देखाएका छौं।’ रोल्पा नगरकी उपप्रमुख मनकुमारी घर्तीमगरले जिम्मेवारी पाएमा महिलाले पनि मुख्य पदमा रहेर काम गर्न सक्ने बताउँछन्। ‘कुनै पनि

पदमा महिलालाई जिम्मेवारी दिएमा असफल हुँदैनन्। बन्दुक बोकेर युद्ध मैदानमा लडेका महिलाले स्थानीय तहका कुनै पनि पदमा जिम्मेवारी दिइए निश्चय नै पूरा गर्न सक्नेछन्,’ उनले भनिन्।

एमाले केन्द्रीय सदस्य ईश्वरी घर्तीमगरले महिलाले सबै प्रकारका जिम्मेवारी पूरा गर्ने दाबी गरिँन्। ‘महिलालाई राष्ट्रपति बनाइएको छ, के उहाँले काम गर्न सक्नु भएको छैन र ?,’ उनले भनिन्, ‘अन्य कुनै पनि पदमा महिला असफल भएको थाहा पाइएको छैन। महिलालाई काम ठान्ने, जिम्मेवारी दिन डराउने र पुरुषलाई मात्रै ठूला ठान्ने पुरुषवादी सोचका कारण लैंगिक विभेद सिर्जना भएको हो।’ परिवर्तन गाउँपालिकाकी उपाध्यक्ष हितकुमारी बुढामगरले पुरुषको तुलनामा महिला काम गर्न गर्न कमजोर नभएको तर्क गरिँन्। ‘स्थानीय तहमा महिलालाई जिम्मेवारी दिने हो भने भन्नु राम्रोसँग काम हुन्छ। महिलाको नेतृत्वमा स्थानीय तहको विकास गर्न महिलालाई मुख्य पदमा उम्मेदवार बनाउनु पर्छ,’ उनले भनिन्। स्थानीय तह होन पाएमा सफलता पाउन सकिने पूर्वी रोल्पास्थित सुनछहरी गाउँपालिकाकी उपाध्यक्ष पवित्रा घर्तीमगरको धारणा छ।

एमाले अध्यक्ष बालाराम बुढाले आउँदो स्थानीय तहको निर्वाचनमा महिलालाई उचित र सम्मानित पदमा उम्मेदवार बनाउन पार्टीको नीति भएको बताए। ‘महिला र पुरुषबीचको समन्वय र सम्पर्कले नै विकास हुने हो। यसबारे हाम्रो पार्टी गम्भीर छ,’ उनले भने। कांग्रेस उपसभापति हरिवहादुर पुनले पनि महिलालाई समावेशी बनाएर पार्टीभित्र र समाजमा विकास गर्न सकिने नीति भएको बताए। सक्षम महिलालाई राजनीतिक रूपमा समावेशी बनाएर स्थानीय तह र अन्य निर्वाचनमा सहभागी हुन आफ्नो दल खुला भएको उनको तर्क छ। त्यस्तै माओवादी केन्द्रका संयोजक सुरेन्द्र घर्तीमगरले पनि आगामी निर्वाचनमा महिलालाई उचित पदमा उम्मेदवार बनाएर जिताउन भूमिका निर्वाह गर्ने योजना रहेको बताए।

निर्वाचन तयारी पूरा

लुम्बिनी (कास)- रूपन्देहीमा स्थानीय तह निर्वाचनका लागि आवश्यक सम्पूर्ण तयारी पूरा भएको जिल्ला निर्वाचन आयोगको कार्यालयले जनाएको छ। स्थानीय तहसँगको समन्वयमा मतदाता नामावली अद्यावधिक गर्नेदेखि अन्य तयारी पूरा गरिएको निर्वाचन कार्यालयका प्रमुख अयोज्याप्रसाद भण्डारीले बताए। ‘अन्तिम मतदाता नामावली चैत १७ गतेभित्र प्रकाशित गरिनेछ,’ उनले भने। मुख्य निर्वाचन अधिकृतलाई यहाँको सिद्धार्थनगर नगरपालिका हेर्ने गरी जिम्मेवारी सुम्पिएको छ। ‘अन्य १५ वटा स्थानीय तहका लागि निर्वाचन अधिकृत तोकिएकोछन्,’ प्रमुख भण्डारीले भने, ‘त्यसका लागि आयोगले केही दिर्घाभित्र नामावली र जिम्मेवारी तय गम्नेछ।’ निर्वाचित अधिकृतलाई स्थानीय तहमा कार्यालय स्थापना गर्ने, फर्निचर, सीसीटीवी क्यामरा, इन्टरनेटजस्ता आवश्यक सुविधा मिलाउने जिम्मेवारी दिइएको छ। मतदान र मतगणनाको जानकारी आयोगमा दृश्य र अडियो दुवै माध्यमबाट गर्नुपर्ने भएकाले उक्त जिम्मा स्थानीय तहसँग समन्वय गर्ने गरी तोकिएको हो। अहिले निर्वाचन आयोगमा निर्वाचन प्रयोजनका लागि दर्ता हुन आएका ७९ दलमध्ये ६ राष्ट्रिय मान्यता प्राप्त दल छन्। बाँकी ७३ मध्ये रूपन्देहीमा क्रियाशील कति दल छन् भन्ने निर्णय गर्न चैत २ देखि ६ गतेसम्मको म्याद दिई नामावली मागिएको थियो। ‘प्राप्त नतिजा हेर्दा ३२ दल यहाँ सक्रिय देखिए,’ प्रमुख भण्डारीले भने, ‘राष्ट्रिय ६ र अन्य ३२ गरी ३८ दलको विवरण आयोगमा पठाएका छौं।’ जिल्लामा नेकपा एमाले, नेपाली कांग्रेस, नेकपा माओवादी केन्द्र, नेकपा एकीकृत समाजवादी, जनता समाजवादी र लोकतान्त्रिक समाजवादी राष्ट्रिय दलको मान्यता प्राप्त दलका रूपमा जिल्लामा सक्रिय रहेका छन्। स्थानीय तह निर्वाचनका लागि रूपन्देहीमा २ सय ८ मतदान स्थल र ७ सय ४ मतदान केन्द्र निर्धारण गरिएको भण्डारीले बताए। यसअघिको प्रदेश एवं प्रतिनिधिसभा निर्वाचनमा जिल्लामा २ सय ८ मतदान स्थल र ६ सय १० मतदान केन्द्र थिए।

घर जग्गा

९.९९ लाखमा प्रिफ्याब चारकोठे घर ९८०२०२९११०

बालकुमारि आनासाना घर विक्रीमा, मल्खौाउ बसपाकनजिक २६आना जग्गाविक्रीमा, सितापाइलामा ८आनामा बनेको घरविक्रीमा, भक्तपुर सुडालामा १२रोपनी जग्गाविक्रीमा (मरगामा पनि साटफेर गर्नसकिने) ९८२०६२९६३२

चापागाउँमा १४-३-०-० लेलेमा टुक्राजग्गा विक्रीमा ९८६६२३९३३३, ९८६११०७११३

३ आनामा ढलानघर ४फिट वाटो रु.१०८ गगवु बसपाक २००मि. बाहिर ९८६०५५९०६०

मनमैजु मन्दिर नजिक पिचवाटोसँगै ०-३-२-० आना २६,००,०००/- ९८६०५५९०६०

रेप्पीकोला, काडाधारी घरजग्गा विक्रीमा, ९८६३१४४०८०, ९८४१६००७९८

ललितपुरको जनसुके एरियामा घरगर्गोहरू खरिदविक्रीकोलागि ९८४११८८७८२

चावेलमा कर्मासियल घर मुल्य ४३४ ९८४१३९४४४६

चावेल चुच्चेपाटीमा २रोपनी कर्मासियल जग्गाविक्रीमा ९८४१३९४४४६

किन्चुपरेमा बेच्नपरेमा घरजग्गा कर्मासियल रेमिडिनी चाहिएमा बोड,जोगापुरी, चावेल विनकुने, विनकुनेबजार, नयाबानेश्वर, बालबजार, सुकेश्वरा चक्रपञ्चहेपाली वासवाही नौरानथान, लाजिम्पाट, कपन प्यारिजगामा ९८४१११२८६७, ९८६२७५१२८६

सुकेधारापछाडी टुक्राजग्गा विक्रीमा ९८५११०६२३७, ९८६३६०१८८१

सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा ९७४२४६६७०, ९८३२५६१८५

1,75,००,०००/- चारआनामा कनेकाफल्याट पुर्जासहितविक्रीमा ९८४१२०६०४४

मलानामा पिचसग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासियल जग्गा टुक्रा गदर पार्निदिन सकिने, ९८१८७२०३०९

बर्दिखेल वडाकार्यालय नजिकै प्लानिङका जग्गासस्तोमा ९८६०१३२९२०, ९८४९१५६७८१

सिमरा निजगडवाट नजिक पितुवा-कलैया ६लेनको Highway जोडिएको Baderwachowk PetrolPumpसंगै होटेल, Business Complexलाई उपयुक्त २२आना व्यापारीक जग्गा तत्काल पासगर्नलाई ६लाख प्रतिआना ९८६८८२०३६७, ९८१३२७८३४६

चितवन, खोलेसिमलमा ११.४४२ जग्गाविक्रीमा ९.७४४३०३१७, ९८४४१९.७४४४४

गोल्कुटार हेपालीहाइटमा ०-४-०-० नयावर्गविक्रीमा ९८४१०११३३१६

ठूला-कर्मीशियल एण्ड रेमिडिन्सियल प्राइटिहरू उदैनभित्रमा किन्सकनेलाई आयासस्तोमा ९८०२३१५०१

काठमाण्डौ मनमैजु मेनरोडमा०-४-२-२ दुईतर्फनी बाटोको जग्गाविक्रीमा ९८६४५९०८२९, ९८६३७७५९४६

चाँगु बसपार्कवाट साँजुजाने वाटोमा १०'वाटो भएको टुक्रा जग्गाहरू ९८४१३३९०४०

बुढानिलकण्ठ हाईटमा आकर्षक 1-0-0-0 जग्गा ९८५१०२७३६४

जाबलाखेल फैखेलआवासिय जग्गा ०-४-३-२ ९८४११२८७५७३, ९८१८०४४८६८३

ठिमी गणेशधो कोरीडोर २०मिटर वाटोसँगै ०-४-१-० जग्गाविक्रीमा ९८४१३६६७७१, ९८४१३७५०३६

मोरङ उर्लावारी नगरपालिकामा १-कक्ष घडेरी २०-लाखमा ९८३२०३८५७१

सामाकोशी खरिबोटमा ०-४-०-० मा बनेको घर विक्रीमा ९८४१४२१८७०

बुढानिलकण्ठ,चपलीचोकनिर ०-४-०-० नयाघरविक्रीमा ९८४१०११३३१६

बाँसबारी गोल्कुटारचोकनिर हेपालीहाइटमा ०-४-०-० जग्गाविक्रीमा ९८४१०११३३१६

बुढानिलकण्ठ चपलीचोकनिर ०-३-०-० एकतले नयाघरविक्रीमा ९८४१०११३३१६

पुत्लीसडुकमा ०-४-०-०, गणेशवस्तीमा ०-६-२-० जग्गा, ९८४३६७०२६४

ललितपुर बोफेपोखरी दक्षिण/उत्तर मोहडा ०-४-१-० २५ तल्ले घर/जग्गा विक्रीमा ९८४१०३२८४८

नयाँपाटीमा, सन्दरीजसमा टुक्राजग्गा विक्रीमा ९८६३३३६३२३

कलकी दुर्गाकोलोनी नजिकै दुईओटा आकर्षक बंगला-विक्रीमा ९८४९००३६२६

गोदाम/ फ्याक्ट्रीको लागि इरोपनी जग्गा दक्षिणकाली हाइवेमा (डल्लु)-प्रतिआना १२.४ मेन हाइवाटबाट २२० फिट ढलान वाटोमा ९८६९०६४८८५

दक्षिणकाली हाइवेमा (डल्लु) ३.४४ आनाका प्लटहरू १३.४-१८ लाख प्रतिआना मेन हाइवाटबाट ४०फिट दुरिमा ढलानवाटो १९-२० फिट ९८६९६६४८८५

साँघु जर्सिडचौवामा पिचवाटो भित्र तेह्रफिट बाटोमा ४-०-०-० तुलुत लिनेलाई आनाको २.४०.००० दुई रोपनी पनि लिनिमिले ९८४७०७२७४७

बुढानिलकण्ठ हाइवे चपलीबजारमा दुस्रोमोहडा भएको १रोपनी र गोदावरीमा १२आना जग्गाविक्रीमा निशामसर्क ९८०१०३२३१८

तथली काठमाडौ हस्पिटलमा ०-६-०-० १०,००,००० घर सित्तिमा, ९८५०४४१५०, ९८६००८७०

गोदामचौर मुलपानीको जग्गा विक्रीमा ९८६३२३३३७९

नयाज्जा पुत्लीसडुकमा ०-१०-१-२ चोरकमा मिमिको जग्गा त्रिविक्रीमा निशयसम्मक: ९८४१४६६४९८

ढल्कमा घर विक्रीमा ९८४००२७०९९, ९८६१८३३३३५

बुढानिलकण्ठमा Cityview देखिने १९५-आनाजग्गा प्रतिआना ३५-लाखकोदरले विक्रीमा (होटल, रिसोर्ट, Apartment तथा रेमिडिनेको लागि अतिउपयुक्त) ९८४११०५६४४

बनेपा हाईवेमा १९-रोपनी जग्गाविक्रीमा प्रतिआना ४४-लाखमात्र ९८४४११०५४४

सितापाईलामा जग्गाआलाका 42,००,००० पर्ने सिमरिलवार्डमा 36,००,००० ९८४९६०४४२२

डहँडिघर, स्युचाटार, रंगबज्जामा ९८४१३०७४६३, ९८४१२४०४८०

बुढानिलकण्ठ पासिकोटमा ६आना आर्षक जग्गाविक्रीमा ९८४३३३६२२४

सवारी साधन

काठमाण्डौ-भक्तपुर चल्नेस्ट्रको बसहरू विक्रीमा (जग्गामा पनि साटफेर गर्नसकिने) ९८२०६२९९४३२

आईसरको टिप्परहरू विक्रीमा जग्गामा पनि साटफेर गर्नसकिने) ९८२०६२९९४३२

नयाँसर्किप्याँचो रिजभरमा चाहिएम सपरक ९८६३३२६६४४

2009 Alto Private Car 75000 KM १० लाख, ९८६०२३२७३3

1,4०,००किमि गड्ढो I10Nios Car सिंगलह्याण्ड ९८१३२६६२१५

सस्तोमा Cashdeposit घरजग्गा लोनतिन धितोकुक्वा ९८५१०४०४२५०

धितोकुक्वा डिपोजिट घरजग्गा ऋण, ९८५१२७८०१८

अतिमस्तोमा धितोकुक्वा Cashdeposit Documentation ९८५१०६७७८१

विद्यार्थीकोलागि सस्तोमा Cash Deposit ९८४२५४३७७९

सस्तोमा धितोकुक्वा Cash deposit ९८५१२७७५६४

बैंकमा Cashdeposit धितोकुक्वा गनगरमा ९८५१०४५२१८

सस्तोमा Cashdeposit धितोकुक्वा लोनतिन ९८५१००६६८८

२१/३० वर्ष सम्मका युवाहरूलाई युरोपमा रोजगार ९८६२२७०८४११

विदेशिगमन CASH DEPOSITE धितोकुक्वा, ९८४८९३३४३०

बैंकमा Cashdeposit धितोकुक्वा गनगरमा ९८५१०४५२१८

kbsewa.com बाटारी रु.४०मै विज्ञापन ९८५११२०१८०

विविध विक््रीमा

आदर्श चोकको मासुपसल विक्रीमा ९८००,०००/-, ९८४१५६६८३९

ग्राहकको मूल्यमा चलि रहेको पसल विक्रीमा ९८४१०७४८८११

जोरपाटी चोकको बगंहर बिक्रीमा, ९८६०९५५०६४

काठमाडौ साघु नजिकै अग्रानिक फर्महाउस सहितको रिसोर्ट विक्रीमा, ९८१८७२०३०९

नयाँठाँमिमा लेडिजलेस् कपडापसल विक्रीमा ९८१६०६९२३३

लगनखेल बसपार्कमा रहेको होटेल ९८४१३९४१०१

राष्ट्रोचलिरहेको नयाँरेटुरेन्ट विक्रीमा साँघुवट ९७४५६६८०४५५

सचलान भैरहेको ससेजकारखाना विक्रीमा ९८८०२३३८०१७, ९७४४३८६८६२

बल्खु चोकमा चलि रहेको खाजाघर ९८४११०९७८८१

निर्माण सफाई

दुलमंगाल दवाइलेट जामखोले सेफ्टीट्याङ्की ९८४०५४०७००

दलटवाइलेट मंगाल जामखोले ९८५१०१३५१०

दलटवाइलेट मंगाल जामखोले, पाइपफाईट ९८४११११२७०

दलटवाइलेट मंगाल जामखोले ९८४१०७१२७६९

सेफ्टीट्रेकी सफाई गाडिमा १४००१ ९८४३७६८३७

सेफ्टिट्रेकी सफाई ९८४१२१२२४४, ९८४१४८८१३२, ०१५१८२४०१

सेफ्टिट्रेकी सफाई सस्तोमा ९८४१३४३४८७, ९८५१११८३७७९

सेफ्टीट्रेकी सफाई दुस्रोगाडिमा मोर्शनवाट ०१५२५१०९२, ९८५१०२४३६४

सेफ्टीट्रेकी सफाई जामखोले सस्तोमा ९८५१०५६६६२

दलटवाइलेट मंगाल जामखोले सस्तोमा ९८४१६३४२३४, ९८४११७६२९२

दलटवाइलेट सेफ्टीट्रेकी जामखोले सस्तोमा ९८४१६३४२३४, ९८४११७६२९२

मोसनबाट सेफ्टीट्रेकी दलमंगाल जामखोले ९८४१५४४२७२८

सस्तोमा दलमंगाल जामखोले सेफ्टीट्रेयाङ्की ९८५११०९६३५

दलमंगाल जामखोले सस्तोमा ९८५११६८९२६, ९८४४५३१६६०

सेफ्टिट्रेकी ढल सरसफाई सस्तोमा ९८४९५०३०१९

कर्णालीमा वित्तीय पहुँच कमजोर

ज्योति कटुवाल (सुर्खेत)

कर्णाली प्रदेशमा वित्तीय पहुँचको अवस्था कमजोर रहेको पाइएको छ। अझै पनि कर्णालीमा कम्तीमा २ लाख २० हजार व्यक्तिको बैंक खाता छैन। नेपाल राष्ट्र बैंकका अनुसार जनगणनाको प्रारम्भिक विवरणअनुसार कर्णालीको जनसंख्या १६ लाख ९४ हजार भए पनि १४ लाख ७४ हजार मात्र बैंक खाता छन्।

सरकारले सामाजिक सुरक्षा भत्ता बैंकमार्फत मात्र वितरण गर्न लागेपछि यो संख्या बढेको हो। यसमा संस्थागत खाता र एउटै व्यक्तिले २/३ वटा बैंकमा खोलेको खाता पनि समावेश गरिएको राष्ट्र बैंकको कर्णाली प्रदेश कार्यालयले जनाएको छ। सबै नागरिकको बैंक खाता नहुँदा कर्णालीमा अहिले पनि परम्परागत रूपमा कारोबार भइरहेको डेपुटी गभर्नर डा. नीलम हुंगानाले बताइन्। उनका अनुसार विभिन्न अध्ययन प्रतिवेदनअनुसार कर्णालीमा वित्तीय पहुँचको अवस्था कमजोर रहेको देखिएको छ। उनले भनिन्, 'संघीयतापछि गाउँगाउँमा बैंकका शाखा कार्यालय खुले पनि सुरक्षा भत्ताका लागि मात्र ती खाताहरू प्रयोग भइरहेका छन्'।

राष्ट्र बैंक कर्णाली प्रदेशका सहायक निर्देशक पूर्णबहादुर नेपालीका अनुसार कर्णालीका १० जिल्लामा फरन्डै साढे ५९ अर्ब रूपैयाँ वचत छ। साढे ५५ अर्ब रूपैयाँ कर्जा लगानी भएको छ। सबैभन्दा धेरै १९,०५ अर्ब सुर्खेतमा र सबैभन्दा कम मुगुमा १.६३ अर्ब रूपैयाँ वचत रहेको उनले जानकारी दिए। कर्जा प्रवाहमा प्रदेश राजधानी सुर्खेत अगाडि छ। सुर्खेतबाट १९.५ अर्ब रूपैयाँ र सबैभन्दा कम डोल्पामा ४.९ करोड रूपैयाँ मात्र लगानी भएको छ। उनले कर्णालीमा वित्तीय पहुँच सूचकका दुईतले सल्यान, जाजरकोट, कालीकोट, रुकुम पश्चिम, हुम्ला, मुगु र डोल्पा पछि रहेको बताए।

कर्णालीमा निक्षेप परिचालन र कर्जा प्रवाह दुवै न्यून रहेकोले लगानी बढाउन नसकिएको सुर्खेत उद्योग वाणिज्य संघका महासचिव लक्ष्मन कँडेलले बताए। 'क', 'ख' र 'ग' वर्गका बैंक तथा वित्तीय संस्थाको तुलनामा लघुवित्तहरूको संख्या बढी छ। कर्णाली प्रदेशमा ४ सय ४४ वटा बैंक तथा वित्तीय संस्था छन्। तर 'क' र 'ख' वर्गका बैंकहरूको संख्या न्यून छ। प्रदेशभरि १ सय ९५ वटा 'क' वर्गका बैंक छन्।'घ' वर्गका बैंकको संख्या १९ मात्र छ। सबैभन्दा कम मुगुमा ८ बैंक छन्। सुर्खेतमा 'क' वर्गका बैंकको संख्या ५२ छ। कर्णालीमा 'घ' वर्गका बैंक तथा वित्तीय संस्था मात्रै २ सय २७ छन्।

ज्येष्ठ नागरिकको घरमै उपचार

अधिकांश ज्येष्ठ नागरिकमा दीर्घरोगको समस्या

विप्लव महर्जन (सल्यान)

कपुरकोट गाउँपालिकाले ६ वटै वडाका घरघरमा पुगेर ज्येष्ठ नागरिकको उपचार गर्न थालेको छ। ज्येष्ठ नागरिकले उपचारका लागि सार्वती भोग्न थालेपछि घरघरमै गएर स्वास्थ्य परीक्षण गर्न लागिएको हो। अभियानअन्तर्गत अहिलेसम्म ३ सय ७८ ज्येष्ठ नागरिकको उपचार गरिएको गाउँपालिका अध्यक्ष भीमबहादुर सेनले बताए। 'अहिले सबै वडाका स्वास्थ्यकर्मी घरदैलोमा छन्,' उनले भने, 'स्वास्थ्यकर्मीले ज्येष्ठ नागरिकको उपचार मात्र गर्दैनन्, उनीहरूलाई अन्यत्र रेफर गर्न र निःशुल्क औषधिसमेत बाँडेरहेका छन्।' गाउँपालिकाका अनुसार अहिलेसम्म १ सय ५९ पुरुष र २ सय १९ महिला ज्येष्ठ नागरिकको उपचार गरिएको छ। स्वास्थ्य संस्था ठाडा हुँदा ज्येष्ठ नागरिक स्वास्थ्य उपचारबाट वञ्चित भएपछि घरदैलो गर्न थालिएको हो।

आफन्तको बेवास्ताका कारण ज्येष्ठ नागरिक एकिलँदा उनीहरूको स्वास्थ्यमा विभिन्न समस्या देखिरहेको स्वास्थ्यकर्मीको भनाइ छ। 'मानसिक रूपमा पनि ज्येष्ठ नागरिकले समस्या भोगिरहेका छन्,' स्थानीय स्वास्थ्यकर्मी कमला पुनले भनिन्, 'अधिकांश ज्येष्ठ नागरिकमा दीर्घरोगको समस्या देखियो।' उनका अनुसार अधिकांश ज्येष्ठ नागरिकमा दम, उच्च रक्तचाप, मधुमेह, बाथलगायत स्वास्थ्य समस्या देखिएका छन्।

ज्येष्ठ नागरिकको सम्मानस्वरूप घरमै गएर स्वास्थ्य परीक्षण गर्न थालिएको गाउँपालिकाको स्वास्थ्य शाखाका अहेव सुवास हमालले बताए। उनका अनुसार एकल भएका र घरमा बृद्धावृद्ध मात्र भएका ज्येष्ठ नागरिकमा धेरै स्वास्थ्य समस्या देखिएको छ। 'एकै व्यक्तिला ३/४ वटा दीर्घरोगसमेत देखिए,' उनले भने, 'केहीलाई बाहिरको अस्पतालमा जान रेफर गरेका छौ'।

घरदैलामै ज्येष्ठ नागरिकको उपचार गर्दै सल्यान, कपुरकोट गाउँपालिकाका स्वास्थ्यकर्मी।

तस्विर : विप्लव/कान्तिपुर

काब्रिपुर संगददाता (कालीकोट)

नयाँ बनेको ४ कोठे विद्यालय भवन। ३ कोठे अपांगता मैत्री। छात्रामैत्री शौचालय। त्यसको बाहिर बालमैत्री धारा। पर्याप्त उज्यालो छिने चिट्किक्का स्वास्थ्य परीक्षण गर्न थालिएका गाउँपालिकाको स्वास्थ्य शाखाका अहेव सुवास हमालले बताए। उनका अनुसार एकल भएका र घरमा बृद्धावृद्ध मात्र भएका ज्येष्ठ नागरिकमा धेरै स्वास्थ्य समस्या देखिएको छ। 'एकै व्यक्तिला ३/४ वटा दीर्घरोगसमेत देखिए,' उनले भने, 'केहीलाई बाहिरको अस्पतालमा जान रेफर गरेका छौ'।

यसअघि खरको छाना भएको जीर्ण भवनमा विद्यार्थीलाई जोडिभन मोलेर पढाउनुपर्ने बाध्यता थियो। 'धामलान्दा पोल्ने र पानी पर्दा भिज्ने समस्याबाट मुक्ति पाइयो,' प्रधानाध्यापक कृष्णबहादुर शाहीले भने, 'दूरदराजको बनेको पक्की भवनसँगैका नयाँ संरचनाले पठनपाठमा पक्कै सुधार आउनेछ।' अहिले ४४ प्रतिशत मात्र कक्षागत सिकाइ उपलब्धि

भएको विद्यालयमा प्रत्येक वर्ष ५ प्रतिशतका दरले सिकाइ उपलब्धि वृद्धि गर्ने गरी विद्यालय सुधार योजनासमेत बनाइएको छ।

०४२ सालमा 'आफ्नो गाउँ आफै बनाऔँ' कार्यक्रमको ५२ हजार अनुदानमा अभिभावकले श्रमदान गरेर खरको छाना राखेर विद्यालय भवन बनाएका थिए। २६ वर्षअघि स्थापना भएको विद्यालयमा

अहिले कक्षा ५ सम्म पढाइ हुन्छ। अधिकांश दलित समुदायको बसोबास रहेको वस्तीका २ सय घरधुरीका ६० छात्रा र ५० छात्र गरी १ सय १० जना बालबालिका विद्यालयमा भर्ना भएका छन्। 'पढाइ त अझा रहेछ,' विद्यालय उद्घाटनमा सहभागी अभिभावक गंगे तिरुवाले स्थानीय लवजमा भने, 'भैरा टुवाटै (छोराछोरी) कन (लाई) सधै स्कूल

पठाउन्थ्या छौँ।' विद्यालय भवन बनेको खुसीयालीमा स्थानीयले बाजागाजा बजाउँदै नाचगान गरे। 'भवनलगायतका नमुना पूर्वाधार बनाउन सफल भयौँ,' विद्यालय व्यवस्थापन समितिका अध्यक्ष माना पुरीले भने, 'अब पढाइमा पनि नमुना बनाउन जुटेका छौँ।' भवन बनाउन स्थानीय देवनाथ योगीले निःशुल्क जग्गा दान गरेका हुन्। भवन र शौचालय बनाउन प्लान इन्टरनेसनल र किड्कि नेपालको फरन्डै ६० लाख रूपैयाँ सहयोग गरे।

घर जग्गा					
९.९९ लाखमा प्रिफ्याब चारकोठे घर ९८०२०२९१४०	बडिखेल वडाकार्यालय नजिकै स्थानीयक ११६०132920, ९८४९156781	सिमरा निजगण्डबाट नजिक पिल्वा-कसैया ६लेनको Highway जोडिएको Baderwuschowk PetrolPumpसँगै होटल, Business Complexलाई उपयुक्त २४आना व्यापारीक जग्गा तत्काले पासगर्नलाई ६लाख प्रतिआना ९८६६२0367, ९८13278346	पुत्लीसडुकमा ०-४-०-०, गणेशबस्तीमा ०-६-२-० जग्गा, ९८43670264	सितापाईलामा जग्गाआलको 42,००,000 पर्ने सिमालेनलाई 36,००,000	०-7-3-0 जग्गाआलको 42,००,000 पर्ने सिमालेनलाई 36,००,000
बालकुशालामा सानासाना घर बिक्रीमा, मल्खौँबाट बसपार्कनजिक २२आना बिक्रीमा, सितापाइलामा ८आनामा बनेको घरबिक्रीमा, भक्तपुर सुडानमा १३रोपनी जग्गाबिक्रीमा (विभासण पनि साटफर गर्नसकिने) ९८२०६२९६४३	चिचवन, खोलेसिमलमा ११.५धर जग्गाबिक्रीमा १७४५३०२१औं, ९८४५१९७५५५	गोल्फटार हेपालीहाइटमा ०-४-०-० नयाँबसपार्कबिक्रमा ९८41011316	ललितपुर बोर्कोपोखरी दक्षिण/उत्तर महडा ०-४-१-० २५ तल्ले घर/जग्गा बिक्रीमा ९८४१०३२८४८	ठडिठीघर, स्युचाटार, गंगबुजग्गा ९८४१३०७६७, ९८४१२४०४८०	बुढागाँवकण्ड ६आना आकर्षक जग्गाबिक्रीमा ९८43326224
चापागाउँमा १४-३-०-० लेलेमा टुक्राजग्गा बिक्रीमा ९८६६२९३३३, ९८४११७०११३	काठमाण्डौ मेनरोडमा ०-४-२-२ दुईरोफ्ती बाटोभएको जग्गाबिक्रीमा ९८६६५९०८२९, ९८६३७५९९४६	ठुला-कर्माथियल एण्ड रेसिडेन्सियल प्रोटेक्टरहरू जेदगर्भित्रमा क्लिनसकेलाई आवासस्तेसमा ९८०2315०1	गोदाम/ फ्याक्रीको लागि ३रोपनी जग्गा दक्षिणकाली हाइवेमा (डल्लु)-प्रतिआना १२.५ मेन हाइवाटबाट २५० फिट ढलान बाटोमा ९८६६९६८४८५	काठमाण्डौ साबु नजिकै अर्गाथिफ कर्महाउस सहितको रिसोर्ट बिक्रीमा, ९८१८720309	आदर्श चोकको मासपसल ६,००,०००/-, ९८4156683९
३ आनामा ढलानघर ४फिट बाटो रु. १०८ गणवु वसपार्क २००मि. बाहिर ९८६०५९५०६०	मनमैजु मन्दिर नजिक पिचवाटोसँगै ०-३-२-० आना २६,००,०००/- ९८६०५९५०६०	मनमैजु मेनरोडमा ०-४-२-२ दुईरोफ्ती बाटोभएको जग्गाबिक्रीमा ९८६६५९०८२९, ९८६३७५९९४६	आइसरोको टिप्परहरू बिक्रीमा/ जग्गासंग पनि साटफर गर्नसकिने) ९८२०६२९६४३	जोरापाटी चोकको वगैरहब बिक्रीमा, ९८६०९५५०६४	आदर्श चोकको मासपसल ६,००,०००/-, ९८4156683९
पेप्सीकोला, काडाधारी घरजग्गा बिक्रीमा, ९८६394०८०८, ९८41८००97८	ललितपुरको जुनसुकै एरियामा घरजग्गोहरू खरिदबिक्रीकोलाग्री ९८4९1८८७८२	मनमैजु मेनरोडमा ०-४-२-२ दुईरोफ्ती बाटोभएको जग्गाबिक्रीमा ९८६६५९०८२९, ९८६३७५९९४६	संचालन भैरहेको ससेजकारखाना बिक्रीमा ९८८०२३८०१७, ९७४५३८३८६२	काठमाण्डौ साबु नजिकै अर्गाथिफ कर्महाउस सहितको रिसोर्ट बिक्रीमा, ९८१८720309	आदर्श चोकको मासपसल ६,००,०००/-, ९८4156683९
चाबेलमा कर्मासियल घर मुल्य ४५३ ९८४१३१४४५६	चाबेल चुच्चेपाटीमा २रोपनी कर्मासियल जग्गाबिक्रीमा ९८४१३१४४५६	बुढानिलकण्ठ हाईटमा आकर्षक 1-0-0-0 जग्गा ९८51027364	तयशी काठमाडौं हस्पिटलमा ०-५-०-० १०,००,००० घर सितामा, ९८51044150, ९८६००77943	नयाँठाँठमा लेडिजलेस कपडापसल बिक्रीमा ९८१60६9232	लगनखेल बसपार्कमा रहेको होटेल ९८४१३१४४०१
किमपुरमा वेजुपरेमा घरजग्गा कर्मासियल रेसिडेन्सी चाहिएमा डुडु,जोरापाटी, चाबेल निनचुली, डिल्लीगजार, नयाँबानेश्वर, बालुवाटार, सुकेधारा चक्रपथ,हेपाली बाँसघाँरी नौराथान, लाजिम्पाट, कपन ग्यारिगामा ९८४१११२८८६, ९८८२०४१२८८	मोरङ उर्लावारी नगरपालिकामा १-कडा घडेरौ २०-लाखमा ९८23028571	जाब्लाखेल फेब्रिलआवासिय जग्गा ०-४-३-२ ९८४१२८७५७३, ९८५८०४८५८६२	सोदामचौर मल्लगोरीको जग्गा बिक्रीमा ९८६३८३३३७९	संचालन भैरहेको ससेजकारखाना बिक्रीमा ९८८०२३८०१७, ९७४५३८३८६२	नयाँठाँठमा लेडिजलेस कपडापसल बिक्रीमा ९८१60६9232
सुकेधारापछाडी टुक्राजग्गा बिक्रीमा ९८51106३27, ९८६3601८८१	बुढानिलकण्ठ चपलीचोकनरि ०-५-०-० नयाँघरबिक्रमा ९८41011316	बुढानिलकण्ठ हाईटमा आकर्षक 1-0-0-0 जग्गा ९८51027364	न्यूज्वाला पुत्लीसडुकमा ०-१०-१-२ चारआना मिलेको जग्गा तबिक्रीमा निशर्कामैकम्: ९८414८६49८	वल्बु चोकमा चलिरहेको खाजाघर ९८४१०९७५८१	लगनखेल बसपार्कमा रहेको होटेल ९८४१३१४४०१
सस्ते जग्गाहरू चाहिएमा ९7424667०, ९८2563185	बाँसबारी गोल्फ्टारचोकनरि हेपालीहाइटमा ०-४-०-० जग्गाबिक्रीमा ९८41011316	जाब्लाखेल फेब्रिलआवासिय जग्गा ०-४-३-२ ९८४१२८७५७३, ९८५८०४८५८६२	हल्कमा घर बिक्रीमा ९८4००27०९९, ९८६1८23235	वल्बु चोकमा चलिरहेको खाजाघर ९८४१०९७५८१	नयाँठाँठमा लेडिजलेस कपडापसल बिक्रीमा ९८१60६9232
1,75,००,०00/- सार आनामा बनेकोकल्लट पुराजसहितबिक्रीमा ९८412०6०44	बाँसबारी गोल्फ्टारचोकनरि हेपालीहाइटमा ०-४-०-० जग्गाबिक्रीमा ९८41011316	जाब्लाखेल फेब्रिलआवासिय जग्गा ०-४-३-२ ९८४१२८७५७३, ९८५८०४८५८६२	बुढानिलकण्ठमा Cityview देखिने १९५-आनाजग्गा प्रतिआना ३५-लाखकोदरले बिक्रीमा (होटल, रिसोर्ट, Apartment तथा रेसिडेन्सको लागि अतिउपयुक्त) ९८441१०544	वल्बु चोकमा चलिरहेको खाजाघर ९८४१०९७५८१	नयाँठाँठमा लेडिजलेस कपडापसल बिक्रीमा ९८१60६9232
मल्लगानी पिचसंग जोडीएको ८ रोपनी कर्मासियल जग्गा टुक्रा गरेर पनिदिन सकिने, ९८१८720309	बुढानिलकण्ठ चपलीचोकनरि ०-३-०-० एकतले नयाँघरबिक्रीमा ९८41011316	बाँसबारी गोल्फ्टारचोकनरि हेपालीहाइटमा ०-४-०-० जग्गाबिक्रीमा ९८41011316	बनेपा हाइवेमा १९-रोपनी जग्गाबिक्रीमा प्रतिआना ४५-लाखमात्र ९८44११०544	वल्बु चोकमा चलिरहेको खाजाघर ९८४१०९७५८१	नयाँठाँठमा लेडिजलेस कपडापसल बिक्रीमा ९८१60६9232

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन काउन्टरहरू

रिजन एड मिडिया एण्ड मार्केटिङ्ज	पेप्सीकोला/कोटेश्वर	०१-८४६३३३३१, ६८३११७८८३०
जिरो मिडिया	अनामनगर/ नयाँबानेश्वर	५७७५६५३
सिम्ता क्लासिफाइड	फुलबारी टोल, कपन	०१-८१०४२३७, ६८३११०२११७२
सिद्धि गणेश एडभरटाइजिङ्ज	चुच्चेपाटी	६८४१३१५४८४१
युनिटेक आई.टी. सोलुसन	जयबागेश्वरी	०१-५२४१०१११, ६८६३३३७३१७
जयबागेश्वरी कम्प्युनिकेश्न	कालिमाटी	८३२४१८१, ८०१२५७७
हलफ्याक्स मिडिया एण्ड कम्प्युनिकेश्न जमल	लगनखेल	८६७४८०१, ६८४१६६६३६३
पब्लिक कन्ट्याक्ट प्वाइन्ट	महाराजगञ्ज	५५४३५८२, ६८४१८३४५३४
न्यू लालित्य प्रिन्ट एण्ड ट्रेडस	कलकी	०१४३७३३३०, ६८४६६६५२६३
ब्याली कम्प्युनिकेश्न सर्भिस	गंगबु, नयाँवसपार्क	५२३६४५३०, ६८४१०३१५२३
बि. एण्ड बि. कम्पूनिकेश्न	पु. बानेश्वरचोक	८३६४७५१
लोटेस कम्प्युनिकेश्न	सिनामंगल	८४६२३३०६, ६८४६६६०६१४
विडलिंक मिडिया		४४६१४१२, ६८५११०२०१८०
अनलाइन विज्ञापन सेवा		

श्याम/श्वेत रु. ३०००/-

वर्गीकृत डिस्प्ले स्पट कलर रु. ३५००/-

मल्टी कलर रु. ५०००/-

वर्गीकृत विज्ञापन

बोल्ड प्रति शब्द

साधारण प्रति शब्द

बोल्ड प्रति शब्द

रु. ४५/-

रु. १००/-

सम्पर्क नं. ५१३५०००, ५१३५००८, Ext. १६४८

Email: mktclassified@kmg.com.np

विज्ञापन

डडेलधुराको पिल्कोटमा पानीकै समस्या

‘आधा उमेर बितिसक्यो जहिले पनि खानेपानीकै पिरलो रह्यो’

■ **डीआर पन्त** (वनगढी)

आँगनमा धारा र गाउँमा ट्यांकी छ। धारा-ट्यांकी बनेदेखि पानी आएको कसैले देखेका छैनन्। पिल्कोटका हरेक गृहिणीले दैनिक कम्तीमा ३ घण्टा खानेपानीको जोहोका लागि छुट्याउनुपर्छ। ‘आज पानीको जोहो भयो भने भोलिको चिन्ता सुरु हुन्छ,’ स्थानीय देवीकी खड्काले भनिन्, ‘आधा उमेर बितिसक्यो जहिले पनि खानेपानीकै पिरलो रह्यो।’

देवीकाले सानो छँदै माइती गाउँतिर पिल्कोटमा छोरी नदिन् भन्ने उखान सुनेकी थिइन्। जब विहे भएर पिल्कोट पुगिन् उनलाई पानीको पिरलोका कारण नै त्यो उखान बनेको थाहा भयो। बैतडीको कोटीगरमाबाट १६ वर्षको उमेरमा विवाह भएर आएकी हुँ, उनले भनिन्, ‘हेरिहँदै ४७ नाघ्यो यो घरमा आएदेखि अहिलेसम्म पानीको पीर उस्तै छ।’

सरला खड्का हरेक दिन विद्यालय जाँदा पुस्तकसँगै पानी भर्ने भाँडो पनि लगेरिन्छन्। बाटो छेउको भाँडोमा गाथी लुकाएर विद्यालय जाने सरला फर्कदा पानी भर्रे घर पुगेरिन्छन्। डडेलधुराको अजयमेरु गाउँपालिका-५ पिल्कोटका अधिकांश विद्यालय उमेरका बालबालिकाको पनि यही निर्यात हो। ‘आधा दिन पानीको जोहो र आधा दिन खेतवारीमा काम गर्ने पिल्कोटका महिलाका लागि घरघरमा धाराको पानी पुरा नहुने सपना जस्तै हो,’ देवीकाले भनिन्, ‘खानेपानीका धेरै योजना बने, भत्किए। पानीकै लागि गाउँगाउँ बीच धेरै पटक भग्नाड पानी भए, पानीका मूल बेच्ने र किन्ने होडबाजी पनि भए, हाम्रो पानी पाउने सपना कहिले पूरा हुन सकेन।’ खानेपानीको व्यवस्था गर्न गृहिणीदेखि बालबालिका सबैले हरेक दिन आफूले सक्ने प्रयास गर्ने गरेका छन्।

अजयमेरु गाउँपालिका-५ र ६ (साविक देवल गाविस) पुगेर जोकोही पनि र्यातसाँझ पानी संकट होला भनेर पत्याउँछन्।

भागेश्वरको सेरागाडबाट उकालो लागेपछि सुरु हुने पिल्कोट क्षेत्रको सुख्खाडाँडा डडेलधुरा सरदरकमसवाट पनि देख्न सकिन्छ। एकापुडै गणौका नदी र अर्कोतिर सूर्यमा नदी बग्ने पिल्कोटवासीका लागि खानेपानी भने प्रमुख समस्या भएको छ।

दुवै नदीबाट भन्डै ५ किलोमिटरमाथि डाँडामा बसेको

डडेलधुराको पिल्कोटमा दिनभरि पालो कुरेर पानी भडै स्थानीय ।

तस्विर : डीआर / कान्तिपुर

पिल्कोट गाउँ अजयमेरु गाउँपालिकामा मिसिनुपूर्व देवल गाविस थियो। गाउँका पुराना परम्परागत पानीका स्रोत सुकेपछि यहाँ चरम संकट सुरु भएको हो। ‘पानी संकट सुरु भएको ४ दशक बढी भयो,’ पूर्वगाविस अध्यक्ष भीमबहादुर खड्काले भने, ‘अर्को स्रोत बैतडी सिमानाको गुवाडी लेक हो त्यहाँ भएका पानीका स्रोत केही बाँडिए, केही सुकेपछि पिल्कोट क्षेत्रमा पानीको हाहाकार सुरु भएको हो।’ पानीको संकटका कारण हुनेखानेले त गाउँ नै छोडेर गएका छन्। ‘सबै थोक छ पानी छैन,’ स्थानीय कांग्रेस नेता गंगाराम पन्तले भने, ‘वर्षौदेखि धेरै योजना आए, निर्माण भए तर खानेपानीको समस्या ज्यूँका ज्यूँ रह्यो।’

योजनामात्र बने तर पानी भने आउन नसकेको उनी बताउँछन्। ‘योजना बनेलगत्तै मूल सुक्ने, हराउने पानी नै नचल्ने जस्ता समस्याले गर्दा यो क्षेत्र जहिले पनि काकाकूल रह्यो,’ उनले भने, ‘पुरै पिल्कोट क्षेत्रमा पानीको स्रोत भनेको बैतडी सिमानामा रहेको गुवाडी लेक हो। त्यहाँ भएका पानीका मूल बैतडीका गाउँमा पनि बाँडिए

केही मूल सुके, केही मूल माथिबाट सडक निर्माण भएपछि बाटो फेरि हराए।’ गुवाडी लेकबाहेक यो क्षेत्रका लागि अरू खानेपानीका मूल छैनन्। गणौका नदीवाटि भागेरबगेर लेक क्षेत्रबाट पानी ल्याउने प्रयास पनि भएको तर प्राविधिक रूपमा त्यो सम्भव हुन सकेन। केही वर्ष सामुदायिक खानेपानी कार्यक्रमअन्तर्गत दुई करोड बढी खर्चेर योजना निर्माण भयो तर भागेरबगेर लेकबाट पानी चढ्न सकेन।

यतिमात्र होइन ०३८ सालदेखि निरन्तर खानेपानी योजनाहरू बन्ने क्रम अहिलेसम्म रोकिएको छैन। पहिलो पटक युनिसेफको सहयोगमा निर्माण भएका ४ वटा योजनाको तत्कालीन राजा वीरेन्द्रले आफैँ उद्घाटन गरेका थिए। त्यसपछि लगातार गाउँ पञ्चायत, जिल्ला पञ्चायत, गाउँ विकास समिति, ग्रामीण जलस्रोत व्यवस्थापन परिषदजन, सामुदायिक खानेपानी योजना, गरिवी निवारण कोष, खानेपानी योजना, खानेपानी डिभिजन कार्यालयमाफै निर्माण भएका योजना र तत्कालीन जिल्ला विकास समिति, संसद कोषको र विभिन्न गैरसरकारी

वर्गीकृत विज्ञापन

घर जग्गा					
९,९९ लाखमा प्रिफ्याब चारकोठे घर ९८०२०३२९५०	वाडिखेल वडाकार्यालय नजिकै ल्यानिङ्का जग्गासंस्थीमा 9860132920, 9849156781				
बालकुमारीमा सानासाना घर विक्रीमा, मल्लेगाउँ बसपार्कनजिक २६आना जग्गाविक्रीमा, सितारपाइलामा ८आनामा बनेको घरविक्रीमा, भक्तपुर सुडालमा १३रोपनी जग्गाविक्रीमा (जग्गासंग पान साटफेर गर्नसकिने) ९८०२२९६४३	सिमरा निजगाडबाट नजिक पिल्वा- कलेनको Highway जोडोको Baderwachowk PetrolPumpसँगै Business Complexलाई उपयुक्त २४आना व्यापारीक जग्गा तल्लो पासगर्नालाई ६लाख प्रतिआना 9868820367, 9813278346	पुर्तलीसडकमा ०-४-०-०, रौणेशबस्तीमा ०-६-२-० जग्गा, 9843670264	०-7-3-0 जग्गाआनाको 42,00,000 पर्ने सिगाँलसलाई 36,00,000		
चापागाउँमा १४-३-०-० लेलेमा टुकाजग्गा विक्रिमा ९८६२२३९३३३, ९८२१०३०११३	चितवन, खोलेसिमलमा ११४धुर जग्गाविक्रिमा ९७३३००२१५, ९८४१९७४४४	तल्लिपुर बोक्नेपोखरी दक्षिण/उत्तर मोहडा ०-४-१-० २५ तल्ले घर जग्गा विक्रिमा ९८२१०३२८५८	छिरीघर, स्युचाटार, रामबज्रगा ९८४१३०७६६६, ९८५२२०४८८०	सफाई घर, स्युचाटार, रामबज्रगा ९८४१३०७६६६, ९८५२२०४८८०	
३ आनामा ढलानघर ४फिट वाटो रु. १०८ गभुस बसपार्क २००म. बाहिर 986०55906०	गोल्फटार हेरातीहाइटमा ०-४-०-० नयाबंगलाविक्रिमा 9841011316	नयाँपाटीमा, सुन्दरीजलमा टुकाजग्गा विक्रीमा 9863346233	बुढानिलकण्ठ, सुन्दरीजलमा टुकाजग्गा विक्रीमा 9843326224	बुढानिलकण्ठ, सुन्दरीजलमा टुकाजग्गा विक्रीमा 9843326224	
मनमैजु मन्दिर नजिक पिचवाटोसँगै ०-३-२-० आना २६००,०००/- 986०559060	ठूला-कर्मोथियल एण्ड रेसिडेन्सियल प्रोग्रामिहरू जेदनाभिन्ना किनसकोलाई आयासस्तीमा 9802315101	कलकी दुर्गाकोलोनी नजिकै दुईश्रोटा आर्कपंक बंगला-विक्रीमा 9849003626	गोदाव/ फ्याक्ट्रीको लागि इरोपनी जग्गा दक्षिणकाली हाइवेमा (डल्लु)- प्रतिआना १२.५ मेन हाइवेबाट २४० फिट ढलान बाटोमा 9869664885	गोदाव/ फ्याक्ट्रीको लागि इरोपनी जग्गा दक्षिणकाली हाइवेमा (डल्लु)- प्रतिआना १२.५ मेन हाइवेबाट २४० फिट ढलान बाटोमा 9869664885	
पेप्सीकोला, काडाँघारी घरजग्गा विक्रीमा, 9863948080, 9841800978	मेरनामण्डौ ०-४-२-२ दुईतर्फी बाटोभएको जग्गाविक्रीमा 984590829, 9863759946	सोर्ख जमिंदारीमा पिचवाटो भित्र तेह्रफिट बाटोमा ४-०-०-० तुरुन्त लिनेलाई आनाको २४०,००० दुई रोपनी पनि लिनेमिल्ने ९८४१०७२७४७	काठमाण्डौ-भक्तपुर चल्नेस्ट्रको बसहरू विक्रीमा (जग्गासंग पान साटफेर गर्नसकिने) ९८२०६२९६४३	काठमाण्डौ-भक्तपुर चल्नेस्ट्रको बसहरू विक्रीमा (जग्गासंग पान साटफेर गर्नसकिने) ९८२०६२९६४३	
तल्लिपुरको जुनसकै, एरियामा घरजग्गाहरू खरिदविक्रीकोलागि 9849188782	चाँगु बसपार्कबाट साँबुजाने बाटोमा २०वाटो भएको टुक्रा जग्गाहरू ९८४१३३९०४०	बुढानिलकण्ठ हाइवे चपलीबजारमा ठूलोमोहडा भएको १रोपनी र गोदावरीमा १२आना जग्गाविक्रिमा सिधासम्पक 9801032318	आइरको टिप्परेन्ड विक्रीमा जग्गासंग पान साटफेर गर्नसकिने ९८२०६२९६४३	आइरको टिप्परेन्ड विक्रीमा जग्गासंग पान साटफेर गर्नसकिने ९८२०६२९६४३	
चाबेलमा कर्मसियल घर मुल्य ४३३ ९८४१२१५४५६	वुढानिलकण्ठ हाइटमा आर्कपंक 1-0- 0-0 जग्गा 9851027364	तयली काठमाडौं हॉस्पिटलमा ०-६- ०-० ९०,००,००० घर सितैमा, 9851044150, 9860077943	सस्तोमा Cashdeposit घरजग्गा लोनतिर धितोफुकुवा 9851040250	सस्तोमा Cashdeposit घरजग्गा लोनतिर धितोफुकुवा 9851040250	
चाबेल चुच्चेपाटीमा २रोपनी कर्मसियल जग्गाविक्रीमा	जाबलाखेल फैखेलाआवासिय जग्गा ०-४-३-२ ९८४१२८७५७७, ९८०८०४८५८३२	गोदावरी चपलीबजारमा १२आना जग्गाविक्रिमा सिधासम्पक 9801032318	धितोफुकुवा डिपोजिट घरजग्गा ऋण, 9851278018	धितोफुकुवा डिपोजिट घरजग्गा ऋण, 9851278018	
किन्नुपरेमा वेल्चपरेमा घरजग्गा कर्मसियल रेसिडेन्सी बाहिरएमा बोर्ड,जोरपाटी, चाबेल तिनचुली, डिल्लीबजार नयाबानेश्वर बालबजार, सकेयारा चक्रपथ,हेराती बासंघारी नौगनवान, लाजिम्गाट, कपन प्यारियामा ९८४१११२८७८, ९८२८७५१२८८	ठिमी रागेथरे कोरीडोर २०मिटर बाटोसँगै ०-४-१-० जग्गाविक्रीमा 9841366571, 9841375036	गोदावरी चपलीबजारमा १२आना जग्गाविक्रिमा सिधासम्पक 9801032318	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	
सकेयारापछाडी टुकाजग्गा विक्रिमा 9851106237, 9863601881	मेरनामण्डौ ०-४-२-२ दुईतर्फी बाटोभएको जग्गाविक्रीमा 984590829, 9863759946	गोदावरी चपलीबजारमा १२आना जग्गाविक्रिमा सिधासम्पक 9801032318	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	
सस्तो जग्गाहरू चाहिएमा 9742466740, 9823256185	मेरनामण्डौ ०-४-२-२ दुईतर्फी बाटोभएको जग्गाविक्रीमा 984590829, 9863759946	गोदावरी चपलीबजारमा १२आना जग्गाविक्रिमा सिधासम्पक 9801032318	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	
1,75,00,000/- चारआनामा बनेकोफ्ल्याट पुर्जासहितविक्रिमा 9841206044	मेरनामण्डौ ०-४-२-२ दुईतर्फी बाटोभएको जग्गाविक्रीमा 984590829, 9863759946	गोदावरी चपलीबजारमा १२आना जग्गाविक्रिमा सिधासम्पक 9801032318	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	
मल्लपानीमा पिचमा जोडीएको ८ रोपनी कर्मसियल जग्गा टुक्रा गरी पनिविन सकिने, 9818720309	मेरनामण्डौ ०-४-२-२ दुईतर्फी बाटोभएको जग्गाविक्रीमा 984590829, 9863759946	गोदावरी चपलीबजारमा १२आना जग्गाविक्रिमा सिधासम्पक 9801032318	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	बुढानिलकण्ठमा Cashdeposit Documentalion 9851067787	

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन काउन्टरहरू

रिजान एड मिडिया एण्ड मार्केटिङ्ग जिरो मिडिया सुसिद्धा क्लासिफाइड सिटि गणेश एडभरटाइजिङ्ग युनिटेक आई.टी. सोलुसन जयबागेश्वरी कम्प्युनिकेशन हलफ्याक्स मिडिया एण्ड कम्प्युनिकेशन जमल पब्लिक कन्ट्याक्ट प्वाइन्ट न्यू लालित्य प्रिन्ट एण्ड ट्रेडस भ्याली कम्प्युनिकेशन सर्भिस बि. एण्ड बि. कम्प्युनिकेशन लोटस कम्प्युनिकेशन विडलिंक मिडिया अनलाइन विज्ञापन सेवा	पेप्सीकोला/कोटेश्वर अनामनगर नयाँबानेश्वर फुलबारी टोल, कपन चुल्चेपाटी जयबागेश्वरी कालिमाटी लगनखेल महाराजगञ्ज कलकी गोगबु, नयावसपाक पु. बानेश्वरचोक सिनामंगल	०१-४८६३३३३१, ८८५११७८८३० ५७०५६६५ ०१-४१०४३३७, ८८५१०२११७३ ८८४१२८६४७८, ८८४३७८७५५६ ८८४१३१५४४१ ०१-५२४१०१११, ८८६३३३७३१७ ४२२४१८१, ४०९२५७७ ४६७४८०१, ८८४१६६६३६३ ५४४३५८२, ८८४१८३४५३४ ०१४३७३२३३०, ८८४४६६५२६३ ५२३४५३०, ८८४१०२१५२३ ४३६४७५१ ४४४२३०४, ८८४४६६०६१४ ४४५१४१२, ८८५११२००१८०	पशुपति विज्ञापन सेवा मरमिड निशा बुक्स एण्ड स्टेशनरी सेढाई स्टेशनरी नेपाल मिडिया कन्सल्ट सूर्य विनायक साइबर डि. एण्ड डि एडभरटाइजिङ्ग स्मार्ट इन्भेष्टमेन्ट प्रयास इन्टरप्राइजेज किपु बुक प्वाइन्ट कान्तिपुर सञ्चार सेवा कमलपोखरी नयाँबजार सातदोबाटो कोटेश्वर बालाजु	सोह्रखुट्टे चोक कलंकी लगनखेल बसुन्धरा सिफल भक्तपुर लुभु जोरपाटी बागबजार कीर्तिपुर नयाँबजार सातदोबाटो कोटेश्वर बालाजु	८८६६४३०१५५, ८८१३६३५६०६ ५२३४३४२, ८८४४६४७५६७५ ५४५१६५७, ८८४१६३७४८८६ ८८४६१७८२२२८ ०१-४५७८१०३ ५०६२६७४, ८८४१६५०८४१ ५४८०४०६, ५४५४३३३२ ८८५१०८६२५३, ८७४१०१७३५३ ४२४५१०८ ४३३१७७५ ४३१४४२२, ८८४१४८८६०० ४३८८८५५, ८८४१५१७०४५ ६६१७७४६१०४, ८८४१३३३८२८ ४६०००७० ४८८३४४२, ४८८५४४२६	गेटवे सञ्चार सेवा आर्क मिडिया भिजन एडभरटाइजिङ्ग अदीति विज्ञापन सेवा माउण्टेन एर एड लुमिनेन्ट एड एजेन्सी सुविधा डटकम अंकुर मिडिया हाउस प्रा.लि. सेभेन24 प्रा.लि. मिडिया एडब सगरमाथा श्री मिडिया गणेश पुस्तक मुनाल पुस्तक पसल श्रेष्ठ बुक्स एण्ड स्टेशनरी के.डि.ए. सफ्टवेयर एण्ड एड चितवन एडभरटाइजिङ्ग	सिनामंगल सुन्धारा कलकी कौशलटार एकान्तकुना, नख्खु कुमारीपाटी बनस्थली गठ्ठाघर जाबलाखेल, लपु लाजिम्पाट बालकुमारी कांकडभित्ता गाईघाट दमक भरतपुर भरतपुर	८८०३७३६८८८, ८८५१०५३०७८ ०१-५७४६६७१, ८८५१२२८२२८ ४०३३०४२, ८८५१०६६०४४ ८८५११२२३८१ ५४३३७६६, ८८४४६६६४६५ ०१-५१७७२१६, ८८५११६५४२५ ४३५२७७२, ८८४१७११५१२ ६६३३५४८, ८८५११५२०५६ ५४३४५२४, ५४४७७६७ ४००१०२५ ८८४१५४४००७, ०१-५१००४७० ८८४२६३३४०६, ०२३-५६५१०६ ८८४२६७५५५५, ०३५-४२०२५५ ०२३-५८४१२५, ८८४२६७७७५७ ०४६-५७२१०६, ८८४१५१६३६१ ०५६-५३१००८, ८८५४०६३४०७
--	---	--	---	---	---	---	---	---

वर्गीकृत डिस्प्ले स्पट कलर रु. ३५००/-
मल्टी कलर रु. ५०००/-

वर्गीकृत विज्ञापन

साधारण प्रति शब्द रु. ४५/-
बोल्ड प्रति शब्द रु. १००/-

सम्पर्क नं. ५१३५०००, ५१३५००४, Ext. १६४८
Email: mktclassified@kmg.com.np

बहिर्
म: अ: क: *

पाँच वर्षको तलब विद्यालयलाई

बन्हाङको सत्यवादी माध्यमिक विद्यालयका प्रधानाध्यापकलाई चेक हस्तान्तरण गर्दै वडाध्यक्ष विष्ट ।

तस्विर : बसन्तप्रताप / कान्तिपुर

■ **बसन्तप्रताप सिंह** (बन्हाङ)

बन्हाङको जयपृथ्वी नगरपालिका-१० का वडाअध्यक्ष दलबहादुर विष्ट (कृष्ण) ले आफ्नो कार्यकालमा पाएको तलब सुविधा विद्यालयलाई दिएका छन्। उनले पाँचवर्षे कार्यकालमा पाएको तलबभत्तासहितको १५ लाख रुपैयाँ सत्यवादी माध्यमिक विद्यालयलाई दिएका हुन्। उनी कांग्रेसबाट निर्वाचित वडाध्यक्ष हुन्।

गरिव तथा जेहेनदार विद्यार्थीहरूको शिक्षामा सहयोग गर्ने उद्देश्यसहित कृष्णपष्पा फाउन्डेसनको नाममा छात्रवृत्ति दिने गरी अक्षयकोष स्थापना गर्न उनले उक्त रकम विद्यालयलाई दिएको बताए। विष्टले शुक्रवार उक्त रकम विद्यालयलाई हस्तान्तरण गरेका हुन्। निर्माण तथा होटल व्यवसायीसमेत रहेका विष्टले आफूले विद्यार्थी हुँदा भोगेको आर्थिक अभाव गरिव विद्यार्थीले भोग्न नपरोस् भनेर पाएको सुविधा विद्यालयलाई दिएको बताए। राज्यले दिएको सेवा सुविधा जति सबै आफूले अध्ययन गरेको विद्यालयको कोषमा जम्मा गर्न पाउँदा गौरवको अनुभूति भइरहेको उनले बताए।

‘मैले राजनीतिलाई सेवा गर्ने अवसरका रूपमा लिएको छु। पैसा कमाउनेभन्दा पनि जनताको सेवा गर्ने अवसर पाएँ, यो मेरा लागि सन्तुष्टिको विषय हो,’ उनले भने, ‘मलाई परिवार चलाउने भरो व्यवसायबाट पुगेकै छ। पढाइ खर्चेकै अभावले कसैले शिक्षाको उज्यालोबाट वञ्चित हुन नपरोस् भनेर सबै रकम विद्यालयलाई दिएको हुँ।’

आफ्नो पाँचवर्षे कार्यकालमा राज्यबाट प्राप्त तलब भत्ता १३ लाखमा २ लाख थप गरेर विद्यालयलाई रकम दिएको उनले बताए। विद्यालयलाई रकम दिएर वडाध्यक्ष विष्टले ठूलो गुन लगाएको प्रधानाध्यापक रामरत्न उपाध्यायले बताए।

वडाध्यक्षले दिएको रकमको सदुपयोग गर्ने बताउँदै उनले भने, ‘उहाँले विद्यालयलाई दिएको रकमले गरिव र जेहेनदार विद्यार्थीको शिक्षामा ठूलो सहयोग पुगेछ,’ उनले भने, ‘राजनीति कमाउने पेसा होइन, सेवा हो भन्ने उदाहरण उहाँले प्रस्तुत गर्नुभएको छ।’ विष्टले दिएको रकम विद्यालयको अक्षयकोषमा राखिने र त्यसबाट आफ्नो ब्याजले विद्यार्थीलाई छात्रवृत्ति प्रदान गरिने उनले बताए।